

Giới thiệu Trùng Sinh

Thể loại Trùng Sinh còn được nhắc đến là Trọng Sinh cùng mang một ý nghĩa là sau khi nhân vật qua đời sẽ chưa hoàn toàn biến mất trên cõi đời mà nhập vào hoặc đầu thai lại thành một người khác mà thôi.

Có những điều khi sống con người không biết quý trọng để những cơ hội làm việc tốt trôi qua mà không hề hay biết, đến khi qua đời thì lúc đó linh hồn mới nhận ra thì đã quá muộn.

Chính vì vậy thể loại truyện Trùng Sinh sẽ cho chúng ta thêm một cơ hội sửa sai những lỗi lầm được dự đoán trước và thay đổi nó tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ngõ 44 phố Khởi Tinh, thôn Mộng Lý.

Đối với những dân sống quanh đây mà nói, có lẽ những kẻ sống trong con ngõ này đều vô cùng quái dị!

Lúc đầu thì nghe nói có chuyện ma quái xảy ra ở nhà số 54 trong ngõ.

Tiếp đó thì yêu ma tác quái, còn mời đạo sĩ tới lập đàn làm phép.

Càng về sau, những tin đồn âm khí bao phủ, hung thần trấn giữ dần được truyền ra, những người trong con phố này, nhẹ thì làm ăn không thuận, nặng thì táng gia bại sản, thần trí điên loạn, vì vậy người dân cũng dần di tản, thường ngày cũng không có ai dám đến gần, cả con phố đều vắng tanh như phố không người.

Vào một ngày khi mấy căn nhà trong ngõ đều đã đóng đầy mạng nhện, đột nhiên có một cô gái trẻ đẹp tuổi chừng hai mươi, bàn bạc với các chủ nhà, mua lại toàn bộ những căn hộ trong ngõ 44.

Lúc đầu, những cư dân xung quanh đều ôm thái độ tò mò và chờ mong, muốn xem coi cô gái nhỏ tuổi này lấy đâu ra lá gan và dũng khí để vào sống trong con ngõ quỷ ám đó, còn thì nhau đoán xem tới lúc nào thì cô sẽ bị dọa sợ mà chạy trốn mất dạng.

Nhưng gần mười năm trôi qua, sự thật chứng minh cô không chỉ có tài lực kinh người, mà ngay cả dũng khí cũng hết sức kinh người, chẳng những sống rất tốt mà còn cho thuê những căn nhà ấy. Có lẽ là do vật hợp theo loài! Dù sao thì trong mắt thế tục, một cô gái xinh đẹp có thể sống được trong con ngõ quỷ ám ấy, còn bình an vô sự mà trở thành bà chủ nhà trọ thì cũng chẳng thể bình thường cho được.

Trừ lần đó ra, thỉnh thoảng cô còn nhặt mấy "con chiến" lạc đường về nuôi, ngày qua ngày, ngõ 44 trong mắt người ngoài tuy vẫn âm u, quỷ dị, nhưng đã không còn lạnh lẽ, tiêu điều như trước mà ngày càng có khuynh hướng "khai chi tán diệp"...

Từ lúc hấn có trí nhớ tới nay, cô đã xuất hiện trước mặt hấn.

Cô đến từ đâu, tại sao lại xuất hiện bên cạnh hấn, hấn không rõ lắm, cũng chưa từng hỏi cô, hấn chỉ biết cô là người đầu tiên hấn ghi tạc vào đầu.

Người bình thường có trí nhớ từ lúc mấy tuổi, hấn không biết, hấn chỉ biết từ rất lâu, rất lâu trước kia, hấn đã nhớ được tất cả mọi chuyện.

Sớm đến mức hấn còn chưa kịp mở miệng nói câu đầu tiên thì đã nhận ra cô.

Khoảnh khắc khi hấn ra đời, hấn không hề khóc, bởi vì lúc ấy, hấn đang tò mò mở to mắt, nhìn ngắm cô gái trước mắt đang chọc cười hấn.

Đêm khuya lạnh lẽ, hấn cũng im lặng không khóc, bởi vì có cô bên cạnh làm bạn.

Lúc bi bô tập nói thì người đầu tiên hấn gọi không phải ba mẹ, cũng không phải bất kỳ kẻ nào có quan hệ máu mủ với hấn, mà là "Ni Ni".

Hấn từng bị tưởng nhầm là đứa trẻ điên, cùng từng bị xem là đứa tự kỷ, hấn nghĩ, có lẽ không ai thấy được cô, không biết rằng lúc hấn đang yên lặng ngồi một góc thì luôn có người chơi cùng với hấn.

Cũng có lẽ, vì hấn là một đứa nhỏ không bình thường nên cha mẹ mới có thể xem hấn là đứa quái thai, vô cùng chán ghét!

Ngay khi chính hấn cũng bắt đầu cảm thấy chị gái "Ni Ni" đó là do tự hấn tưởng tượng ra chứ chưa bao giờ tồn tại trong thực tế thì cô bước ra từ không gian thứ ba, nơi chỉ mình hấn biết, đi về phía hấn, mang theo nụ cười ẩn chứa sự hoài niệm và yêu thương như lúc hấn vừa chào đời.

Ngày hấn tròn một tuổi.

Lúc đó, hấn vừa học đi, bước chân vẫn còn chập chững, mang theo cảm xúc quuyến luyến chưa từng có với cha mẹ, vội vã chạy về phía cô.

Cô giơ tay, ôm chặt cơ thể nhỏ bé của hấn vào ngực.

Hấn biết, cha mẹ không thương hấn, nhưng cô yêu.

Lời cô nói với cha mẹ hấn, đến nay hấn vẫn còn nhớ...

Các người không cần nó, tôi cần.

Từ hôm nay trở đi, nó là của tôi.

Phượng Diêu. Hấn tên Phượng Diêu, không được dùng cái tên đầy tục khí kia để nhục mạ hấn.

Cho tới bây giờ cô đều gọi hấn là Phượng Diêu, từ trong tiềm thức hấn cũng đã nhận định đây là cái tên duy nhất của hấn. Cô nói, chỉ có cái tên thanh nhã, xuất trần thế này mới xứng với hấn.

Vì vậy, mỗi khi cha mẹ gọi A Bảo thì hấn cũng chẳng buồn đáp lại.

Từ đó, hàng năm cô đều tới gặp hấn một lần, giao tiền nuôi dưỡng cho cha mẹ hấn, nhà của hấn cũng trở thành nơi nuôi hộ.

Rất hoang đường, nhưng lại là sự thật.

Trong mắt cha mẹ, hấn là đứa trẻ không may mắn. Ngày hấn ra đời, cha bị tai nạn xe cộ, từ đó chỉ còn một chân.

Ngày hấn đầy tháng, công trình cha vừa nhận thầu lại đột nhiên lại bay mất.

Những tai nạn xảy ra liên tiếp khiến cho gia đình vốn khá giả trở nên ngày càng lụn bại, còn hấn là lại đứa nhóc từ lúc ra đời đã không khóc cũng chẳng cười, có cha mẹ nhưng không gọi cũng chẳng thân thiết, chỉ biết lăm lè ngồi trong góc tự mình chơi đùa, chẳng trách không được người nào thương yêu.

Một thầy bói nói hấn là đứa trẻ có mệnh hung, hấn lại chẳng biết làm gì cho người khác vui, có bị vứt bỏ cũng phải. Đến khi mẹ mang thai được đứa thứ hai thì cái nhà kia cũng không còn chỗ cho hấn dung thân nữa.

Mỗi ngày họ luôn lo lắng, sợ sệt, nghĩ tới lời của thầy bói, sợ đứa trẻ không may là hấn sẽ hại bọn họ cửa nát nhà tan.

Bọn họ thả giữ lại đứa nhỏ chỉ mới hai tháng, chưa một lần gặp mặt trong bụng mẹ.

Khác với hấn, đứa trẻ kia vừa sinh ra đã giúp nhà hấn phát tài.

Năm ấy, hấn sáu tuổi.

Xảy ra chuyện gì, hấn không còn nhớ rõ, cũng không muốn nhớ, tóm lại, hôm đó cha mắng hấn là sao chổi, không thể chịu nổi hấn nữa.

Rồi sau đó, cô xuất hiện.

Khi đó cô nói với cha mẹ hấn: "Các người xác định không cần nó? Không hối hận?"

Cha nói: "Tại sao tôi phải hối hận? Từ khi thằng nhóc này ra đời đến giờ, nhà tôi không được một ngày yên bình, từ nhỏ nó đã muốn khắc chết cả nhà tôi..."

Khó trách, hấn không khóc không cười, luôn lạnh mặt nhìn họ, nhìn cái nhà này lụn bại. Đôi mắt lạnh lạnh không chút tình cảm, khiến người xem sợ hãi.

Còn mẹ thì dù sao cũng đã mang thai mười tháng, không phải không có tình cảm, cũng từng thử yêu, chỉ là đứa nhỏ này thật sự khiến người ta không thể yêu được. Bà không vượt qua được lời của thầy bói, nói hấn là ác quỷ chuyển thế, sẽ phá hủy cả nhà bà...

"Thế nhân..." quá mức nông cạn, chỉ biết nhìn mặt ngoài. Tôn Y Ni cười cười, tựa như cười cợt, lại tựa như châm chọc.

"Tái ông mất ngựa, chưa biết là họa hay phúc. Một ngày nào đó, khi nhà các người đã hiểu những lời này, tôi muốn xem các người hối hận không kịp, quý xuống mà sám hối nhận lỗi với nó."

Ngày đó, cô dẫn hấn đi.

Từ đó, hấn cắt đứt mọi ràng buộc với cái nhà mà mình sinh ra, suốt mười mấy năm trời cũng không hề nghe được chút tin tức nào của bọn họ.

Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng, cô nhi viện đã bắt đầu một ngày mới.

Bước qua cửa nhà bếp, chàng thanh niên đặt giỏ đựng thức ăn xuống, lại chất những nguyên liệu trong giỏ trúc lên bàn, những thứ này đủ để cô nhi viện ăn trong một ngày.

Sau khi xử lý xong, hắn đi về phòng tắm rửa, tẩy hết mồ hôi trên người, sau đó hắn sẽ ra ngoài giúp bác viện trưởng làm một vài việc nặng nhọc. Có lúc, đám nhóc không chịu rời giường, hắn sẽ đến xách từng đứa xuống giường, canh chừng bọn nó đánh răng, rửa mặt, cho đến khi bọn nó ngồi vào bàn ăn.

Lúc này, phòng bếp cũng sẽ mang một cái nồi thức ăn thật to lên.

Đàn ông trong cô nhi viện không nhiều, đại đa số khi lớn lên đều sẽ vào thành phố lớn tìm việc, những người không quên ân dưỡng dục thì lúc rảnh rỗi sẽ về thăm bác viện trưởng một chút, nếu có chút thành tựu thì thỉnh thoảng sẽ quyên góp một khoản tiền, duy trì cuộc sống trong cô nhi viện, hơn nữa bác viện trưởng đã lớn tuổi, thể lực không bằng lúc trước, vì vậy những lúc cần hắn, hắn luôn cố sức giúp đỡ.

Đến đêm, mới thật sự là thời gian riêng tư của hắn.

Hắn vừa tắm xong, còn chưa ngồi xuống bàn được bao lâu thì tiếng gõ cửa đã vang lên.

Hắn quay đầu nhìn, thấy là bác viện trưởng thì chủ động ra đón: "Có việc gì muốn cháu giúp sao?"

"Không có gì, không có gì." Viện trưởng vỗ vỗ lên tay hắn: "Phượng Diêu, cháu quên hôm nay là ngày mấy rồi sao?"

Hắn suy tư, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay mình.

Mặc dù không nhớ rõ thì khi thấy món đồ trên tay bác viện trưởng, hắn cũng nghĩ tới.

Bác viện trưởng cười cười, đặt món quà được gói tí mỉ lên bàn: "Đây là quà cô ấy tặng cháu, cô ấy chờ cháu ở phòng chơi, nếu cháu muốn gặp cô ấy..."

Hắn không đáp, trầm mặc giống năm năm trước.

Biết trong lòng đứa nhỏ này bị tổn thương nên viện trưởng cũng không ép hắn, chỉ nhấn nhủ chi tiết rồi về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi đưa mắt nhìn bác viện trưởng đi khỏi, hắn trở lại trước bàn, mở máy tính viết tiếp chương trình hôm qua còn dở.

Sửa lại mấy lỗi sai trong chương trình, mắt chăm chú dừng lại trước màn ảnh nghiêng ngả, vừa đưa tay quờ quạng tìm kiếm nước trà bên phải, đầu ngón tay lại chạm trúng cái hộp xa lạ, hắn khựng lại một chút rồi đưa mắt nhìn sang.

Mười tám tuổi, sinh nhật vui vẻ.

Mạch suy nghĩ trong đầu chợt chuyển sang hộp quà sinh nhật cô tặng.

Những lời này được cô nói ra, chầm chọc đến cỡ nào.

Hắn chỉ liếc nhìn một cái rồi nắm cái hộp ném ra khỏi cửa sổ.

Lực tay của hắn rất tốt, cái hộp bị ném đi rất xa, xa đến mức không còn nhìn thấy.

Hắn không quan tâm vật trong hộp là giá trị liên thành hay không đáng một đồng, những thứ cô cho, đến tận bây giờ hắn đều không cần.

Mất không gọn sóng dồi trở lại màn hình máy tính, cứ như vừa nãy chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mười hai giờ, hắn đóng máy tính, đúng giờ leo lên giường ngủ.

Xem ra hắn vẫn chưa nguôi giận.

Sau khi người trên giường đã ngủ say, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện bên cửa sổ. Tôn Y Nỉ thu thuật ẩn thân lại, bước ra khỏi bóng tối, đứng trước giường, đưa mắt nhìn thanh niên đang ngủ trước mặt.

"Thật là hao tâm tổn trí..." Cô phì cười cúi đầu, lẩm bẩm, những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lại, từ lúc bảy tuổi đến giờ cũng đã ném mười một món quà sinh nhật cô tặng rồi, hắn còn định tức giận đến bao giờ chứ?

Tuy nói như thế, nhưng cô vẫn nhanh nhẹn leo lên giường hắn, vùi mặt vào lồng ngực hắn, hoàn toàn không để tâm xem đối phương có đồng ý hay không, chỉ mặt dày mảy dạn dán lên người hắn.

Dựa sát vào rồi, cô mới thấy hắn có gì đó không ổn.

Cả người hắn đều sốt cao, dung nhan tuần tú đỏ ửng lên, hơi thở dồn dập mà yếu ớt, tim đập rất loạn...

Không đúng, trên người hắn có mùi không sạch sẽ!

Cô khẽ mũi vào cổ hắn hít hà một lúc.

Là mị hương.

Mị hương được hoa yêu dùng để hấp dẫn ong bướm, khiến người động tình rơi vào cạm bẫy tình dục.

Không chỉ Hoa yêu mà trước đó cũng đã có đủ loại yêu ma quỷ quái. Tuy bây giờ thân thể của Phương Diêu là người phạm, nhưng tiên cốt vẫn còn, là một món ngon đối với mấy thứ yêu ma quỷ quái đó, thế nên cô mới tặng "Ích tà" (Trừ tà) cho hắn, ai ngờ hắn còn chả thèm mở ra xem đã ném đi...

Cô buồn bã lắm lắm, nâng cổ tay, cái hộp vừa bị hắn ném lúc nãy đã nằm lại trong tay.

Món trang sức phát sáng trong suốt màu hổ phách này có tên là "Ích tà", cô vì hắn mà phải mất dây đi xin xỏ Chung Quý đại ca! Để có được nó, cô còn phải uống rượu với Chung Quý, say mềm đến cả 30 ngày mới tỉnh lại được...

Cô than thở, cúi người chạm lên cánh môi ẩm ướt, hút những tà khí đang tác quái trong cơ thể hắn ra...

Nóng, nóng quá.

Cả người hắn đều đầm mồ hôi, gần như muốn tan chảy trong cái nóng thì...

Một dòng khí lạnh như băng được rót vào người.

Sự đan xen giữa lạnh và nóng khiến mi mắt hắn nhú chặt, bất giác rên rỉ.

Có lẽ là ảo giác xuất hiện trước khi chết, trước mắt hắn đột nhiên hiện lên một mảng tuyết trắng xóa.

Là ảo giác thật sao! Nếu không thì sao có thể nhìn thấy cả trời núi tuyết giữa lòng Đài Loan thế này. Vách đá dựng đứng, nhà trúc, cầu nhỏ, ao sen, linh hồ,... đều là cảnh tượng chỉ có thể nhìn thấy trong phim cổ trang.

Nhiệt độ trong người ngày càng cao, hắn để mặc cho cái nóng của dục vọng xâm chiếm, lật người đè lên cơ thể mềm mại của cô gái, chiếm lấy sự dịu dàng tốt đẹp của cô.

Quen thuộc như đã làm trăm ngàn lần, tay chân thon dài tinh tế của cô quấn chặt lấy hắn, đẩy vật đó của hắn vào càng sâu, mỉm cười, thờ hồn hên, gặm mút cánh môi hắn, giống như một con mèo nhỏ không ngừng đòi hỏi tình yêu.

Còn hắn thì ôm chặt cái eo mảnh khảnh không xương của cô, đẩy nhanh tần suất tiến công, lắng nghe tiếng rên rỉ yêu kiều đứt quãng của cô bên tai, lửa dục luân chuyển, quán quýt mà triền miên...

Trước đó, ngài vẫn là một con người.

Bắt đầu từ khi linh khí trên ngọn núi đỏ tạo thành ngài, ngài đã muốn bảo vệ từng ngọn cây cọng cỏ trên Linh sơn cả đời, ngài có đủ tiên chất, nhưng lại không vào tiên tịch, ngài không coi trọng những thứ này.

Thỉnh thoảng, Khôi Tinh gia đến tìm ngài đánh cờ; thỉnh thoảng, Hàng Long tôn giả mang bình rượu ngon đến mời ngài thưởng thức; thỉnh thoảng, Đông Hải Long vương cũng sẽ tặng vài món kỳ hoa dị thảo trong Long Cung cho ngài... Những người này đều hỏi ngài, cô độc một mình, không tịch tịch sao? Tìm bạn đi...

Ngay cả Nguyệt lão cũng hỏi có cần giúp ngài làm mai một mối hay không...

Ngài không cảm thấy mình tịch tịch, cũng không cảm thấy mình cần người bầu bạn, cho đến khi nàng, vật nhỏ khả ái đó xuất hiện, ngài mới phát giác, có một người bầu bạn thật ra cũng không tệ.

Hơn nữa, mỗi khi cơ thể mềm mại của nàng dựa vào người, và cả vẻ mặt khả ái của nàng lúc làm nũng, đều khiến người ta yêu thích không thôi.

Cũng bởi vì năm giọt máu tươi, ban tặng cho nàng năm trăm năm tu vi, khoảnh khắc ngay khi nàng vừa mở mắt, người nàng nhìn thấy chính là ngài, vì vậy nàng cũng cố chấp xem ngài là chủ, vì ngài mà sắp đặt một cuộc sống sớm chiều bầu bạn.

Ngay cả tên cũng do ngài đặt cho.

"Vân kẻ phiêu tiêu lục, hoa nhan y ni hồng. Song mâu tiễn thu thủy, thập chi bác xuân thông*..." Ngài làm bằng, than thở về đẹp của nàng. (* 4 câu thơ đầu trong bài Tranh của Bạch Cư Dị)

Nàng, giống như con nít mới sinh, da trắng như tuyết, tròn to hai mắt nhìn ngấm ngài, đôi môi khẽ mở, bi bô tập nói: "Ni... Ni..."

"Xem ra, ngươi đặc biệt thích chữ này." Ngài phát tay, một bộ vân sam trắng toát phối hợp với chiếc quần xanh biếc khoác lên thân thể trần trụi trơn láng của nàng: "Hay cứ gọi là Y Ni, được không?"

"Y... Ni..." Từng chữ được phát âm một cách khó khăn, nàng nghiêm túc bắt chước, đôi mắt sáng cười khê đầy thương yêu của ngài, ngài vòng tay ôm

nàng vào nhà trúc.

"Vừa mới tỉnh lại, đừng để bị đông lạnh."

Nàng bám gót không rời, cả ngày lẫn đêm đều quấn quít bên ngài, xem ngài là điểm xuất phát và là nơi quy tụ duy nhất trên thế gian, một phút không rời.

Đã quen được ôm vật nhỏ mềm mại đó vào ngực để sưởi ấm, ngài cũng không cố chấp muốn nàng tự đi tìm tào hóa của mình nữa, phá lệ giữ nàng lại bên người.

Ngàn vạn năm, chỉ có mình nàng.

Khi đó, ngài cũng không lường trước được, cuộc đời của ngài lại có một ngày đi đến bước này.

Ném trải qua chuyện âm dương giao hợp, cực nhạc chi hoan, tư vị mất hồn đó khiến cho Tiểu Y Ni càng thêm mỹ lệ, phong tư tuyệt diệu...

"Người đó, tham thật." Thân thể kiều mị không ngừng quấn quýt dây dưa, ngài chỉ luôn dung túng mỉm cười, cung chịu, thỏa mãn tất cả đòi hỏi của nàng, chìm trong vui sướng cực hạn đến quên mất chính mình...

Như thật lại như ảo, cảm giác nhồn nhột như mứt như cắn từ môi truyền tới khiến hắn tê dại, bất giác ngậm chặt môi, đối phương bướng bỉnh lui ra, rồi lại khoi mào con khát khó thể làm dịu của hắn, lúc tiến lúc lùi, như đang chơi trò rượt bắt...

"A..." Cô kêu lên đầy yêu kiều, nhưng không phiền muộn vì bị bắt giữ, mà hào phóng nhiệt tình đáp lại hắn, đón nhận cơn khát của hắn.

Bị bắt chịu đựng quá lâu, hắn không chút khách khí, không thể khống chế mà không ngừng đòi hỏi, mứt lấy đôi môi mang theo tư vị sáng khoái của cô. Dục niệm tồn tại trong cơ thể từ lúc sinh ra tới giờ gần như xé rách lồng ngực mà trào ra, muốn cắn nuốt cả người cô...

"A!" Tiếng than nhẹ vang lên bên tai, đưa hắn vượt qua ranh giới giữa hiện thực và mộng tưởng, bật người tỉnh dậy.

Giật mình.

Trừ cái này, hắn không cách nào có thêm phản ứng khác nữa.

Hiếm khi được nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô vô hồn của hắn, ham muốn trêu chọc của Tôn Y Ni nổi lên, dựa sát vào ngực hắn, cười nói: "Mơ thấy gì thế? Mặt đỏ ối là đỏ, người thì nóng, còn kéo lấy người ta mà hôn nữa chứ!"

"..." Hắn không cách nào không bị lời nói của cô dẫn dắt, ánh mắt rơi vào đôi môi mọng nước đang sưng đỏ của cô. Hình như hắn đã quá thô lỗ, trên đó còn có dấu răng do hắn để lại lúc mất khống chế...

"Theo tôi thấy, là mọng xuân đúng không?"

"..." Xấu hổ không nói nên lời.

Không ngờ hắn lại nằm mộng xuân, không... cái không thể tha thứ nhất là, cô gái trong giấc mộng xuân đó lại là cô!

Cánh tay mềm mại nhỏ bé dán lên ngực hắn, cảm nhận nhịp tim cuồng loạn không chút ngại ngùng của hắn, lại tà ác trượt theo đường cong thân thể xuống eo: "Phượng Diệu nhà chúng ta đã trưởng thành rồi..."

Sau một phút, hắn bắt được cái tay nhỏ bé đầy ghê tởm đó, trước khi nó kịp đụng chạm đến vùng đất nguy hiểm kia, tức tốc nhảy xuống giường, kéo cái cái áo khoác treo ở đầu giường che nửa thân trên để trần lại, lạnh mặt nhìn cô.

"Chị tới đây làm gì?"

Thiệt tình, lúc tỉnh hắn chả đáng yêu chút nào, không giống lúc ngủ, ngoan ối là ngoan, mặc cho cô vừa ôm vừa hôn.

"Tôi thăm cậu đấy, không phải đã nói rồi sao, sinh nhật hàng năm của cậu tôi sẽ tới."

"Tôi không nói muốn gặp chị." Cũng không muốn nhìn thấy.

Lại là câu này.

Tôn Y Ni nhục chí ngồi xuống mép giường: "Phượng Diệu, cậu còn định giận đến bao giờ?"

Cô cho là hắn chỉ đang cáu kỉnh? Sau khi cô làm ra hành động ghê tởm đó, còn tưởng rằng hắn chỉ đang cáu kỉnh?! Sau đó cơn giận tiêu tan, lại xem như không có việc gì?

Tôn Y Ni, cô gái khốn khiếp này...

Hắn lạnh lùng trừng cô, khắc ra từng chữ lạnh như băng: "Cút ra ngoài, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi... Vĩnh viễn!" Hắn phẫn hận lặp lại hai chữ

cuối, không quay đầu lại, cũng không muốn nhìn cô thêm một cái, căng thẳng mở cửa phòng.

Ghê tởm...

Hắn vừa vào phòng tắm nước lạnh, vừa thăm nguyên rửa cô gái không tim không phổi đó trăm ngàn lần.

Hắn chưa từng hận người nào, lúc bị cha mẹ ghê lạnh ghét bỏ cũng không có, sau đó bị vứt bỏ cũng không, nhưng cô - Tôn Y Nhi, cô gái ghê tởm này, hắn hận cô.

Dùng tâm tình chán ghét mãnh liệt chưa từng có với bất kỳ ai để hận cô.

Cô cho là một năm gặp hắn một lần, tặng những món quà giống nhau là đủ để trấn an hắn sao? Hắn là người, không phải là con chó cô nuôi, chờ lúc tâm tình cô tốt thì sờ đầu một cái, lúc không vui thì một cước đá văng.

Cô không có bất kỳ trách nhiệm nào với hắn, hắn biết.

Cô không có bất kỳ lý do nào phải đối xử tốt với hắn, hắn biết.

Cho dù cô có quay đầu rồi đi, hắn cũng không thể nói gì, những điều này hắn cũng biết.

Nhưng mà, cô không nên trêu chọc hắn lần nữa, sau khi cho hắn hi vọng lại một cước đạp thẳng hắn xuống đáy cốc!

Nếu như ngay từ đầu, hắn chỉ là một đứa trẻ không được cha mẹ thương yêu, thì bất luận cuối cùng xảy ra chuyện gì, hắn đều có thể bình tĩnh tiếp nhận, không hề oán trách. Nhưng cô lại đưa bàn tay ấm áp của mình ra, dẫn hắn rời khỏi cái nhà đó, hắn cho là, sau này cô sẽ là toàn bộ của hắn...

Hắn nhắm mắt lại, dòng nước lạnh như băng dội thẳng từ đỉnh đầu xuống, đồng thời cũng xối lạnh trái tim trong ngực, từng chút, từng chút một, rồi đóng băng.

Chỉ chớp mắt, cô đã ném hắn vào cô nhi viện, chẳng khác gì cái cách mà người thân hắn đã đối xử với hắn.

Cô không cần hắn.

Hắn lại bị vứt bỏ một lần nữa.

Nếu như ngay từ đầu cô đã không cần hắn, vậy thì đừng dắt tay hắn, dắt theo sự tin tưởng và quyền luyến không rời của hắn, sau đó lại khiến hắn tê liệt, cô không có quyền trêu đùa hắn như thế.

Cho đến hôm nay, hắn vẫn không thể quên được nỗi đau đớn lúc đó.

Đối với người thân, hắn chưa từng oán trách, bọn họ chỉ muốn bảo vệ mình, nên mới hy sinh hắn, hắn có thể tha thứ, nhưng với cô gái vừa tùy hứng vừa ích kỷ này, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lại thêm hai năm trôi qua...

Sau khi xử lý xong chuyện ở cô nhi viện, buổi chiều trước khi ra cửa, Phụng Diêu đi vòng qua phòng viện trưởng, báo rằng bữa tối hắn sẽ không về, có chuyện gì thì cứ gọi vào di động cho hắn.

"Cháu cứ yên tâm đi làm chuyện của mình đi, về trễ một chút cũng không sao." Bác viện trưởng cười nói.

Đứa nhỏ này... thật trọng tình trọng nghĩa, nếu không đến tuổi này rồi, đứa trẻ nào cũng có kế hoạch riêng của mình, ai còn chịu vui mình trong cái cô nhi viện không chút tiền đồ này chứ.

Nghĩ tới đây, viện trưởng vội gọi theo cậu thanh niên đang khóa cổng.

"Phụng Diêu!"

Hắn quay đầu, thấy viện trưởng lấy một vật trong ngăn kéo ra, đi vòng qua bàn làm việc đưa cho hắn: "Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cháu, nhận lấy đi."

Hắn nhìn vật phẩm trước mặt một chút, không đưa tay ra nhận.

"Không có liên quan gì đến Tôn tiểu thư đâu, là bác tự mình tặng cho cháu."

Trong những đứa trẻ ở đây, viện trưởng luôn đặc biệt yêu thương hắn, có lẽ là vì chính bản thân hắn là một đứa nhỏ luôn khiến người khác đau lòng. Có ai lại ngốc như hắn chứ, kiếm được tiền đều dồn hết vào việc cải thiện cuộc sống ở cô nhi viện, không hề tư lợi cho riêng mình, có cái di động dùng nhiều năm vậy rồi, bị mấy đứa nhóc làm rách cũng không chịu bỏ, khiến người khác không nhìn được mà muốn suy tính giúp hắn.

Phượng Diệu nghi hoặc ba giây rồi đưa tay nhận lấy, cúi đầu nói cảm ơn.

"Hai mươi tuổi, cháu... có những dự định gì khác không?"

Dự định? "Ví dụ như?"

"Bác nói là... Cháu có định ra ngoài trải nghiệm một chút hay không..." Thấy hắn ngạc nhiên ngược mắt, viện trưởng vội vàng bổ sung: "Không phải là bác đuổi cháu, nơi này vĩnh viễn luôn là nhà của cháu, lúc nào cháu cũng có thể quay về."

"Là sao?" Nếu không phải không cần hắn, vậy tại sao lại muốn đuổi hắn?

Đối diện với đôi mắt đầy mê mang đó, viện trưởng đau lòng vỗ vai hắn: "Mấy năm nay, trừ việc cháu ra ngoài đi học, cuộc sống chỉ quanh quẩn ở nơi này. Bác nghĩ, cuộc sống của cháu không thể bị vây mãi ở cái nơi nhỏ hẹp này được, mỗi đứa bé lớn lên, bác đều muốn thả cho tui nó bay đi, các cháu sẽ gặp được người bầu bạn, cùng cô ấy tạo dựng một gia đình, có sự nghiệp của mình, nếm trải những thứ mới lạ, theo đuổi đam mê của mình... Tình cờ nhớ tới thì trở về thăm người mẹ già này một chút, vậy là đủ rồi."

Theo đuổi thứ mình thích...

Hắn thích gì? Hắn muốn cái gì? Cho tới nay, nhu cầu ham muốn hưởng thụ vật chất của hắn vô cùng đơn giản, hắn chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nếu bác viện trưởng không nhắc tới, hắn nghĩ hắn vẫn sẽ ở mãi chỗ này, đến tận cuối đời.

"Như bây giờ, không được sao?"

"Không phải không được, nhưng cháu còn chưa thử đã dễ dàng từ bỏ, vậy rất đáng tiếc." Viện trưởng suy nghĩ một chút: "Nếu không thì, cháu đi trải nghiệm một chút, nếu thấy không tốt thì lại trở về."

Hắn quá kỳ lạ. Lần đầu tiên bà nhìn thấy đứa trẻ này là lúc nó bảy tuổi, không hề có vẻ ngây thơ mà một đứa trẻ bảy tuổi nên có, đôi mắt lạnh lùng mà cô tịch, khi đó bà đã biết đứa trẻ này không phải người bình thường.

Bởi vì bà luôn mong muốn mỗi đứa trẻ đều được đến trường đi học, nên hắn cũng nghe lời mà đến trường học, năm mười tám tuổi đã lấy được văn bằng đại học, học lên nghiên cứu sinh, nếu hắn có lòng, sợ gì không thể có được thành tựu đặc sắc trong cuộc sống?

Bởi vì, bà hi vọng hắn chịu xông pha, vuron mắt nhìn ra thế giới, bất luận cuối cùng có kết quả gì... Có lẽ là địa vị xã hội, có lẽ là cuộc sống giàu sang, cũng có lẽ là nhân duyên nọ kia, thì đối với hắn đều tốt cả, đúng không?

Sau khi nói chuyện với viện trưởng, Phượng Diệu ngồi xe buýt đến nội thành, suy nghĩ vẫn dừng lại ở cuộc nói chuyện đó.

Cho đến nay, ngoại trừ bài vở, cô nhi viện chính là trọng tâm toàn bộ cuộc sống của hắn, ngay cả công việc cũng là vì muốn thay đổi hoàn cảnh ở cô nhi viện, rời khỏi nơi này, ngay cả việc phải bắt đầu từ đâu hắn cũng không biết.

"Hay là... cháu có muốn về nhà một chuyến không?" Viện trưởng thử dò xét, đưa cho hắn một đề nghị.

Hắn chấn động.

Nhà...

Đã bao lâu rồi không được nghe đến chữ này? Bắt đầu từ lúc Tôn Y Ni dắt tay hắn rời khỏi chỗ đó, hắn chưa bao giờ được nghe qua. Một sao chổi sẽ chỉ mang đến tai nạn cho cái nhà kia, bọn họ hận hắn, chán ghét hắn, tất nhiên cũng không cần, vậy thì hắn cần gì phải trở về để gây nên khủng hoảng cho người khác?

Đây cái suy nghĩ nhất thời ấy ra khỏi đầu, sau khi xuống xe buýt, hắn chuyển sang tàu điện ngầm, lại đi bộ thêm năm phút đồng hồ, dừng trước tòa nhà công ty Khoa Kỹ (Khoa học kỹ thuật).

Sau khi báo tên cho quầy tiếp tân, hắn vào thang máy lên tầng mười ba.

Sau khi ký xong những hợp đồng cần ký, hắn không định ở lại lâu, muốn đứng dậy ra về.

"Xin chờ một chút." Đối phương đóng hợp đồng, gọi hắn lại.

Phượng Diêu quay đầu.

Cô gái này là em của người phụ trách công ty Khoa Kỹ, tên là Hường Duy Hoan, rất có năng lực, làm việc nhanh nhẹn, quyết đoán, cái hình tượng nữ cường nhân được gắn lên người cô hoàn toàn không có chút phản cảm nào.

"Anh có việc gấp phải đi sao?"

Hắn suy nghĩ, lắc đầu.

"Vậy muốn mời anh ăn một bữa cơm, anh có nề mặt không?"

Cô đã từng hẹn nhiều lần, nhưng chưa một lần thành công, hắn luôn nói muốn về phụ giúp cô nhi viện một tay.

Nếu không phải về mặt của hắn quá nghiêm túc, hơn nữa còn biết rõ tác phong không quanh co vòng vèo của hắn, cô sẽ thật sự cho là hắn đang kiểm soát từ chối.

Lúc này Phượng Diêu mới nhớ tới, bọn họ biết nhau... cũng đã được năm năm!

Khi đó, hắn vẫn còn đang đi học, làm thêm ở một tiệm bán hoa, có một lần giao hoa tới đây, vừa đúng lúc máy tính của công ty đang bị hacker xâm nhập, toàn bộ hệ thống bị tê liệt, hắn đứng nhìn chốc lát, cuối cùng mở miệng yêu cầu cho hắn thử.

Một thiếu niên mười lăm tuổi, giải quyết được phiền toái mà vô số kỹ sư cũng phải bó tay, từ đó mở ra duyên phận giữa hắn với công ty này.

Thình thoảng hắn lại giúp bọn họ viết chương trình, đó cũng trở thành nguồn thu chính trong năm năm qua của hắn.

Mấy năm gần đây, tâm huyết của hắn dâng trào, bắt đầu mở rộng sang viết phần mềm trò chơi, mất hơn một năm trời, trước mắt đã bước vào giai đoạn thử nghiệm.

Hôm nay ký hợp đồng, sau khi bán đi toàn bộ phần mềm này, sẽ nhận được một khoản thu nhập lớn, hắn vốn định dùng số tiền này để sửa chữa lại phòng ốc trong cô nhi viện, dù sao phòng chơi cũng đã cũ...

Nhưng mà, bác viện trưởng không chịu. Từ khi hắn đủ mười tám tuổi, bà đã không chịu nhận tiền của hắn nữa, luôn nói muốn hắn giữ lại để tính toán cho mình.

Nghĩ một chút, hắn ngược đầu nhìn cô.

Viện trưởng nói, muốn hắn ném trái những thứ mới mẻ, mở rộng tầm mắt, có cơ hội thì phải phát triển quan hệ thật rộng, có lẽ, có lẽ cuộc đời của hắn, sẽ rẽ được sang một hướng khác.

"Được." Hắn gật đầu đồng ý.

Kết bạn, tiếp xúc với nhiều người, cảm nhận cuộc sống dưới một góc nhìn khác, viện trưởng hi vọng hắn thử, hắn sẽ thử, cũng không khó...

Kết thúc bữa tối với Hường Duy Hoan, một mình hắn đi trên đường, còn khoảng nửa giờ nữa mới có xe buýt, có lẽ hắn có thể đến nhà sách gần đây để đi dạo một chút...

Bên tai lại vang lên câu nói của viện trưởng - cháu có muốn về thăm nhà một chuyến không?

Cái nhà kia, lúc này đã biến thành bộ dáng gì rồi? Thân thể bà nội còn mạnh khỏe không? Được em trai may mắn đó bảo vệ, chắc cái nhà đó sẽ gặp vận may không ngừng, vui mừng không ngớt chứ nhỉ? Cũng có thể, sẽ có thêm mấy đứa em hắn chưa từng gặp...

Một khi bức tranh tưởng tượng đã được vẽ ra, thì không ngừng lại được.

Cứ đi thăm bọn họ một lần đi, như vậy cũng tốt, dù sao thì cũng không có ai nhớ tới hắn, hắn có thể lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, không làm phiền đến bất kỳ ai.

Nghĩ xong, hắn thay đổi phương hướng, đi đến phố Khởi Tinh, đứng chờ ở trạm trước tiệm bán hoa, lên xe rồi xuống ở trạm đầu đường, đi thêm sáu phút thì đến...

Thì ra, đường về nhà vẫn luôn hiện rõ trong trí nhớ, chưa từng phai nhạt.

Lúc này đây, rất nhiều cảnh vật đã đổi khác, cũng có rất nhiều thứ không thay đổi, như là cảnh đêm bên bờ đê, con đường đi bộ được lót ngói đỏ... vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Đi vào đường tắt, nhà hắn ở số 54, kỳ lạ là căn nhà lại tối đen một mảnh, không phải là ánh đèn ảm áp như trong tưởng tượng của hắn.

Tất cả mọi người đều đi vắng sao? Nhưng nhìn thì có vẻ đã nhiều năm rồi không có người ở, vừa hoang vu lại vừa... âm lãnh.

Lâm Giang vừa đuổi theo xe rác trở về, nhìn thấy một vị khách xa lạ, chủ động tiến lên chào hỏi.

"Anh muốn xem phòng sao? Hay là tìm người?" Mỗi hộ gia đình ở đây cậu đều quen, bất kể là hữu hình hay vô hình, có lẽ cậu sẽ giúp được!

"Gia đình đó... chuyển đi rồi sao?" Bảng hiệu treo trước cửa, vẫn viết là "Nhà họ Thái".

"Anh nói nhà của bà cụ Thái sao? Không có, bọn họ vẫn còn ở." Chỉ là người thường không thấy được.

"Nhưng mà..." Hần liếc nhìn căn nhà tối đen.

"À, đó là bởi vì... bởi vì..." Nhớ ra được mình không thể nói quá nhiều, Lâm Giang kịp thời ngừng lại, khó xử gãi đầu: "Aizz... rất khó mà giải thích cho anh hiểu được, nhưng mà... dù sao thì... ừ, dựa theo định nghĩa của thể tục mà nói, cũng có thể xem là bọn họ không còn ở đây nữa!"

Người bình thường chắc sẽ khó lòng mà lý giải được cái câu nói thiếu logic này?

Nhưng Phụng Diêu hiểu: "Ý của cậu là qua đời rồi hả?"

Hả? Vậy mà cũng hiểu được? Lâm Giang vô cùng kinh ngạc.

Sao... kết quả lại là như thế?

Phụng Diêu đóng mắt lại, hỏi: "Bọn họ đã xảy ra chuyện gì."

"Chuyện này... Tôi cũng chỉ nghe nói..." Nghe từ người trong cuộc "Khoảng mười mấy năm trước, hình như là có mấy tên côn đồ đến quấy nhiễu, vốn cũng chỉ muốn cướp tiền mà thôi, kết quả là bị bà cụ bắt gặp, vậy nên... không có cách nào khống chế được..."

Tin tức về huyết án diệt môn này lúc đó cũng rất chấn động, cả một nhà năm người đều bị chết thảm, nam chủ nhân, nữ chủ nhân, bà cụ, bé trai ba tuổi và một bé gái vừa ra đời, không một ai may mắn thoát được, đều là chết không toàn thây.

"Mười mấy năm trước..." Phụng Diêu lặng lẽ than thở. Là chuyện xảy ra sau khi hắn rời đi mấy năm, khi đó hắn mấy tuổi? Chín tuổi? Hay là mười tuổi? Hắn nhớ khi đó trên tivi có đưa tin một vụ huyết án diệt môn, nhưng viện trưởng lại gạt hắn, không cho hắn tiếp xúc với tin tức trên tivi và báo chí, bây giờ nghĩ lại, có lẽ bà đã biết từ trước.

Vậy còn bây giờ? Nếu đã giấu giếm mười năm, sao còn mở miệng muốn hắn về thăm, nhìn thấy hoàn cảnh thể lương của người thân khi xưa, hắn thật không biết mình phải dùng tâm tình gì để đối mặt.

Lâm Giang nghiêng cứu về mặt phức tạp của hắn, suy đoán nói: "Anh... có quan hệ thế nào với bà cụ?" Thật kỳ quái, bình thường lúc này bà cụ đều ra đây vận động, sao hôm nay lại không thấy bóng dáng, không thì đã có thể trực tiếp hỏi bà rồi.

"Không, tôi không phải." Phụng Diêu bật thốt lên theo bản năng.

Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ là một thành viên trong gia đình kia, bọn họ không muốn thừa nhận, hắn cũng chẳng phải.

Hắn xoay người, cứng ngắc rời đi.

Sau khi hắn đi, một tiếng thở dài sâu kín truyền ra.

"A, bà cụ, sau bà lại núp ở đây?" Lâm Giang rất kinh ngạc, thì ra bà vẫn luôn ở đây sao!

Nhìn theo ánh mắt của bà, Lâm Giang thấy bóng lưng sắp biến mất ở đầu ngõ: "Người kia, bà biết sao?"

"Nó là cháu của bà." Người thường tu cả ngàn kiếp cũng chưa chắc có được đứa cháu như thế, bọn họ lại không biết quý trọng...

Loài người quá ngu xuẩn, Tôn tiểu thư mắng rất đúng, cho nên Phụng Diêu có hận, có không chịu thừa nhận, cũng phải thôi. Bọn họ không có mặt mũi mà gặp hắn.

Thấy bà co người lại thật nhỏ, thật nhỏ, buồn bã đến mức gần như vùi cả người vào chậu hoa chết héo bên dưới. Trong nháy mắt Lâm Giang như hiểu được gì đó, lập tức nhấc chân đuổi theo.

"A Bảo! Anh là A Bảo!"

Người đàn ông đứng chờ đèn đỏ ở đầu ngõ kinh ngạc xoay người lại.

Đã lâu lắm rồi không có ai gọi hắn như thế, đó là cái tên mà những người từng là người nhà của hắn gọi...

"Sao anh biết?"

"Bà cụ Thái nói!" Không kịp dừng lại để thở, Lâm Giang đã kéo hắn đi ngược trở về.

Đọc theo đường đi, cậu nói cho Phụng Diêu biết...

Cậu thường trò chuyện với bà cụ Thái, cho nên biết bà cụ rất nhớ cháu trai.

Trong lòng họ vẫn luôn thấy áy náy với đứa cháu đích tôn này, mấy năm nay không chịu rời đi, là vì muốn chờ hắn trở lại, nói với hắn một tiếng "xin lỗi".

Còn nói, họ rất hối hận.

Hối hận đã vượt bỏ hắn.

Từ đầu đến cuối Phụng Diêu chỉ im lặng lắng nghe, không hắt tay cậu ra, cũng không mắng cậu là kẻ điên.

Trở lại trước cửa nhà số 54, Lâm Giang nghiêng đầu dò xét, lại chạy đến chỗ chậu hoa héo nhìn trên ngó dưới, lẩm bẩm nói: "Hả? Lại trốn rồi... Ôi chao, bà cụ, ra ngoài đi, không phải bà nói là rất muốn nhìn thấy cháu trai của mình sao? Bà cụ Thái, bác Thái..."

Phụng Diêu đẩy cánh cửa lớn đang khép hờ, không nói một câu đã đi đến chỗ bồn Kim Kết khô héo, lật mấy cái lá khô lên, bịch bịch bịch... Không phải lá cây, mà là mấy cái bóng cuộn lại thành khối nối tiếp nhau lăn xuống.

"Thì ra là trốn ở đó hả..." Lâm Giang gật đầu một cái, nhớ tới người nhà lâu ngày gặp lại nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để nói, cậu thức thời tránh đi.

Mấy bóng đen vận vẹo dần ngưng tụ thành hình, cho dù đã qua nhiều năm, Phụng Diêu vẫn có thể nhận ra cha, mẹ, bà nội, còn... hai cái bóng nho nhỏ này là em trai, em gái.

Đều là người lớn cả rồi, họ lại còn ngồi dưới đất, không hề ý thức được hành động này của mình mất mặt đến mức nào, mặt cúi gằm xuống, có đánh chết cũng không chịu ngẩng lên.

"Cha, mẹ, bà nội." Hắn không phải đấu tranh tư tưởng quá nhiều, bình thần gọi mấy tiếng.

Mấy bóng đen trên đất sùng sốt, đồng thời ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trong suốt trong nháy mắt như có vết nước chảy xuống, biến mất không còn tăm tích.

Đó là nước mắt quý hồn, không có hình thể, nhưng cảm xúc quá mạnh có thể khiến cho nguyên thần hao tổn.

"Đừng đau lòng, con không trách mọi người." Hắn ngồi xổm xuống, duỗi tay, lại không biết phải làm thế nào để họ tốt hơn một chút.

"Xin, xin lỗi..." Cha run rẩy nói ra những chữ này. Vừa mở miệng nói ra được chữ thứ nhất, mấy chữ tiếp theo cũng dễ dàng hơn nhiều, mẹ, bà nội, .. cũng lần lượt lên tiếng với vẻ áy náy.

Tôn Y Ni đã từng nói, tái ông mất ngựa, không biết là họa hay phúc, tái ông được ngựa, không biết là phúc hay họa? Bọn họ phải mất rất lâu, rất lâu mới lĩnh ngộ được đạo lý này.

Thế nhân thường chỉ nhìn thấy một mặt của vấn đề. Rõ ràng là đứa bé đó liên tiếp giúp họ tránh được tử kiếp, lại bị cho là mang mầm tai họa, ném đứa bé là tiên nhân chuyển thế, mang lại may mắn ra khỏi nhà, rơi vào tình cảnh hôm nay, toàn bộ đều do họ tự tìm!

Lúc vợ mang thai đầu thì bị sinh non, ông nghe tin vội vàng chạy tới bệnh viện, trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, mất đi một chân.

- Một cái chân thì gọi là gì, nếu không phải hắn ra đời trước thời gian, giúp người cha đời này hóa giải đại họa, ông đã đến đi bệnh viện đúng theo mệnh số, sau đó thì bị xe buýt đâm chết, cái mất đi là cả một mạng người. Hắn dùng tai họa nhỏ để hóa giải tử kiếp của ông, ông còn bắt mần chỗ nào chứ?

Ngày hắn đầy tháng, họ gửi bánh mừng đến cho bạn bè thân thích, ai ăn cũng không sao, chỉ riêng có vợ chồng nhà chủ công trình là bị tiêu chảy phải đến bệnh viện, công trình vừa được nhận thầu cũng theo đó mà bay luôn.

- Đúng vậy, nếu tiếp tục nhận thầu làm công trình đó, sau này sẽ xảy ra chuyện ăn bớt ăn xén vật tư xây dựng, khiến cho ba người chết, bảy người bị thương, vừa phải bồi thường vừa phải lên hầu tòa, đủ để hủy diệt cả cái nhà này rồi.

Tiếp theo đó là hàng loạt chuyện làm ăn không thuận lợi, gia cảnh cũng ngày càng sa sút, ông từng oán giận, từ sau khi đứa bé này ra đời thì gặp toàn chuyện xui.

- Gặp toàn chuyện xui? Nếu như ông biết, diêm vương đã sớm chuẩn bị bữa tiệc lớn để thiết đãi một nhà các ông, ông có còn tiếc hận hắn đã dùng tài vận để hóa giải tử kiếp cho các người không?

Lúc đầu Phụng Diêu lựa chọn đầu thai vào gia đình này cũng chính vì biết rõ vận mạng của họ, cố ý giúp gia đình bọn họ tránh khỏi đại nạn diệt môn, cũng nhờ có hắn bảo vệ nên ngay cả quỷ sai câu hồn cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám đến gần tiên phạt.

Thế nhưng, không thể vô duyên vô cớ mà tiêu trừ cái tử kiếp ấy được, nên chỉ có thể dùng tài lộc kiếp này để đổi lấy bình an cho cả nhà, từ sau khi hắn ra đời, có khi nào người trong cái nhà này gặp phải tai kiếp ốm đau gì chưa?

Ai ngờ bọn họ lại phụ tâm ý của hấn, xem tiên nhân giúp họ tránh kiếp tai ương trở thành ác quỷ chuyển thế.

Sau khi sinh được con thứ, tài vận liên tiếp gõ cửa, tiện tay mua tờ vé số cũng có thể trúng giải nhất.

- Đúng vậy, trúng được giải nhất, còn được truyền thông đưa tin vô cùng đặc sắc, khiến đám trộm cướp dòm ngó, cuối cùng dẫn đến tai họa diệt môn, đây là thứ các người muốn sao?

Phúc họa tương liên, đây là định luật thiên cổ không thể thay đổi, nhưng tầm nhìn của thế nhân lại luôn hạn hẹp, chỉ thấy cái lợi gần, chẳng biết cái lo xa.

Những thứ này họ đều được biết từ miệng của Tôn Y Ni.

Tại sao không cho họ biết sớm một chút? Vậy thì, họ cũng sẽ không xem đứa con trai cả này là sao chổi, không vứt bỏ hấn.

- Tại sao phải nói? Các người không biết quý trọng hấn, tôi cần gì phải để hấn tiếp tục bảo vệ một nhà các người bình an? Là chính các người chối bỏ phúc phần, hấn là thần ở Linh Sơn, chỉ mượn tạm cái bụng này của bà để ra đời, trải qua một kiếp phàm trần, hấn đã nhiều lần giúp các người hóa giải tai kiếp, các người còn hy vọng xa vời cái gì nữa chứ?

Cô đã từng nói muốn bọn họ hối hận không kịp, phải chính miệng thừa nhận lỗi lầm với hấn.

Quá nhiều hối tiếc, quá nhiều ăn năn, không cách nào thay đổi cũng chẳng kịp bù đắp, chỉ có thể hóa thành giọt lệ vô hình lăn dài xuống đất.

"Lâm Giang nói, các người không chịu đầu thai, cố chấp chờ đợi ở đây, là vì chờ tôi trở lại?"

Nếu không thể chính miệng thừa nhận sai lầm, truyền đạt lại sự áy náy nhiều năm nay của họ cho hấn biết, bọn họ không thể yên lòng rồi đi.

"Được, tôi hiểu rồi." Chưa từng oán trách, sao phải cần tha thứ?

Phượng Diêu không chút ngập ngừng, lòng bàn tay nhẹ nâng đứa nhóc trong ngực mẹ lên, hấn cũng không biết nên làm thế nào, chỉ nghĩ là một đứa trẻ tinh khiết như vậy, nên có được một khối đầu mới đầy tốt đẹp, chứ không phải bị nhốt ở chỗ này, trở thành một cô hồn không chốn dung thân.

Rồi sau đó, lòng bàn tay dần nóng lên, phát ra một tia sáng nhu hòa, bao bọc xung quanh họ, hấn cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra, nhưng hấn biết, thứ ánh sáng dịu nhẹ và ấm áp này sẽ đưa bọn họ đến một nơi tốt hơn.

Có lẽ, Tôn Y Ni không hề nói dối bọn họ, có thể có được thứ năng lực đủ mạnh để gạt rửa đi những chấp niệm và oán khí chất đầy trong lòng khiến họ khó lòng nhắm mắt kia, đưa họ đến cầu Nại Hà, sau khi hóa giải hết tất cả tội nghiệt đời này, họ mới có thể tiến vào lục đạo luân hồi với một linh hồn hoàn toàn mới, người có được thứ năng lực đó quả thật không phải người thường.

"An tâm đi, tôi không oán trách các người." Hấn nói, nhìn theo từng tia sáng dần biến mất trước mắt hấn.

Thứ năng lực này đã có từ nhỏ, tồn tại tự nhiên như chính hơi thở, hấn chưa từng tìm tòi nghiên cứu, lúc thấy những linh hồn phiêu đảng không nơi nương tựa thì giúp họ một chút, bất luận là người hay động vật nhỏ.

Cả cái sân lại trở về vẻ hắc ám, hoang vu vốn có của nó, hấn đứng dậy, lặng lẽ ra ngoài, đóng cửa, một mình bước đi trên đường.

Gió đêm đầu thu thổi tới, có chút lạnh lẽo, ngay cả trái tim trống rỗng cũng hơi lạnh đi.

Từ bây giờ, thực sự chỉ còn lại mình hấn rồi.

Bên dưới đèn đường, là một bóng dáng lẻ loi, cô độc.

Ngay đêm đó...

Những tia sáng xanh nhạt dần tụ lại, đến khi ánh sáng tắt đi rồi, một bóng người nhỏ bé xuất hiện trên giường, không chút bất ngờ, hơn nữa, lần này người đó còn trực tiếp nằm úp sấp lên thân người đàn ông đang ngủ say.

"Thật quá đáng..." Cô cúi đầu lẩm bẩm.

Viện trưởng tặng quà, hấn nhận.

Mỹ nữ mời hấn ăn cơm, hấn nhận lời.

Thậm chí, ngay cả những người nhà đối xử với hấn tệ đến không thể tệ hơn, hấn cũng có thể dùng năng lực của bản thân mà hóa giải đau thương cho họ, tiễn họ đến cầu Nại Hà.

Vậy mà, hết lần này tới lần khác, thái độ đối xử với cô lại hoàn toàn khác biệt! Không thèm để ý tới cô, không nhận quà của cô, ngay cả ngày sinh nhật 20 tuổi quan trọng đến vậy, hấn cũng không chịu gặp cô.

"Phượng Diêu, Phượng Diêu, Phượng Diêu..." Cô lẩm bẩm gọi một lần lại một lần, mỗi một lần gọi, cô lại hôn lên môi hấn một cái: "Đừng đối xử với ta

như vậy mà..."

Cô rất chán nản, cũng rất suy sụp, cô sắp khóc rồi, hấn không thấy sao?

Rõ ràng người đối xử với hấn tốt nhất, quan tâm hấn nhất chính là cô, nhưng sao hấn lại có thể tha thứ cho tất cả mọi người, chỉ chán ghét mỗi cô? Không công bằng, hấn thật thiên vị!

Hại cô hằng năm đều chỉ có thể ẩn thân mà ở bên cạnh hấn, cả một ngày, nhìn hấn đối xử tốt với tất cả mọi người, chỉ riêng cô, không thể đến gần hấn.

Không thể làm gì khác hơn là chờ đến đêm, tự mình trở lại thăm hấn.

"Ta rất nhớ ngươi..." Chỉ mút hôn thôi thì không đủ để cô thỏa mãn, cô đưa tay lần mò vào trong quần áo, lướt lên từng đường cong cơ thể người đàn ông, cảm nhận sự ấm áp của làn da, hoàn toàn không chút ý thức mình đang thừa dịp người ta ngủ say mà giờ trò, hiển nhiên là hành vi của dâm tặc.

Sờ đủ, cũng hôn đủ rồi, cô mới thỏa mãn mà than thở một tiếng, tựa vào hõm vai hấn, giống như trước đây.

Trước kia, mỗi khi cô ăn vạ mà dán vào người hấn, hấn chưa bao giờ tức giận, luôn dành cho cô sự nhường nhịn vô hạn, sau đó lại dùng đôi tay vừa ấm áp lại vừa dịu dàng kia, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, đầy yêu thương và chịu đựng.

Đã lâu lắm rồi hấn không làm thế với cô...

Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng mon trón từng đường cong kiên nghị trên mặt hấn, roi xuống cánh môi mím chặt, day nhẹ tới lui, lẩm nhẩm nói: "Ngươi không vui sao?"

Đã rất lâu rồi hấn không cười, trong con ngươi cô tịch ấy luôn là vẻ hờ hững không ấm không lạnh, không chút gọn sóng.

Đề hấn quay về đây, là sai sao?

Năm đó dẫn hấn đi, chẳng qua là vì không muốn hấn tiếp tục ở lại cái nơi không người thương yêu đó, vừa phải chịu hết khinh miệt còn phải bảo vệ họ bình an, tuy hấn không thèm để ý, nhưng đại tiểu thư cô lại không thấy thoải mái!

Cô biết rất rõ, hấn đi rồi, những người đó sẽ khó thoát từ kiếp, nhưng cô vẫn làm như vậy.

Trong lòng cô hấn quan trọng hơn tất cả mọi thứ, cô tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương đến hấn, cô muốn cho loài người tầm thường đó thấy rõ, sai lầm của họ lớn đến mức nào!

Lúc nhìn bọn họ chết trước mặt mình, tuy có thể cứu nhưng cô lại không muốn cứu, ai bảo bọn họ dám đối xử như thế với người cô kính trọng và yêu thương nhất.

Nhưng mà... sai rồi sao? Mặc dù trong quan niệm của cô, sinh tử cũng chỉ là một lần luân hồi chuyển thế, giống như đánh xong một ván cờ thì xếp quân đánh lại lần nữa vậy, không có gì lớn, nhưng cô quên, bây giờ hấn là người, quan niệm của loài người vẫn có sự khác biệt...

Mặc dù Phụng Diêu luôn lạnh nhạt với mọi thứ, nhưng họ vẫn là người thân ruột thịt của hấn trong kiếp này, họ mất rồi, hấn chỉ còn lại một mình.

Hấn không vui là vì vậy sao?

Có phải nếu cô chịu cứu họ, hấn sẽ vui vẻ hơn không?

Tôn Y Ni thở dài một hơi, miễn cưỡng dựa vào vai hấn, hai cánh tay vòng quanh thắt lưng hấn.

Loài người thật phiền phức, cứ không ngừng luân hồi chuyển kiếp, cô phải tốn bao công sức mới tìm được kiếp này của hấn, vốn muốn bảo vệ hấn thật tốt, nhưng sao lại khó đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Phụng Diêu suy tư mấy ngày, sau đó vào một buổi trưa trời ấm, hấn quay lại phố Khởi Tình lần nữa.

Viện trưởng nói, hi vọng hấn có được cuộc sống riêng của mình, nếu nhất định phải rời khỏi cô nhi viện, vậy thì, hấn muốn bắt đầu từ chỗ này.

Hắn ra đời ở đây; nơi này, đã từng là nhà của hắn.

Hai ngày nay, hắn đã mở sổ tiết kiệm ra đánh giá một chút, từ lúc mười tám tuổi, viện trưởng đã không chịu nhận tiền của hắn nữa, tích lũy đến giờ cũng đã được một khoản không nhỏ, hắn lại không biết phải dùng nó vào việc gì, giờ lấy đi mua lại căn nhà của hắn cũng tốt.

Hắn đến nhà số 56 cách vách để dò xét một chút xem hiện tại người đứng tên chủ quyền căn nhà này là ai, làm cách nào để liên lạc?

Vị hàng xóm kia quan sát hắn từ trên xuống dưới một lần, nói với giọng thăm dò: "Nhìn cậu... có vẻ không giống là người gan lớn."

Dáng vẻ tuấn tú thanh thoát, ánh mắt không nóng không lạnh,... kiểu người lịch thiệp thế này có thể chịu được mấy lần kinh sợ?

Hắn hỏi cái gì? Đối phương lại đang trả lời cái gì?

Mi mắt Phụng Diêu cau lại.

"Cậu chưa từng nghe chuyện căn nhà đó có quỷ sao?" Phan Quân Nhã tốt bụng tiết lộ tình báo. Dù sao đây cũng chẳng phải bí mật, tùy tiện hỏi thăm là biết.

Phổ Khởi Tinh quái hợp quái, chỉ có người thích hợp... mới vào ở được, nhưng cái nhà kế bên này sau khi xảy ra thảm án diệt môn thì cả căn nhà đều bị bỏ hoang, ngày càng âm u.

Người nào nghe đều thấy da đầu tê dại, còn ai dám vào ở chứ?

Rốt cuộc Phụng Diêu cũng biết ánh mắt quái dị của đối phương là có ý gì: "Cảm ơn ý tốt của anh, tôi muốn nói chuyện với chủ nhà."

Hừ đến vậy rồi mà vẫn chưa chạy sao!

Chẳng lẽ... hắn sẽ là vị quái nhân cuối cùng của phố Khởi Tinh trong truyền thuyết?

Phan Quân Nhã sợ hãi than một tiếng, mặc dù rất hy vọng có thật nhiều hàng xóm để phổ xá náo nhiệt thêm một chút, nhưng vẫn không thể đánh mất lương tâm mà không khuyên hắn một tiếng: "Cô ta ở căn nhà cuối cùng trong hẻm. Cho dù cậu muốn mượn nhà hay mua nhà, nếu muốn tiếp xúc với nữ ma đầu coi tiền như mạng đó, tôi khuyên cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô ta là ma cà rồng, không hút khô giọt máu cuối cùng của cậu chắc chắn sẽ không bỏ qua." Đây là lời khuyên của người từng trải qua cảnh đầu rơi máu chảy là anh, cái cô gái cay nghiệt đó, lương tâm đã hoàn toàn bị chó tha mất rồi!

Xem ra, quan hệ giữa vị chủ nhà với mọi người này không được tốt lắm.

Phụng Diêu đi theo chỉ dẫn, tìm được căn nhà cuối ngõ, ấn chuông cửa.

"Phụng Diêu..." Cửa vừa mở ra, hắn còn chưa kịp nhìn rõ là chuyện gì, một bóng dáng đã vội nhào vào lòng hắn.

Hắn giật lùi hai bước, một tay giữ chặt cửa mới miễn cưỡng đứng vững được, cúi đầu cau mày nhìn cô gái quấn chặt tay chân vào người mình như gấu koala.

"Tôn Y Nỉ?!" Sao lại là cô ấy?!

"Đúng đó đúng đó, rốt cuộc cậu cũng chịu gặp tôi!"

Hoàn toàn không bị dáng vẻ hí hửng và nụ cười tươi rói của cô ảnh hưởng, hắn lạnh mặt "tách" cô ra khỏi người mình.

"Phụng Diêu..." Cô bất mãn bước lên, hắn lại theo đó mà lùi lại.

"Tôi có việc muốn nói với chị, đừng có động tay động chân."

Lần thứ nhất là do hắn không kịp đề phòng, hắn tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội làm thế lần nữa.

"Tôi biết cậu muốn nói chuyện gì, đây." Cô đã giúp hắn chuẩn bị xong hết từ sớm.

Hắn nghi hoặc cầm lấy túi giấy cô đưa toi, bên trong rõ ràng là văn bản chủ quyền nhà đất, hơn nữa, người đứng tên lại là Phụng Diêu.

"Tôi biết cậu sẽ trở lại." Nếu hắn đã lựa chọn ra đời ở đây, cô sẽ nghe theo hắn, mua lại toàn bộ nhà trong con ngõ này, yên lặng chờ hắn quay về.

"Đây là quà sinh nhật 20 tuổi tôi tặng cậu, thích không?"

Phụng Diêu trầm mặc hồi lâu, khuôn mặt không rõ vui giận, nhưng cuối cùng vẫn nhận.

Đây là lần đầu tiên hắn nhận quà của cô trong suốt mười mấy năm qua, Tôn Y Nỉ vui mừng quá đỗi, vừa định động tay động chân lần nữa thì một quyền

sở tiết kiệm được đưa tới, phá hỏng chuyện tốt của cô.

"Tôi không biết giá trị trường của mấy căn hộ này, đây là tất cả tiền để dành của tôi, nếu không đủ thì làm ơn nói cho tôi biết."

"Tôi đã nói là tôi tặng cậu..." Hấn không nghe rõ sao? Ai muốn tiền của hấn chứ!

"Vô công không nhận lộc."

"Ai nói! Chúng ta, chúng ta..." Cô nợ hấn, quả thật là không bao giờ trả hết được chưa?

Muốn nói, lại không biết phải nói thế nào, cô ảo não trừng hấn.

"Chị không phải là gì của tôi hết, tôi sẽ không nhận món quà lớn này."

Mới lạ đó! Cho dù là quà nhỏ hấn cũng không chịu nhận, không phải sao?

Vấn đề cốt lõi từ trước đến giờ không phải là quà lớn hay quà nhỏ, mà là người tặng, chỉ cần là cô tặng, hấn đều xem thường.

Hấn nói, cô không phải là gì của hấn hết...

Giọng nói thật lạnh lùng, thật xa cách.

"Phượng Diêu, cậu cứ nhất định phải đối xử với tôi như thế sao?" Cô buồn bã nhìn hấn.

Vậy mà, hấn lại để sở tiết kiệm xuống, không thèm liếc cô thêm một cái đã xoay người đi mất.

Thật sắt đá mà!

Dòng phụ đề "Hết kịch" được giờ lên, người xem từ những góc khác nhau bắt đầu ủa ra.

Không phải do người ở phố Khởi Tinh nhiều chuyện, mà thật sự là nhiều năm vậy rồi, bà chủ nhà xinh đẹp kiều ngạo, làm việc gì cũng suông sẻ của bọn họ từ trước đến nay chỉ có ăn hiếp người khác, đã bao giờ thấy cô ăn nói khép nép, nịnh hót ai đâu? Khó trách mọi người đều vây đến xem, còn muốn xếp nó vào một trong những chuyện kỳ lạ hằng năm của phố Khởi Tinh.

"Tôi nói này... bà chủ Tôn, cô đang tư xuân sao?" Không thể trách miệng của Phan Quân Nhã cay độc, thân là khổ chủ từng bị bóc lột, ông có thể nhịn không đốt pháo ăn mừng đã là nhân đạo lắm rồi, hơn nữa vờ kịch trước mắt này rõ ràng có tên là bao nuôi đàn ông, còn hào phóng tặng nhà nữa chứ, chỉ thiếu chưa quý gói cầu xin hấn nhận nữa thôi!

Nếu cô gái này thích làm việc thiện đến thế, vậy lúc đầu sao anh lại bị lột mất một lớp da?

"Vừa nãy cô ấy... hình như là đang làm nũng?"

"Anh cũng thấy sao? Tôi còn tưởng rằng chưa tới rằm tháng bảy, đã nhìn thấy thứ không sạch sẽ...."

Bọn họ anh một câu tôi một câu, không xem ai ra gì, vô tư thảo luận!

Lâm Giang được xem là người có lương tâm nhất, nhẹ nhàng đi tới bên người cô, hỏi: "Ni Ni, chị có sao không?"

Bộ dạng của cô nhìn như muốn khóc, trước giờ cậu chưa từng thấy tâm tình cô tồi tệ đến vậy, xem ra người này có ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

"Người kia..." Lâm Giang liếc mắt nhìn theo hướng người đàn ông kia rời đi. "Không phải là cháu trai của bà cụ Thái sao? Có vẻ như hấn rất ghét cô."

"Không phải là cô làm cho nhà người ta diệt môn đấy chứ?" Khẩu Quân Khiêm kinh ngạc kêu lên.

"..." Cái suy đoán không nào gì thế này, hoàn toàn không có ai muốn hưởng ứng theo hấn.

"Hay là... làm cho người ta to bụng, sau đó lại không chịu trách nhiệm?" Hai chị em sinh đôi nghiêng đầu suy nghĩ, bình thường trong phim đều diễn như vậy.

".." Tốt nhất là cô làm cho Phượng Diêu to bụng!

"Hoặc là..."

"Được rồi, ngừng lại!" Không thể chịu được mấy cái giả thuyết khoa trương không đầu ra đầu của mọi người, cô buồn bực nói thật: "Tôi chỉ là... dẫn hấn rời nhà lúc hấn sáu tuổi, sau đó gửi hấn ở cô nhi viện thôi..."

Có gì nghiêm trọng lắm đâu, cái cô nhi viện đó từ viện trưởng cho đến người quét dọn đều rất hòa ái dễ gần, có thể cho hấn ngập tràn tình yêu, tốt hơn nhiều cho với những kẻ mang danh người thân kia, thật mà! Cô đã dò xét kỹ rồi, cô để cho nhiều người thương yêu hấn, quan tâm hấn như thế, rốt cuộc

có chỗ nào không tốt chứ?!

Cả hiện trường đều lặng ngắt như tờ.

Mọi người nhất trí dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cô chăm chăm, sau đó, cứ như thể nói thêm một câu cũng cảm thấy lãng phí nước miếng, từng người một đều lắc đầu rồi xoay người rời khỏi.

Này, này, đây là cái phản ứng gì chứ! Cô cũng có nỗi khổ mà, cô cũng có muốn đầu chứ...

"Ni Ni..." Lâm Giang muốn nói lại thôi.

"Sao?" Vốn đang mong chờ cậu bé thiện lương nhất phố Khôi Tinh an ủi mấy câu, ai ngờ...

"Chị thật.. thật quá đáng!" Nếu Ninh Dạ vứt bỏ cậu như thế, cậu nhất định ói đầy ba thùng máu sau đó đau lòng mà chết.

"..." Ngay cả em trai Lâm Giang đáng yêu khi trước của cô cũng đã quay lưng với cô rồi.

Nghiêm trọng đến thế sao?

... Được rồi, cô thừa nhận, khi hẳn biết cô muốn đề hẳn lại đó thì vẻ mặt của hẳn quả thật rất bi thương, mà cô thì cũng có chút lòng lang dạ sói, vờ như không nhìn thấy.

Từ nhỏ hẳn đã không phải là đứa trẻ thích lấy tiếng khóc để biểu đạt tâm trạng của mình, mỗi khi cảm thấy đau khổ, hẳn luôn giấu kín trong lòng, yên lặng mà nhìn hết thấy mọi chuyện.

Cô vẫn nhớ rất rõ, lúc từ biệt hẳn mở to hai mắt, trầm mặc nhìn cô, ánh mắt chưa từng rời khỏi cô một giây một phút, nhưng mà, cô vẫn xoay người đi.

Cô nói, mỗi năm vào ngày sinh nhật hẳn, cô sẽ trở lại thăm hẳn.

Đến cuối cùng, hẳn vẫn mở miệng trả lời, nhưng lại là, tôi không muốn nhìn thấy chị nữa.

Cô không nghĩ rằng hẳn nghiêm túc, nhưng mười mấy năm qua, quả thật hẳn chưa từng muốn gặp cô lấy một giây, mỗi lần đều là cô mặt dày mày dạn sấp tới, mới có thể miễn cưỡng ở cạnh hẳn trong chốc lát...

"Phượng Diêu, Phượng Diêu..." Người thật... không bao giờ... muốn đề ý đến ta nữa sao?

Hắn đã từng rất lưu luyến cô.

Khi cô mang theo nụ cười rục rịch, ôm hẳn vừa chào đời vào ngực, nói với giọng vừa chua xót vừa lưu luyến: "Rốt cuộc cũng tìm được người rồi, ta đã tìm rất lâu, rất lâu..." Hẳn cảm thấy tim mình rất đau.

Rõ ràng hẳn mới là người cần được bảo vệ, chỉ cần cô dùng sức một chút thôi là đứa trẻ yếu ớt như hẳn sẽ vỡ tan tành, nhưng giây phút đó, hẳn lại cảm thấy cô mới là người cần được bảo vệ, hẳn rất muốn ôm chặt cô vào ngực để mà che chở, yêu thương.

Đương nhiên, hẳn không làm được. Những lúc đó đều là cô bảo vệ hẳn trong ngực, giống như đang bảo vệ một thứ gì đó vô cùng quý giá, sợ hẳn biến mất lần nữa.

Khi hẳn bị cha mẹ coi thường thì cô ngồi trong góc chơi với hẳn, kiên nhẫn đối thoại với đứa chỉ mới vừa bi bô tập nói như hẳn.

"Phượng, Diêu, em tên là Phượng Diêu đó."

Ừ, cô nói vậy, thì là vậy.

"A nha..." Vậy, còn chị?

"Chị hả, Ni Ni, trước kia em đều gọi chị như thế." Cô cười giải đáp nghi vấn của hẳn.

"Nha nha nha..." Vậy, chúng ta có quan hệ thế nào?

"Chúng ta hả, là chủ tớ."

Thế ra, cô là chủ của hẳn sao? Thế nên cô mới có thể canh lúc hẳn vừa mở mắt, đã xuất hiện bên cạnh hẳn, nhét hẳn vào dưới đôi cánh của cô mà che chở.

Cô luôn hiểu được suy nghĩ trong lòng hẳn, khi đó bọn họ thường ngồi trong góc để tiến hành cuộc đối thoại chỉ có riêng họ mới hiểu, người hẳn đề ý nhất là cô, ngoài cô ra, hẳn không đếm xỉa đến ai khác.

Vì vậy, người nhà bắt đầu hoài nghi hẳn mắc chứng tự kỷ.

Nhưng hấn thờ ơ, hấn không muốn giải thích.

Người khác không biết cũng không sao, tự hấn biết là được.

Bị ngộ nhận là đùa câm thì có sao? Đối mặt với những người khác, quả thật hấn chả biết phải nói gì.

Cô luôn cung chiều hấn, cẩn thận nâng niu và che chở hấn, không để hấn chịu chút xú tổn thương nào, đối với một người chủ mà nói, cô làm thế là đã tận hết chức trách rồi.

Nhưng mà, hấn phải làm gì để báo đáp cho cô đây?

"Em đó, chỉ cần sống thật tốt, là được rồi."

Có thật chỉ vậy là được rồi không?

Không biết là từ lúc nào, có lẽ là... từ sau khi hấn mở miệng cất tiếng gọi đầu tiên, cô đã không còn... ở cạnh hấn mỗi ngày nữa, mà đổi thành một năm một lần.

Theo thời gian, hấn ngày càng hiểu biết thì cô cũng ngày càng xa cách với hấn, rồi sau đó, thậm chí cô còn vứt bỏ hấn. Nếu biết có một ngày sẽ như thế, hấn nguyện cả đời không bao giờ mở miệng nói chuyện.

Chắc cô không hề biết, khi cô hỏi hấn - chị dẫn em đi có được không?

Hấn gật đầu, khoảnh khắc khi hấn đặt tay mình vào tay cô, hấn cũng đã giao phó tất cả tình cảm và nỗi niềm quyến luyến của mình vào đó, bất luận là tình thân, on nghĩa, hay là... một thứ tình cảm nào đó to lớn hơn thế.

Nhưng cô lại không hiểu, buông tay hấn ra, cũng buông bỏ tất niềm tin của hấn.

Có một khoảng thời gian, ngay cả chính hấn cũng phải tự hoài nghi, có phải hấn thật sự là ác quỷ chuyển thế hay không? Cho nên người thân của hấn vì tự bảo vệ mình, không thể giữ hấn lại được, ngay cả cô... cũng càng ngày càng sợ, sợ hấn đem đến tai họa, sợ sẽ bị hấn làm hại.

Hấn không cách nào ép mớ suy nghĩ đó ra khỏi đầu được. Hấn biết mình không phải người bình thường, chả có người bình thường nào có được trí nhớ từ lúc mới sinh cả, lại còn có cả một vài năng lực không thể giải thích mà những người bên cạnh không có nữa chứ. Mà chính vào lúc ấy, cô cũng như đang sợ hãi điều gì đó, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, bắt đầu giữ khoảng cách với hấn...

Hấn không phải kẻ ngốc, hấn cũng nhận ra được cô đang trốn tránh.

Nếu đã ruồng bỏ hấn như thế, cần gì phải buông lời hẹn ước một năm? Không bằng cứ thế buông tay, đến lúc bạc đầu cũng không gặp lại, chẳng phải sẽ càng gọn gàng, dứt khoát hơn sao?

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, cô lại cứ cố ra vẻ quyến luyến, không nỡ buông tay. Đến tận bây giờ, cô vẫn luôn nhớ rõ ngày sinh của hấn, luôn chạy đến từ sáng sớm, tha thiết chờ mong hấn sẽ thay đổi tâm ý, bằng lòng gặp cô.

Hấn thật sự không hiểu được cô.

Làm việc thì lạnh lùng, tàn nhẫn, về mặt lại quyến luyến, thương yêu, còn lời nói thì mầu thuẫn đến tột cùng..

"Còn đứng ngơ ngác ở đó làm gì, những thứ này phải xử lý thế nào?"

Một tiếng gọi cắt ngang mớ suy nghĩ của hấn, hấn quay đầu lại, thấy Phan Quân Nhã đang lúi túi từ thùng đồ ra khỏi nhà kho.

Những người này tuy bị mấy hàng xóm xung quanh nói là quái dị, nhưng kỳ thật lại là những hàng xóm tương lai rất có tình nghĩa, cứ khăng khăng đòi giúp hấn dọn dẹp nhà mới cho bằng được, hấn có muốn từ chối cũng không từ chối được... ngoại trừ một người, mà người đó, lúc này đang bị chặn lại trước cửa, buồn bã cắn khần tay.

Phượng Diêu bước tới mở thùng giấy ra, về mặt đồ dẫn.

Là những món đồ chơi dành cho con nít, tất cả đều là của Tôn Y Ni mua, cô nói mấy cái thứ được gọi là "trò chơi trí tuệ" này quả thực là đang làm nhục hấn, chỉ để hấn giết thời gian mà thôi.

Thật ra thì cha mẹ hấn chưa từng mua cho hấn thứ gì, những ngày không có cô bên cạnh, hấn đều lặng lẽ ngồi chơi trong góc, lặng lẽ chờ cô.

"Giữ lại đi." Trước khi bản thân kịp ý thức, lời nói đã trôi tuột ra khỏi miệng.

Mất một tuần lễ để dọn dẹp, sắp xếp lại nhà mới, hấn chính thức dọn vào ở, trở thành một thành viên của phố Khởi Tinh.

Thời tiết đầu thu cũng giống như sắc mặt của mẹ kể vậy, nói dối là dối ngay.

Một tia sét đánh xuống, chầm chậm đến phút trước ánh nắng vẫn còn chói chang, giây tiếp theo trời đã mưa như trút nước. Phụng Diêu vừa nói chuyện với Hường Duy Hoan xong, giờ bị vây ở tầng trệt công ty chả thể nhúc nhích.

"Có muốn tôi tiễn anh một đoạn hay không?"

Hắn chuyển mắt: "Có làm phiền cô không?"

"Không sao, tôi rất vui lòng." Hường Duy Hoan cười đáp.

Cô theo đuôi hắn, biểu hiện rất rõ ràng, cũng không hề che giấu cảm tình dành cho hắn, chỉ cần là người có mắt thì đều nhìn ra được, Phụng Diêu không phải người ngu, đương nhiên cũng không thể không biết.

Cô lớn hơn Phụng Diêu sáu tuổi, nhưng chả có ai để ý đến chuyện này, hắn chẳng chắc lại điềm tĩnh, không hề có vẻ bộp chộp, non nớt của thanh niên mới lớn, số tuổi của hắn dường như cũng chả có ý nghĩa gì mấy.

Cô từng mấy lần dò xét mời hắn đi ăn dưới danh nghĩa công việc, sau đó lại bắt đầu dùng danh nghĩa cá nhân mà mời hắn đi xem kịch, nghe nhạc.... Phụng Diêu không từ chối, hai bên đều ngầm hiểu với nhau, nếu thuận lợi, có lẽ họ sẽ có thể phát triển thành một mối quan hệ hoàn toàn mới...

Vì để cảm ơn cô đã đưa hắn đi nhờ một đoạn, cô lại thuận miệng nói câu "chưa từng thấy anh xuống bếp", thế nên họ thuận đường ghé qua siêu thị mua thức ăn, sau đó hắn giữ cô lại dùng bữa tối do đích thân hắn nấu.

Lúc ra về thì mưa đã nhỏ hạt, hai người đứng chung dưới một chiếc ô, hắn tiễn cô vào xe, đưa mắt nhìn theo bóng Hường Duy Hoan rồi đi, sau đó mới xoay người đi trở vào nhà.

"Ni Ni, chị đang nhìn cái gì thế?"

Cửa nhà số 58 mở ra, Lâm Giang ở trong nhà đợi hoài chả thấy ai, mới phát hiện cô đứng ở trước cửa, ngẩng người nhìn cửa nhà 54 đang đóng chặt.

"Ninh Dạ đã chuẩn bị sẵn bắp rang rồi, chị có muốn vào xem phim chung không?"

Tôn Y Ni đột nhiên tỉnh lại: "Không rảnh! Tôi còn có chuyện quan trọng hơn cần làm."

Chớp mắt một cái, cô đã không còn bóng dáng.

"Quái lạ, năm phút trước không phải còn nói là rảnh tới mức phải đi bắt muỗi để giao phối sao..."

Tôn Y Ni đến gặp Nguyệt lão một chuyện.

Cô đột nhiên nhớ ra, có một việc vô cùng khẩn cấp, không có được đáp án thì không xong.

Đối mặt với lời ép hỏi của cô, Nguyệt lão thờ dài một cái.

"Nha đầu, người biết rõ thân phận của hắn hơn ta mà, nhân duyên của hắn sao ta có thể nhúng tay vào được?"

"Nhưng mà, bây giờ hắn là phạm thai, nhân duyên của người phạm không phải đều do người quản hay sao?" Cô cho là vậy, nên mới đến hỏi xem nhân duyên đời này của Phụng Diêu được buộc vào với ai.

Nguyệt lão cảm thấy đau đầu, xoa trán: "Mặc dù hiện tại hắn là phạm thai, nhưng bản chất của hắn vẫn là thiên nhân, hắn chỉ không vào tiên tịch thôi, nếu tính kỹ ra, hắn còn hơn ta vài cấp lận đó."

"Cho nên, ý của người là trong sổ nhân duyên không có tên của hắn?" Cô bán tín bán nghi nhìn lão.

Ai mà không biết cái cô nàng này say mê chủ tử say đến mức mất cả lý trí, dám vì chủ tử mà đến uống rượu với Chung Quỷ, để rồi phải say mèm tận 30 ngày, thậm chí còn vì tìm kiếm ngàn năm không thể nhịn nổi, trực tiếp ra tay đánh ngất Phán quan để tra sổ sinh tử, mới tra được nơi chủ tử đầu thai trong kiếp này, cục u trên đầu phán quan đến giờ vẫn còn nổi rõ đó...

Nghĩ đến những hành vi điên cuồng của vị nữ nhân này, nếu lão dám sơ hở giúp Phụng Diêu, sau này có đến Linh sơn tìm Phụng Diêu uống hai chén tuyệt đối sẽ bị cô cầm chổi đuôi đánh, nha đầu này đã ghi hận rồi!

Lão trực tiếp mở sổ nhân duyên ra cho cô tự nhìn, quả nhiên là trắng bốt.

Nhân duyên của thiên nhân không phải thứ Nguyệt lão có thể chi phối, trừ khi do chính hắn tự nguyện, nếu không dù có ngàn sợi tơ hồng cũng không thể trói được.

Tôn Y Ni lấy được đáp án cô muốn, còn tệ hơn là không có đáp án nữa.

Ý tứ của Nguyệt lão là, có thể cả đời hắn cũng không có duyên phận, cũng có thể một lúc nào đó hắn sẽ thuộc về một cô gái khác, một khi tình cảm này

sinh, tên của hắn sẽ tự động hiện lên trên sổ nhân duyên.

Tình duyên của hắn là do hắn tự mình nắm giữ, trừ khi hắn tự cam tâm tình nguyện thuộc về một cô gái, nếu không thì Nguyệt lão không cách nào chi phối được.

Lúc đầu cô cũng chỉ định đi điều tra một chút xem hắn và Hường Duy Hoan có nên duyên hay không, lại hỏi xem kết quả thế nào. Không thể không thừa nhận, quả thật cô rất hoảng, cô không cách nào tưởng tượng được cảnh tượng hắn giang rộng vòng tay mà ôm cô gái khác...

Nhưng chẳng may, chẳng may hắn động lòng, yêu Hường Duy Hoan, vậy phải làm sao? Đây không phải là kết quả mà cô muốn, tìm lâu như vậy, không phải để xem hắn và người khác có đôi có cặp!

Cô thật sự sợ hãi. Trong khoảng thời gian này, nhìn hắn và Hường Duy Hoan ra vào có đôi, cùng dạo phố, cùng hẹn hò, nhưng lúc đối xử với cô lại luôn xa ngoài ngàn dặm, ánh mắt nhìn cô vĩnh viễn luôn lạnh lùng, xa cách...

Làm thế là không công bằng, hắn bằng lòng phát triển tình cảm với bất kỳ ai, lại không chừa cho cô chút cơ hội nào!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô phải tro mắt nhìn hắn đi yêu người khác, ân ái dặt tay nhau đi đến đầu bạc răng long hay sao?

Phượng Diêu, rốt cuộc là ngươi muốn ta phải làm sao đây...

Cô sao vậy?

Hắn ngồi cạnh cửa sổ, sau cơn mưa, gió đêm mang theo hơi nước và sự lạnh lẽo, đối với một người sợ nóng như hắn, thời tiết thế này rất thoải mái, hắn rót một bình trà, chọn lấy một quyển sách để đọc, lúc đầu hắn chỉ định yên lặng ngắm nhìn cảnh đêm, lại bị cô quấy phá khiến cho tâm thần không yên.

Có vẻ cô đang sốt ruột và bất an.

Nhìn từ cửa sổ lầu hai xuống, cô đã chần chờ trước cửa nhà hắn được hai giờ rồi, từ lúc cô vừa tới thì hắn đã chú ý.

Hắn đã dọn đến đây được một tháng, trong một tháng này, ngày nào cô cũng đến, chuẩn bị sẵn chi phí ăn mặc, ở cho hắn, nhưng lần nào hắn cũng từ chối, đóng sầm cửa lại trước mặt cô.

Cô luôn không sợ bị từ chối, tính nhẫn nại còn cao hơn cả Tiểu Cường, vì vậy lúc này đây hắn cũng cho là cô muốn đưa thứ gì đó cho hắn, nhưng hai giờ trôi qua, cô vẫn chỉ đi đi lại lại, không hề ấn chuông cửa.

Rốt cuộc là cô bị cái gì thế nhỉ? Định đào một cái rãnh bùn trước cửa nhà hắn sao?

Dù không muốn thừa nhận thì quả thật, hắn có thể cảm nhận được tâm tình của cô, có lẽ kiếp trước mình là nô tài của cô thật, luôn đặt cảm nhận của chủ tử lên làm ưu tiên hàng đầu... Lúc này đây, hắn biết trong lòng cô đang lo sợ và bất an.

Sợ hãi? Cô gái luôn luôn làm việc tùy hứng, không sợ trời không sợ đất như cô, cũng biết chữ "sợ" viết thế nào sao?

Tâm tư cũng dần bị quấy nhiễu đến mức không thể chịu nổi, hắn thở dài, thả cuốn sách trên tay xuống, đứng dậy cầm áo khoác và dù bước xuống lầu.

Mấy hạt mưa bụi lất phất không đủ để làm ướt người, nhưng hứng mưa suốt hai giờ liền thì cũng sẽ thấy lạnh, dù hắn có giận cô thì cũng không hi vọng cô vì mình mà bị lạnh.

"Phượng Diêu khốn khiếp..."

Vừa định chạm tay vào khóa, tiếng mắng chửi đã lọt vào trong tai, hắn khựng lại, không lập tức mở cửa.

"A, lờ lờ, lờ lờ, ngươi không có khốn khiếp, tuyệt đối không có, ngươi là chủ tử tốt nhất trên thiên hạ, người khốn khiếp là ta... Ngàn vạn lỗi lầm đều là của ta..." Giọng nói vô cùng ảo não, không nổi mắng chửi hắn dù chỉ một từ, nháy mắt, trong đầu hắn bỗng hiện lên bộ dáng cần mẫn tự trách của cô.

Rốt cuộc thì ai là chủ, ai là tớ? Hắn không biết, cũng không cảm thấy việc đó có gì quan trọng, chỉ cảm thấy đáy lòng chua xót.. bởi vì giọng điệu chán nản và suy sụp của cô.

"Rốt cuộc thì ngươi muốn ta phải làm gì đây... đừng có không để ý đến ta mà... Phượng Diêu..."

Hắn tựa lưng vào cánh cổng lạnh ngắt, chỉ cách một lớp cửa, người bên ngoài kẻ bên trong, lắng nghe tiếng ni non câu được câu mất của cô, đến cuối cùng, gần như chỉ còn lại tiếng lầm bầm yếu ớt không thể nghe rõ.

Đến tận bây giờ, mình đang cố gắng kiên trì vì điều gì? Hắn tự hỏi.

Đối với hắn mà nói, sự tồn tại của cô luôn có ý nghĩa đặc biệt hơn bất kỳ ai, thậm chí còn quan trọng hơn cả người nhà của hắn.

Vậy thì tại sao hắn phải tuyệt tình đến vậy, một mực chối từ sự quan tâm của cô, làm khó cô, cũng làm khó chính mình?

Hoặc giả, hắn đang chờ đợi điều gì?

Đợi cô chính miệng thừa nhận lỗi lầm với hắn? Đợi cô nói ra lời hứa hẹn, đảm bảo, sẽ không bao giờ... bỏ rơi hắn nữa...

Hắn đóng chặt mắt, hít sâu một hơi, xoay người mở cửa...

Ngoài cửa, đã không còn bóng người.

Kiên trì suốt hai giờ, đến phút cuối cùng, lại xoay người tránh né.

Không biết là thất vọng hay thờ phào nhẹ nhõm, hắn đưa tay đón lấy từng hạt mưa, bật ra mấy tiếng thờ dài không thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Vất óc suy nghĩ cả đêm, nhưng lại chả nghĩ được gì.

Trời vừa sáng thì Tôn Y Ni đã trưng ra hai vành mắt đen kịt, vừa chạy ra ngoài kiểm đồ ăn thì bỗng bắt gặp một cảnh tượng ướt át vô cùng hại mắt.

Cô đưa mắt liếc nhìn đôi tình nhân đang hôn nhau say đắm ở cửa nhà sát vách, nhân vật nữ chính là cô chủ Diệp Dung Hoa, vai nam chính không phải là Trạh Hân lạnh lùng, tuấn tú, mà là một kẻ cơ bắp mặt mũi ngăm đen, dáng người thô kệch, tục tũn.

Ồ, mới sáng sớm đã ăn mặn đến vậy rồi sao?

Chuyện như vậy mọi vẫn thường được thấy, nhưng không thể trách... tất nhiên là không phải đang nói cái hành động "trèo tường" của Diệp Dung Hoa không thể trách được, mà kẻ cơ bắp đó chính là Trạh Hân.

Lúc trước rõ ràng là tức đến nghiến răng nghiến lợi đối với hành động "đóng giả" người khác của đối phương, giờ lại hăng hái chơi trò "đóng giả", lần trước là nhân viên điện lực, giờ là...

Khẽ liếc mắt nhìn bình ga trước cửa, là nhân viên giao ga sao?

Thế này cũng được tính là một thú vui khuê phòng đúng không? Dù sao thì cũng sáng tạo hơn mấy cái bộ đồ hở trắng, đồng phục y tá nhiều, nhưng mà.... ngốc thật đấy! Có ai đi giao ga vào lúc 6h sáng không chứ? Đủ rồi đó nha!

Đành phải đi vòng qua nhà số 65 thôi, cô đi được vài bước, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu... Đúng rồi! Lúc đầu Diệp Dung Hoa không muốn nhìn thấy Trạh Hân, Trạh Hân liền đóng giả thành người khác để đến gặp cô, cùng một đạo lý đó, Phụng Diêu không để ý đến cô, cô cũng có thể cải trang thành người hân chịu để ý mà?

Mặc dù loại hành vi này có hơi ngu xuẩn một chút, nhưng mà... Ai kêu Phụng Diêu bằng lòng để ý đến toàn bộ thế giới, chỉ riêng mình cô là không chịu!

Quên đi, núi không đòi thì đường đòi, co được giãn được mới là đại trượng phu...

Cho dù đã vạch sẵn kế hoạch trong đầu, nhưng cô quyết định vẫn nên thử nghiệm trước cho chắc, cô giờ túi thức ăn vừa mua trong tay lên, ấn chuông cửa nhà Phụng Diêu.

Sáng sớm đến giao bữa sáng, so với sáng sớm đi giao ga, trình độ ngu xuẩn rõ ràng là có sự khác biệt đúng không?

Ừ, đúng. Cô tự thuyết phục mình, so với Trạh Hân thì mình vẫn ít ngu xuẩn hơn một xíu.

Đợi ba phút đồng hồ, vẫn không có ai để ý, vì vậy cô ấn lần hai.

Lại chờ thêm ba phút, vẫn im ắng như cũ, cô vừa định ấn thêm lần thứ ba thì khuôn mặt mê ngủ của Phụng Diêu xuất hiện trước mắt.

Quần áo trên người hân xốc xếch, cảnh xuân trước ngực như ẩn như hiện, thật chộc người mà!

Cô âm thầm nuốt nước miếng một cái, may mà người đứng ngoài cửa là cô, nếu không thì lỗ nặng rồi.

"Em..."

Không biết có phải do chưa tỉnh ngủ hay không mà biểu cảm đờ đẫn trên mặt hân nhìn càng có vẻ ngốc nghếch.

"Lúc đi làm thuận đường ghé qua đây, tôi đưa bữa sáng cho anh." Cô giơ cao túi thức ăn trong tay lên, còn lắc qua lắc lại vài cái: "Em vào trong ngồi một lát được không?"

Đến tận lúc này Phụng Diêu vẫn chưa biết phải trả lời thế nào, có lẽ một nửa thần trí của hắn vẫn còn đang đánh nhau với Chu Công, sững sờ nghiêng người để cô vào nhà.

Ôi chào! Xúc động quá đi mất, rốt cuộc cô cũng có thể quang minh chính đại mà vào nhà của hắn rồi.

Quả nhiên là bất luận kẻ nào cũng được, chỉ riêng cô là không có cái vinh hạnh đặc biệt đó, vì thế, muốn cô đóng giả thành một trăm người cô cũng chịu.

Từ đầu đến cuối Phụng Diêu vẫn không hề rời mắt khỏi người cô, quan sát cô thật kỹ từ đầu đến chân.

"Em có chỗ nào lạ sao?" Cô khăn trương kéo kéo cái quần bó, mặc bộ đồ này thật vương tay vương chân, chả quen chút nào.

Hắn lắc đầu một cái, nhưng vẫn nhìn cô chằm chằm.

"Vây... sao anh lại cau mày?" Hình như Hường Duy Hoan đúng là thế này mà? Không phải cô tự khen mình, nhưng thuật mô phỏng của cô quả thật cao hơn Trầm Hàn nhiều, hơn nữa về mặt, động tác, và cả nụ cười có hơi căng thẳng đều được mô phỏng rất tốt, chắc sẽ không tệ đến mức chỉ nhìn một cái là đã phát hiện ra đâu nhỉ.

"..." Hắn dờ mắt, chậm rãi nói: "Không có gì."

"Vây... bữa sáng?"

Trên mặt cô hiện vẻ sốt ruột không cho phép từ chối, hắn hoài nghi nếu hắn lắc đầu, hai cái lúm đồng tiền như hoa ấy sẽ biến mất trong nháy mắt: "Để anh dọn thức ăn ra."

Tôn Y Ni chỉ muốn nhảy nhót ngay tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng vẻ mặt ôn hòa mà nói chuyện với cô trong suốt mấy năm nay, đã rất lâu, rất lâu rồi cô và hắn không được ăn chung với nhau...

Sau khi hai người cùng nhau ăn bữa sáng xong, hắn đợi cô nói rõ mục đích cô đến đây hôm nay, hoặc là đứng dậy cáo từ để hắn có thể tiếp tục đi ngủ, đêm qua hắn bị mất ngủ, ngủ rất muộn...

Nhưng hình như cô không hề có ý định rời đi, chỉ liên tục tìm đủ mọi chủ đề để trò chuyện với hắn, nào là nói về đồng hoa cô mới trồng trước vườn nhà hắn, rồi lại nói đến thời tiết hôm nay thế nào, không hề đi vào trọng điểm, cô vẻ như chỉ muốn dụ hắn mở miệng nói thêm mấy câu, dù có tốn thời gian cả một buổi sáng cũng không hề gì.

"Em... sắp trễ làm rồi đó." Hắn liếc qua đồng hồ treo tường, sắp chín giờ rồi.

"À, không sao, hôm nay em nghỉ phép."

Vây vừa nãy ai mới nói là chỉ tiện đường ghé qua?

Phụng Diêu há miệng, không vạch trần lời nói dối của cô.

"Vây... không còn chuyện gì quan trọng khác cần làm à?"

"Không có, em không có việc gì hết." Bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng hắn.

"Hoặc là..."

Hai cánh môi đang mở ra đầy vui vẻ hơi mím lại, rốt cuộc cô cũng nghe ra được ý đuổi khách của hắn: "Hay là, anh rất hi vọng em sẽ đi xử lý những "chuyện quan trọng" kia?"

Cô cứ ngồi lì ở đây không đi, khiến cho hắn ghét sao? Nếu là Hường Duy Hoan, da mặt sẽ không dày đến thế...

"Ý của anh là, nếu như không có, vậy có muốn cùng ra ngoài một lát không? Vừa nãy em có nói, thời tiết hôm nay không tệ." Nhìn nét vui vẻ dần rút khỏi mặt cô, hắn chưa kịp nghĩ nhiều đã bật thốt lên.

Hả? "Được được!" Đầu của cô ngày càng nóng hơn.

"Ừ, vậy em chờ một lát, anh đi thay bộ đồ rồi cùng đi." Ngay cả hắn cũng không để ý được, bờ môi luôn mím chặt, hôm nay lại cong lên mấy lần.

Bởi vì là ý định bất chợt, nên chưa kịp vạch ra lịch trình gì cả, họ chỉ đi dạo xung quanh, nhìn thấy chỗ nào hứng thú thì dừng bước, đi dạo như thế thật ra thì chẳng có gì thú vị, nhưng từ đầu đến cuối cô luôn cười rất vui vẻ.

Thật ra thì cô... rất dễ thỏa mãn, chỉ cần hân đối xử tốt một chút thôi thì nụ cười của cô đã rực rỡ hơn cả sao trên trời rồi.

Đến trưa, bọn họ ăn cơm ở trạm tàu điện ngầm, sau khi ăn xong, hân cúi đầu như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rồi thấp giọng dặn dò: "Em chờ ở đây, anh đi một lát rồi quay lại."

Cô đợi năm phút đồng hồ, lúc trở lại, trong tay hân cầm một đôi giày đế bằng, ngồi xổm xuống cạnh chân cô, giúp cô thay giày: "Giày cao như vậy không thích hợp để đi dạo phố."

Hân... nhìn ra được?

Thật ra thì không chỉ đi dạo phố, mà cho tới tận bây giờ cô chưa từng mang giày cao gót, nên rất khó chịu, nhưng để được ở cạnh hân.. đừng nói là giày cao gót, cả kheo cô cũng chịu đi.

Thấy hân dừng động tác, ánh mắt ra chiều suy nghĩ nhìn vào mắt cá chân cô, cô không được tự nhiên mà rút chân lại.

"Cái lác chân này... hình như đã thấy ở đâu đó." Nhìn có vẻ quen quen.

"Đồ trang sức của phụ nữ mà, dù có là bản hạn chế thì cũng có cả một đám người đeo giống mình thôi."

"Vậy sao? Nó có tên không?"

"Nguyễn. Nó tên là Nguyễn." Có người, từng nói như vậy.

Chỉ là sau đó, nguyện, thành oán.

Sợi dây màu bạc được kết lại từ những ngôi sao, đan xen vào đó là vài hạt trân châu, lục lạc, thủy tinh tím, còn có cả một đồng tiền cổ, cổ điển mà trang nhã, phát sáng lấp lánh, cứ như cả dải ngân hà đang chuyển động quanh chân cô.

Nguyễn? Là ai nguyện?

"Anh rất có hứng thú với đồ trang sức của phụ nữ sao?" Nếu không sao lại nghiên cứu cái lác chân của cô.

"Không có gì." Hân lạnh nhạt đáp lại.

Đến chiều, bọn họ cưỡi ngựa xem hoa nhìn ngắm một vài thắng cảnh, di tích cổ xưa, Phụng Diêu vẫn luôn kính thần lễ phật, mỗi khi đến miếu thờ đều luôn chắp tay thành hình chữ thập, thành kính bái lạy một cái.

Không cầu cái gì, chỉ muốn tỏ lòng tôn kính.

Nhưng làm được một lần, đến lần thứ hai lại bị cô ngăn lại: "Không cần lạy."

"Tại sao?"

Ông ta không nhận nổi.

Một thổ địa nho nhỏ sao nhận nổi cái lạy này chứ? Ông ta sẽ bị bất tỉnh mất.

Sau đó, bọn họ vừa ăn vừa ngắm nhìn cảnh đêm trên sườn núi.

Phụng Diêu không quá xem trọng chuyện ăn uống, nhưng cô lại là một người theo chủ nghĩa mỹ thực. Nửa năm sau khi dẫn hân rời khỏi nhà, bọn họ vẫn ở cùng nhau, mỗi này cô đều dẫn hân đi nếm thử đủ loại món ngon khác nhau, muốn nuôi hân thật mập mạp, vậy mà, càng ngày hân càng cao thêm, còn thân hình thì vẫn nguyên cái bộ dạng tuấn tú thanh dật đó.

Mấy năm nay không ở cạnh chăm sóc hân, sợ là thói quen ăn uống của hân lại càng tùy tiện hơn. Người như hân, cứ mãi đi thỏa mãn yêu cầu của người khác, bạc đãi chính mình, hiếm khi có được cơ hội, dĩ nhiên cô phải giúp hân bồi bổ thật tốt.

Hân vừa mới nuốt một miếng thức ăn, cô đã vội gấp trứng chiên Sơn Tô vào chén cho hân, cả một đêm, cô chưa từng để cho chén của hân có cơ hội lửng bót.

"Đủ rồi đủ rồi, anh ăn không hết." Chỉ toàn gấp cho hân, bản thân cô lại chưa ăn được mấy miếng.

"Nồi này là gà Ô Cốt hầm chung với rất nhiều nguyên liệu, nhất định phải uống một chén."

Phụng Diêu bình tĩnh đưa mắt nhìn cô, không nói thêm gì nữa, nghe lời đưa chén nhấp một hớp canh làm ấm dạ dày.

Một bữa ăn, kéo dài gần ba giờ.

Cô chọn chỗ không tệ, có thể nhìn thấy được cảnh đêm rực rỡ trong thành phố.

"Hình như là trời sắp mưa." Hấn ngẩng nhìn phương xa, cả ngày nay thời tiết đều tốt, có lẽ là muốn để dành cho lúc này.

Được rồi, cô cũng nghĩ được hơi ảm rồi.

Cô thừa dịp hấn không chú ý, lặng lẽ thương lượng với thần gió, thần mưa...

Cầu xin các vị đó, dời tôn giá của các vị đi một chút có được không? Thế chất của chủ tử nhà ta không tốt, không đảm mưa dài gió nổi đâu.

Thần gió, thần mưa đều là người dễ thương lượng, cười cười phát tay với cô, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Cô hài lòng gật đầu, vui vẻ báo cho hấn biết: "Không có đâu, anh yên tâm đi."

"Sao em biết?"

"Hà, chuyện đó thì... Em xem dự báo thời tiết." Ít nhất thì lúc người còn ở đây sẽ không có.

"Là sao?" Hấn đưa mắt liếc nhìn đám mây đen kịt trên bầu trời đang dần tản đi.

Quả nhiên, tận khi hấn về đến nhà, không có một giọt mưa nào rơi xuống.

Vào nhà rồi, hấn không kiềm nổi cơn mệt, vội nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dưới mắt hấn có quãng thâm nhân nhạt, thật ra thì cô cũng biết đêm qua hấn ngủ không ngon, nhưng hấn lại không nói gì, cùng cô dạo chơi cả một ngày, hấn luôn là người như thế, luôn mềm yếu, không nỡ để người bên cạnh thất vọng.

Cô lặng lẽ đưa tay, đan chặt tay vào tay hấn, lòng bàn tay dán sát vào nhau, lại bẻ cong từng ngón tay của hấn xuống, vờ như hấn cũng đang nắm chặt tay cô.

Hấn tốt như vậy, khiến cho cô thêm khát, rõ ràng hấn đã đối xử với cô tốt đến thế, yêu thương chịu đựng đủ điều, vậy mà cô còn không biết đủ, muốn độc chiếm hấn, mới có thể phạm phải sai lầm không thể cứu vãn, cũng hại hấn thật thâm...

Nếu... hấn nhớ lại mọi chuyện, vậy phải làm sao bây giờ?

Chắc sẽ tức giận, oán hận, sau đó sẽ cắt đứt quan hệ với cô, vạn kiếp không muốn gặp lại?

Giống như lần này, hấn vừa đi, đã trốn cô đến tận ngàn năm, nếu không phải cô đánh phán quan bất tỉnh để xem lên sổ Sinh tử, có lẽ đến giờ vẫn chưa tìm được hấn. Một khi hấn đã quyết tâm muốn tránh, cô sẽ không cách nào tìm được...

"Phượng Diêu, thật xin lỗi, có thể, đừng tránh ta nữa... được không...?" Đừng... hận ta?

"Hương Duy Hoan" bắt đầu quang minh chính đại ra vào nhà Phượng Diêu.

Có lúc thì hẹn hấn cùng ra ngoài đi dạo, có lúc thì cùng hấn tán gẫu trời nam đất bắc, có lúc sợ hấn làm việc đến quên mất giờ giấc, nhắc nhở hấn ăn cơm, có lúc lại không làm gì cả, hấn bận việc của hấn, cô sẽ tự mình giết thời gian.

Cô dần bước vào cuộc sống của hấn, vô cùng tự tại.

Cô bắt đầu chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của hấn, còn hấn, cũng bắt giác tiếp nhận, từng chút từng chút một, để cô từng bước xâm chiếm, dần tiến vào cuộc sống của hấn.

Bàn chuyện với công ty xong, hấn tắt cửa sổ MSN, sau khi phần mềm trò chơi kia được tung ra thị trường, phản ứng thu về tương đối khả quan, bên phía công ty hy vọng hấn sẽ nhanh chóng đưa ra bản hai, tăng thêm vài tính năng cho trò chơi, mấy ngày nay hấn cũng đang nghĩ xem làm cách nào để nâng cấp phần mềm này.

Thấy không khí chung quanh có vẻ im ắng, hấn quay đầu, tìm được bóng dáng của cô trên ghế sofa cạnh tường.

Cô ngủ thiếp đi, cơ người nằm trên sofa, dáng vẻ vừa thanh thuần lại vừa thiện lương.

Hấn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh sofa, đưa tay lướt lên gò má cô, gạt mấy sợi tóc đen tán loạn ra sau tai, yên lặng bảo vệ cô gái đang say ngủ.

Bọn họ gần như là gặp nhau mỗi ngày.

Hôm nay thì cô bỗng dưng hồi hửng, nói muốn hầm canh bồ cho hấn uống, sau đó thì nghiêm túc nghiên cứu sách dạy nấu ăn, ôm theo cả một túi nguyên liệu lớn, bắt đầu làm theo những gì trong sách hướng dẫn.

Nhưng... bạn cũng biết rồi đó, nói là một chuyện còn làm lại là chuyện khác, hấn đứng xem khoảng mười phút, đã nghe được những tiếng kêu la liên tục

của cô, không đành lòng, rốt cuộc hắn cũng phải ra tay giành lại phòng bếp.

Lúc còn ở cô nhi viện thỉnh thoảng hắn cũng sẽ vào bếp phụ giúp một tay, những món đơn giản không thể làm khó được hắn.

Lúc này, nồi canh đang được hầm lửa nhỏ trên bếp, bữa tối cũng đã sẵn sàng để dọn lên bàn ăn.

Còn hôm qua, lúc cô tới, hắn đang trồng hoa trong vườn, vì thế cô cũng tự nhiên chạy đến giúp hắn tưới nước, nhỏ cỏ.

Hắn có trưng vài chậu Thường Duyên bên cửa sổ, trước sân nhà cũng dọn sẵn một góc vườn, dùng để trồng vài loại hoa cỏ.

Mấy ngày trước, những hạt giống bắt đầu nảy mầm, chồi non xanh biếc dần vươn cao, có một lần, lúc hắn trở về thì vô tình nghe được cô đang ngòm xòm ở đó, lăm bằm nói chuyện với mấy chồi non: "Các người thật may mắn, có thể được hắn đích thân chăm sóc, hắn là một chủ tử rất, rất tốt, các người phải biết quý trọng..."

Phải không? Hắn được xem là một chủ tử tốt?

Hắn ngừng động tác trên tay lại, nghiêng đầu nhìn cô, trong lúc lơ đãng để cái xẻng cửa vào tay, hắn vội rút tay lại, đã thấy cô nhanh chóng nắm lấy tay hắn, ngậm vào miệng.

Hắn hơi ngạc nhiên, vội vàng muốn rút ra: "Đừng... tay anh bẩn..."

Cô mặc kệ tay hắn có bẩn hay không, cái động tác theo bản năng đó cũng không phải học theo phim truyền hình lúc 8h, mà là...

Chao ôi! Ngàn vạn lần đừng có lặp lại lần hai!

Năm giọt máu tươi tạo ra một Tôn Y Ni, cô không muốn lại có thêm một bụi hoa ngọn cỏ nào đó đến giành với cô.

Mặc dù bây giờ hắn chỉ là phạm nhân, nhưng ai dám đảm bảo có để lại hậu quả gì không? Phụng Diêu là của một mình cô, mỗi một sợi tóc, mỗi một giọt máu đều là của cô, ai cũng không được giành.

Phụng Diêu rút tay ra không được, để mặc cho cô ngậm, ngón tay được cánh môi mềm mại và ấm áp ôm trọn khiến tai hắn không khỏi đỏ lên.

Rõ ràng không phải là hành động gì đó quá mức nóng bỏng, nhưng người chưa bao giờ thân mật với nữ giới như hắn vẫn bị bầu không khí mập mờ lúc này làm cho tim đập loạn nhịp.

Hành vi thân mật như thế, cô lại xem như chuyện đương nhiên, không chút bối rối, cứ như, trời sinh bọn họ vốn đã như thế...

Ánh mắt hắn ấm lên, không cố rút tay về nữa, mặc cho đôi môi mềm mại mút mát ngón giữa của mình.

Cho đến khi cô phát hiện ra mình đã ăn quá nhiều đậu hũ, hành động thế này ở hiện đại đã đủ để cấu thành tội quấy rối tình dục rồi, lúc này mới lưu luyến buông ngón tay của hắn ra.

Ngón tay vừa định thu về lại vòng sang bên, ngón cái khẽ quét qua môi cô.

"Đã nói là tay bẩn rồi." Nhìn cô xem, cũng dính bùn rồi.

"A..." Hắn vừa... có phải hắn vừa dịu dàng... lau miệng giúp cô không?

Rõ ràng là cô luôn làm việc tùy hứng, hành vi trêu đùa quá đáng hơn nữa cũng đã từng làm với hắn, vậy mà lại bị hành động chăm sóc vô cùng đơn giản này của hắn làm cho ngây ngốc.

Sau khi lấy lại tinh thần... cô lại học theo bộ dáng ngây thơ của cô gái nhỏ, đỏ mặt.

Tình ý của cô lộ rõ như thế, cũng không hề mượn cớ che đậy, hắn chẳng tốn chút công sức nào đã có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn yên lặng nhìn, trái tim bỗng thấy ấm áp.

"Ừm..." Cô gái nhỏ tham ngủ khẽ nhích người, mở đôi mắt mờ sương ra, chống lại đôi mắt thâm thẳm dâng đầy tình ý, trong nháy mắt cô còn tưởng rằng mình đã trở lại những ngày gần bó thân thiết ở Linh sơn. Cũng chỉ có những tháng ngày chưa bị cô làm tổn thương đó, hắn mới có thể nhìn cô bằng ánh mắt như thế, vì vậy cô bất giác vòng tay kéo hắn xuống, đưa cánh môi mềm mại lên.

Phụng Diêu không ngờ cô sẽ có hành động như vậy, không chút phòng bị đã bị cô kéo xuống, theo bản năng vươn tay ra chống, để tránh đụng đau cô.

Không ngờ, việc này lại khiến cho tình hình càng thêm thảm hại, hơn nữa, hắn còn ý thức được tay mình đã đặt lên thứ gì đó rất mềm mại.

Mà cô, lại không chút ngần ngại dâng thứ căng tròn đó vào giữa lòng bàn tay hắn, mặc hắn sờ nắn, giống như con mèo nhỏ đòi chủ vuốt ve, lại còn chưa đủ thỏa mãn nâng môi, lượn cái lưỡi thom tho vào miệng hắn, quần quít chơi đùa.

"Ừ..." Là không từ chối được, hay bản thân cũng không muốn từ chối? Phụng Diêu không còn sức để suy xét, nhanh chóng bị hành động lớn mật của

cô làm cho tim đập loạn nhịp.

Ồ? Âm âm? Hơn nữa cảm giác còn rất tốt...

Tôn Y Ni nháy mắt mấy cái, sờ từ cổ xuống vai, rồi xuống lồng ngực rắn chắc... lại còn không chắc mà nhéo nhéo hai cái... Thật sự là hần, không phải mộng.

Cô vội vàng buông tay, bò ra khỏi dưới người hần, chỉnh lại tóc, kéo kéo cái quần đã lộ ra cảnh xuân, cố gắng xóa sạch mọi chứng cứ của việc quấy rối tình dục, làm bộ thiên hạ thái bình.

Nếu không phải thời cơ không hợp, Phụng Diêu đã bị hành động đa điều của cô làm cho bật cười.

"Em..." Vừa phát ra âm thanh, hần đã giật mình với cái giọng khàn khàn vì chưa được thỏa mãn đó của mình, hần háng giọng, mở miệng lần nữa: "Nên đứng dậy ăn bữa tối rồi."

"À." Cô lặng lẽ dò xét hần một cái, hoàn toàn không có dấu hiệu nổi giận, vậy chứng tỏ lần tới cô có thể tiếp tục đánh lên hần sao?

Thấy bước chân của cô quá chậm mà không phải lập tức đuổi theo hần, Phụng Diêu quay đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét của cô, hần giờ tay nắm lấy tay cô.

"Nồi canh của em cũng được rồi đó, vậy... em còn muốn ăn gì khác nữa không?"

Tôn Y Ni có chút hoảng sợ nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, bất chợt, dùng sức nắm chặt, lộ ra nụ cười thật to, thật rõ: "Chỉ cần là anh nấu, gì em cũng ăn!"

Chỉ một chút nuông chiều nhỏ nhoi đã có thể đổi lấy nụ cười rực rỡ đến thế, cô gái này là thật lòng, hay là ngu ngốc?

Ánh mắt âm áp nhìn cô chăm chú, chút nghi ngờ trong lòng dần bị hai lúm đồng tiền như mặt làm cho tan rã, từng chút một.

Ngáp một cái, Tôn Y Ni miễn cưỡng nằm lim dim bên cửa sổ.

Hôm nay Phụng Diêu đến công ty bàn chuyện, không thể dính lấy hần, thật nhàm chán. Nhưng hần đã đồng ý buổi tối sẽ cùng đi xem phim với cô.

Cô hoàn toàn không chú ý, lúc này mình đã hoàn toàn biến thành phiên bản của Lâm Giang.

Sau khi tìm được chủ tử, bản năng nô tính lại chạy về, chỉ chờ ở cửa thôi cũng có thể chờ đến thật vui vẻ, nghĩ đến việc được chủ tử khen thưởng thì cười cười đầy góc ghech.

Aizz, nghĩ đến việc Tôn Y Ni ức hiếp cư dân, hoành hành ngang ngược, vậy mà cứ hể ở bên chủ tử là khí thế lại chìm vào đáy cốc, chỉ số IQ cũng quay ngược về 0.

"Phụng Diêu, người về trễ quá....." Lâm bầm oán trách một câu, không thể làm gì khác hơn là rãnh rỗi chộp tới hai con muỗi, ép bức bọn nó giao phối sinh ra muỗi con.

"Ta, bọn ta không được..." Con muỗi đau khổ cầu xin tha thứ.

"Ta mặc kệ người có được hay không, giao phối cho ta!" Cô chỉ không có cách với chủ tử thôi, những phương diện khác thì vẫn độc ác.

"Nhưng mà, nhưng mà, chúng ta đều là muỗi đực mà..." Ôi, gặp phải nữ bạo chúa rồi.

"Hà! Sao không nói sớm!" Cô vừa rút thuật định thân lại, hai con muỗi đã vội chạy trốn chết.

"Aiz..." Than thở lần thứ 37, đang định tiếp tục co người dựa vào cửa sổ thì cái đầu u mê bỗng nhớ tới chuyện gì đó, cả người cứng lại như bị thiên lôi đánh trúng.

Hôm nay Phụng Diêu... nói là tới công ty? Đến công ty, nhất định sẽ gặp được Hường Duy Hoan, mấy ngày nay, bọn họ vừa hôn nhẹ lại vừa ôm ấp áp như thế, hơn nữa cô còn đóng giả làm "Hường Duy Hoan", cho nên hần thấy Hường Duy Hoan thì theo bản năng sẽ...

Cô biết Hường Duy Hoan đã thích thăm Phụng Diêu từ lâu, đôi lại là cô, một món ăn cực phẩm mình thèm khát đã lâu tự động dâng đến miệng, cô sẽ làm gì?

Còn phải nói sao, dĩ nhiên là không thêm khách khí với hần, trực tiếp nuốt thẳng vào bụng!

Nói không chừng, bây giờ bọn họ đang cùng nhau hẹn hò thật lãng mạn, còn cùng đi xem bộ phim kinh dị cô rất muốn xem, ném mình cô ở đây ngồi ngắm gió xuân...

Mụ nội nó! Chuyện quan trọng đến vậy, sao đến tận bây giờ cô mới nghĩ đến, cái trí nhớ này thật vô dụng mà!

Cô vừa định tông cửa chạy ra để cứu lấy trinh tiết của Phụng Diêu, lại từ cửa sổ thấy được hán đã về, cô lập tức lao thẳng tới cửa nhà hán.

Phụng Diêu vừa mới buông túi đồ trong tay xuống, ngay cả áo khoác còn chưa kịp cởi ra thì một bóng dáng đã lao thẳng về phía hán, hán chỉ kịp thấy hoa mắt, lao đảo lùi về sau hai bước, cả người ngã ngồi xuống sàn nhà thì đôi môi mềm mại đã đập thẳng vào miệng hán, trừ việc bị đụng đau răng cửa và cắn đau môi ra thì hán không có bất kỳ cảm thụ mất hồn nào.

Hán ngỡ ngác một chốc mới kịp phản ứng lại, giơ tay ôm cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô.

Có lẽ hành động dịu dàng đó đã trấn an được cô, cô dừng ngay hành động lỗ mãng của mình lại, chôn khuôn mặt nhỏ vào gáy hán.

"Sao thế? Nhìn em có vẻ hốt hoảng lắm!"

"Em.. Em.." Không tìm được lý do nào cho có lệ, cô đành thuận miệng đáp: "Em đói bụng..."

Hán cười kinh ngạc: "Em đói!"

Chả khác gì con nít, đói bụng liền làm nũng.

"Để anh đứng lên đi, anh có mua nguyên liệu cho bữa tối rồi, em xuống giúp anh rửa rau."

Tô Y Ni tránh mông để cho hán đứng dậy, nhìn hán đi về phía nhà bếp, nhanh chóng bận bịu.

Cô chậm rãi tiến lên, từ sau lưng khẽ ôm lấy thắt lưng hán, dựa sát vào.

"Sao thế?" Hán nghiêng đầu, không nhìn thấy được gương mặt đang chôn trên lưng hán.

"... Nhớ anh."

"Chúng ta chỉ vừa mới xa nhau có một giờ."

"..." Người vừa nãy ở cùng với người không phải là ta!

Tôn Y Ni thật bội phục chính mình, lúc ở đây còn nhớ rõ phải dùng thuật mô phỏng để tránh việc vừa bước vào đã bị hán ném ra... Nhưng mà, đóng giả làm cái cô Hướng Duy Hoan này, càng đóng càng khiến cô đau lòng!

Cô rất buồn bực, rất rất buồn bực!

"Duy Hoan?" Hán khẽ gọi: "Không phải nói đói bụng sao? Thế này anh không thể nào làm cơm được."

Rốt cuộc cô cũng đã cảm nhận được cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, nghe hán gọi cái tên đó, thấy thật chói tai.

Cô buồn bực, dán lên người hán người đông người tây.

"Em lại làm cái gì thế?"

"Kiểm tra xem vừa rồi anh có làm chuyện gì lộn xộn không?"

"Có cũng là với em."

"Cũng khó nói lắm." Dò xét xong, không có mùi nước hoa của phụ nữ, hơi thở của hán vừa nãy cũng đã nếm rồi, vẫn tinh khiết như cũ, trừ cô ra thì không có mùi của cô gái nào khác.

Cô hài lòng, vẻ giận giữ cũng giảm bớt.

Phụng Diêu đặt củ cải trắng trên tay xuống, quay người lại, nâng khuôn mặt bé nhỏ thanh thú của cô lên mà quan sát: "Có phải em có chuyện gì đó muốn nói với anh không?"

"Cái gì cũng được sao?"

Hán từ chối cho ý kiến, chỉ hừ nhẹ: "Nói nghe thử xem"

"Em cảm thấy, anh còn trẻ như vậy, cũng nên nhìn nhiều một chút, trải nghiệm với nhiều đối tượng khác nhau, chuyện tình cảm rất khó nói, nhất định không được quyết định sớm như vậy."

Đây là lời mà một cô gái định qua lại với hán nên nói sao?

Lúc này Phụng Diêu không biết phải phản ứng thế nào: "Cho nên ý của em là?"

"Anh có thể đợi thêm ba năm, năm năm... không, tám năm... cũng không đúng, mười năm mới tốt, đợi thêm mười năm, anh cũng chỉ mới có 30 tuổi, trước lúc đó, trước lúc đó đừng nghĩ đến chuyện kết hôn..." Cô dừng một chút, cẩn thận dò xét: "Có được không?"

"Thêm mười năm nữa, em cũng đã 36 rồi, vậy cũng được sao?"

"Không sao, em có thể đợi." Tốt nhất là Hường Duy Hoan không thể chờ được, nhanh chóng quay đầu, đi thong thả không tiến!

Phượng Diêu rũ mắt, đánh giá thật kỹ chút tâm cơ gian ác bé nhỏ của cô, suy ngẫm nói: "Em... chắc chứ? Không hối hận?"

"Chắc mà chắc mà chắc mà!" Muốn cô xác nhận bao nhiêu lần cũng được.

"Được, anh đồng ý với em, trong mười năm tới, bất luận là ai, anh cũng sẽ không kết hôn."

"Một lời đã định!" Mưu kế đã thành, nụ cười của cô lộ rõ vẻ khoái trá.

Ít nhất, trong mười năm tới cô không cần phải lo lắng trái tim của hắn sẽ thuộc về người khác, nguy cơ đã được giải trừ.

"Em đó..." Hắn lắc đầu một cái.

"Sao chứ?"

"Không sao." Coi chừng, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Hắn mang theo nụ cười vui vẻ, quay đầu tiếp tục chuẩn bị bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tuyết, từng bông tuyết trắng, rơi lên mi tâm, rơi xuống bả vai, rơi vào giữa gối...

Ngài ngồi tựa vào góc mai, nhắm mắt dưỡng thần.

Có một đôi tay bé nhỏ cũng đang rất bận rộn, rơi trên mi tâm ngài, rơi xuống bả vai ngài, rơi vào giữa gối...

Đôi tay bé nhỏ trắng mềm kia khiến ngài không cách nào tĩnh tâm tu luyện được, Phượng Diêu mở mắt ra, chống lại đôi con ngươi đầy vẻ sầu lo kia.

"Sẽ bị đông lạnh..."

Nàng vừa bị bắt nói như con nít, vốn từ ngữ vẫn chưa được nhiều lắm, đa số là ngài nói, nàng học theo.

Nàng rất thông minh, học rất nhanh, mặc dù câu chữ không được tính là phong phú, nhưng ngài luôn có thể hiểu được tâm ý của nàng.

Nha đầu sợ ngài bị lạnh.

Vì vậy, mà vừa phiền não, vừa sầu lo giúp ngài phui tuyết trên người.

Ngài ngồi tĩnh tọa dưới gốc mai một canh giờ, nàng cũng làm bạn với ngài một canh giờ.

Thật là một đứa nhỏ ngốc, ngài được sinh ra từ tinh hoa trời đất ở núi này, thời tiết thế này chỉ thấy thoải mái, sao lại thấy lạnh?

Mà nàng vì vội giúp ngài phui đi bông tuyết trên người, đôi tay bé nhỏ đã sắp bị đông lạnh hết cả.

"Nha đầu, có lạnh không?"

"Lạnh." Nàng khéo léo gạt đầu, một đứa trẻ non nớt thế này, vẫn chưa biết nói dối.

Ngài giương tay, nàng lập tức thông minh chui vào ngực ngài, tìm kiếm vị trí thoải mái nhất.

Ngài bao trọn đôi tay bé nhỏ của nàng vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng chà xát.

Nhưng nàng lại cảm thấy, động tác của ngài không chỉ đơn thuần là làm ấm, mà còn có gì đó khác, giống như một dòng khí ấm, từ sự ấm áp giữa lòng

bàn tay ngài, không ngừng chảy vào cơ thể, nàng không thể hình dung được, chỉ biết dòng khí ấy khiến nàng thấy rất thư thái...

Nàng hoang mang nhìn ngài, chờ đợi ngài giải đáp.

Chủ tử của nàng rất tốt, cái gì cũng dạy nàng, dù hỏi ngài chuyện gì ngài cũng kiên nhẫn giảng giải cho nàng hiểu.

Hài tử thông minh. Ngài tán thưởng cười cười, chỉ nói: "Thân thể này của ngươi vẫn còn quá nhỏ."

"À." Nhưng ngài vẫn chưa nói, dòng khí ấy là gì mà.

Cho đến rất lâu, rất lâu sau này, nàng mới biết, đó là Tiên Linh Chi Khí dùng để bảo vệ cho tiên nhân tu hành, ngài làm thế chẳng khác nào đem tu vi tự thân của mình hộ thể cho nàng.

Khi đó nàng không biết được, cứ cho là đã quen sống trong tiết trời sương lạnh quanh năm ở Linh sơn, không còn sợ lạnh nữa, nhưng nàng vẫn thích dán lên người ngài, ngài cũng chưa bao giờ đuổi nàng ra.

Thầy Tiên tỷ tỷ thường ngồi nói chuyện phiếm với nàng, Đào Nhi tỷ tỷ cũng đối xử với nàng không tệ, có một vài chuyện, các nàng cũng sẽ dạy nàng, vì vậy nàng biết, năm giọt máu tươi, năm trăm năm tu vi giúp nàng tu luyện thành người, chính là chủ tử của nàng.

Có chủ tử rồi, nàng cần phải làm những chuyện gì đây?

Chịu khó quét dọn, trải sẵn giường chiếu, bưng trà che ô, vô cùng chiều cổ, không để ngài cảm thấy một chút không thoải mái nào.

Nàng làm rất tốt, nhưng ngài nói, nàng không cần làm những chuyện này.

Ngài dạy nàng học, đối xử với nàng cực tốt.

Nàng thích nhất là chui vào ngực ngài, nghe ngài đọc sách cho nàng.

"Vân kếp phiêu tiêu lục, hoa nhan y ni hồng. Song mâu tiễn thu thủy, thập chi bác xuân thông..."

Nàng có một đôi mắt rất đẹp, mi mắt cong cong, sáng như trong veo như mặt hồ phẳng lặng, trắng đen rõ ràng, trong suốt lại sáng trong, lại được khéo léo khảm lên gương mặt thanh tú mỹ lệ, đủ tiêu chuẩn để trở thành một mỹ nhân hoặc chúng.

"Ni, ni..." Nàng nghe ngài đọc, có một chữ nàng rất quen, rất quen, ngài thường hay kêu.

"Đúng vậy, tên của ngươi." Ngón tay thon dài khẽ day chóp mũi nàng, đôi mắt tiếng cười khanh khách của nàng, ngài cúi đầu, mút hai cánh môi đang lay động, cười nói.

Ngài vốn dĩ chả ham muốn gì, nhìn sơn là sơn, nhìn thủy là thủy, tự tại không màng danh lợi. Vậy mà, vật nhỏ này lại đột nhiên xông vào thế giới tĩnh lặng không gợn sóng của ngài...

Lúc đầu, ngài vô tâm trông liếc giúp nàng hóa thân thành người, đôi mắt tinh khiết mê người vừa mở ra, tiếp xúc thiên địa vạn vật, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là ngài. Vậy nên, ngài cũng tự giác mà có trách nhiệm với nàng, nếu có thể dẫn dắt nàng tu hành, đứng vào hàng tiên ban cũng là một chuyện tốt.

Vạn vật trên Linh sơn này đến rồi lại đi, một khi tu luyện thành công, tự có con đường mà bọn hắn phải đi, ngài cũng vui vẻ khi thấy thành tựu đó. Chỉ riêng mình nàng, nói muốn ở cùng ngài cả đời, ngài đi đâu, nàng sẽ theo đó.

Nàng toàn tâm toàn ý, trong mắt chỉ nhìn mỗi ngài, chờ ngài mấy canh giờ cũng không kêu khổ, ngốc nghếch bảo vệ ngài.

Khiến cho mặt hồ yên lặng trong lòng ngài nổi lên một gợn sóng.

Hoặc giả, có người ở bên, cũng không tệ.

"Ở cùng ta cả đời, được không?" Ngài hỏi.

Nàng chả cần suy nghĩ, đã vội gật đầu.

"Không suy nghĩ cho kỹ sao?" Không giống như nam nữ thế tục, nháy mắt đã qua một đời, một kiếp của ngài là biển cạn đá mòn, danh xứng với thực, vạn năm cũng chả trông mong được cánh đầu bạc.

"Đầu bạc... ngươi có." Nàng gổi lên chân ngài, chỉ vào vài sợi tóc bạc kim ngài xoa trên vai.

"Không thích?"

"Thích." Là màu bạc, lại còn phát sáng: "Đẹp như trời sao vậy, rất thích."

Sao? "Muốn cái nào?"

Nàng giờ tay chỉ vào vài chấm nho nhỏ trên dải ngân hà thật dài.

Một lời thuận miệng, vì thế mà ngài giờ tay áo lên, ngón tay khẽ gầy, một tia sáng xẹt qua giữa bầu trời, rơi vào lòng bàn tay ngài.

Ngài vì nàng mà hái sao, ngón giữa nhặt lấy một sợi tóc bạch kim, xâu những ngôi sao rực rỡ ấy vào.

"Sao sáng bất diệt, mãi không chia cách." Ngài dịu dàng đeo lời cam kết ấy vào chân nàng.

"Không chia cách." Nàng gật đầu, ngài là chủ tử, phải luôn luôn đi theo.

Không như chuyện thể nguyên nơi thế tục, biển cạn đá mòn của ngài, là danh xứng với thực, lấy trắng hái sao cũng là thực xứng với danh, thiên miền da diết.

Sao sáng bất diệt, mãi không chia cách.

Ý thức nửa tỉnh nửa mê vẫn mở hồ mà quần quanh lời thề, người lại đã chia cách... ngàn năm.

Tiếng leng keng trong trẻo theo gió truyền vào bên tai, hần mở mắt ra, trời vẫn chưa sáng, nhưng phía chân trời đã dần lộ rõ, hần nhìn thấy một bóng dáng đang lơ lửng ngoài cửa sổ.

Chiếc quần màu xanh nhạt khẽ lay động theo gió, giữa lúc hai cái chân nhẹ nhàng đưa theo nhịp, hần nghe được tiếng leng keng, chính là từ chiếc lắc trên mắt cá chân truyền đến.

Sau đó, con trai ngàn năm ở Long Cung nhà ra những viên dạ minh châu trong suốt, Đông Hải Long Vương tặng ngài ba viên, ngài liền thuận tay kết vào chiếc lắc bạc trên chân nàng.

Tuyết Liên Tử trăm năm mới kết quả một lần, ngài cất vào chiếc túi đeo bên hông nàng, để lúc đói bụng thì ăn chơi.

Cửu Thiên Huyền nữ đưa rượu hoa quế tiên tới, nữ hài nhi tham ăn, lỡ uống quá nhiều, say mất mười ngày, ngài lo lắng sẽ tổn thương đến thân thể mềm mại non nớt ấy, canh giữ mấy ngày mấy đêm bên giường không dám lơ là, sau khi tỉnh lại liền nghiêm giọng ra lệnh không cho phép nàng uống rượu đến say mềm như thế nữa.

Thần Dạ Du trong lúc vô tình nhặt được tử tình phách, không dùng đến nên tặng lại cho ngài. Đó là nguyên đan rơi ra từ hồn phách của Hoa yêu Tử Đàm, có thể khiến cho nữ tử có phong tư tuyệt diệu. Nàng không hiểu, chỉ nói nó rất xinh đẹp, yêu thích không buông tay, ngài cũng vì thế mà xâu thêm nó vào lắc chân của nàng, giúp nàng tăng vẻ kiều mỵ.

Ngài còn đến chỗ của Hường Chú Sinh nương nương lấy một đồng tiền cầu phúc về, giúp nàng xua đuổi ôn thần, thân thể khỏe mạnh.

Kỳ Trân Di Bảo đều không tiếc mà đem đến đeo vào chân nàng, mỗi một món một vật, đều là ngài nguyện, nguyện cho nàng thông minh sáng dạ, nguyện cho nàng thanh tú mỹ lệ, nguyện cho nàng bách bệnh bất xâm, nguyện cho nàng vĩnh viễn không ưu phiền...

Tình ý sâu như vậy, sao cuối cùng lại chia lìa?

Phượng Diêu không hiểu, cũng chẳng thể nào nhớ nổi.

Ngồi dậy khỏi giường, nhìn con số trên đồng hồ điện tử đặt ở đầu giường, xem ra cô lại trông giữ cả đêm rồi.

Cô luôn cho là hần không nhìn thấy, thế nên cứ yên lòng mà đi lại trong nhà hần, ban ngày thì dùng một tướng mạo khác mà ở cạnh hần, buổi tối lại ản thân, có lúc ngồi bên cửa sổ bảo vệ, có lúc lại nằm nghiêng người ở chỗ trống bên cạnh hần để nhìn hần ngủ.

Nhưng kỳ thật, hần vẫn luôn nhìn thấy một tầng sương mù mờ ảo bao phủ quanh người cô.

Hần không hiểu tại sao, nhưng quả thật bất luận cô dùng thuật pháp gì, cũng đều không có tác dụng với hần.

Hần cố tỏ ra ngu ngốc, mặc cho cô dùng cách này để bầu bạn bên hần vào những ngày sinh nhật trong suốt hơn mười năm qua.

Con choáng váng bất chợt khiến hần cảm thấy cổ họng hơi khô, hần xuống giường, định xuống lầu uống ly nước, chưa đi được hai bước thì hần đã cảm thấy cả người lão đảo, cứ như sức lực toàn thân đều bị rút sạch, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi ở cạnh cửa.

Gần như là ngay lúc đó, một lực rất nhẹ nhưng lại vững vàng nâng hần dậy. Tầm mắt hần mờ tối, cả người không còn chút sức lực, chỉ có thể mặc cho người khác định đoạt, nhưng một mùi hương quen thuộc truyền tới mũi lại khiến hần yên lòng, không hề muốn kháng cự.

Hần biết, là cô.

"Thật là hao tâm tổn trí mà, cái bệnh cũ hay mềm lòng này của ngươi vẫn không sửa được..."

Hần cảm giác mình được đưa trở lại giường lần nữa, bên tai truyền đến tiếng thở dài dài đầy khổ não của cô, sau đó, phần môi cảm nhận được thứ gì đó rất

mềm mại,

Cảm giác đó rất khó hình dung, lạnh lạnh mà thư thái, nếu miễn cưỡng muốn hình dung, thì nó khá giống với cái cảm giác được hít thở không khí trong lành mang theo hương hoa thơm ngát trong rừng rậm.

Hắn thở dốc từng hơi, cảm giác sức lực ở tứ chi đang dần dần trở lại, vừa mở mắt thì thấy cô gái nằm trên người hắn đang vội giật người lui ra.

"Được rồi, tôi biết là tôi không nên tự tiện xông vào nhà dân khi chưa được sự đồng ý của cậu, cậu đừng tức giận, cũng đừng trờ mặt, tôi sẽ lập tức đi ngay!" Thật sự sợ hắn sẽ lạnh lùng quở trách.

Cho dù về mặt có cốt nhả, làm bộ như không thèm để ý thì khi bị người yêu dấu nhất lạnh mặt nhìn mình, trái tim vẫn sẽ đau nhói, cho nên cô thà mang lấy dung mạo người khác, chỉ cần nhận được chút dịu dàng, vui vẻ từ hắn cũng đủ hài lòng rồi. Cô rất rất không muốn khiến hắn chán ghét, nhưng hình như luôn là như vậy...

"Chờ một chút." Phụng Diêu đuổi theo, nắm chặt lấy cổ tay trắng mịn, nhìn cô đầy nghi hoặc: "Em làm sao vậy?"

Bước chân lao đảo mà yếu ớt, thậm chí khuôn mặt trắng hồng bình thường hôm nay cũng có hơi trong suốt.

"Cậu đang quan tâm tôi sao?" Cô thụ sùng nhược kinh nháy mắt mấy cái.

Hắn nhú mày: "Tôi hỏi em làm sao vậy?"

Quả thật cô có gì đó rất lạ!

Chiều thức giờ trò vô lại của Tôn cô nương biến mất đã lâu giờ lại tái xuất trên giang hồ.

Cô yếu ớt tựa vào người hắn, hai cánh tay bò lên cổ hắn: "Có cậu quan tâm, chết cũng đáng giá!"

"Tôn Y Ní!"

Hắn tức giận, trong lòng nổi lên ngọn sóng, chân chân thật thật mà truyền đến người cô.

Tôn Y Ní cười khổ. Quả nhiên, cô chỉ biết chọc cho hắn không vui.

"Dù sao cậu cũng không giữ tôi lại, dù tôi có không khỏe, nói cho cậu biết thì được ích lợi gì?" Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu bị hắn đẩy ra, tiếp đó là đuổi ra khỏi cửa...

Cả người bỗng bị hắn ôm ngang lên, đặt lên cái giường mềm mại, mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô, vẻ mặt hoài nghi xen lẫn âu lo: "Có cần dẫn em đến bệnh viện hay không?"

Thì ra, hắn vẫn quan tâm đến cô, cũng không phải là hoàn toàn thờ ơ.

Chớp mũi cô ề ề, chợt thấy muốn khóc.

"Khó chịu lắm sao?" Bàn tay hắn đặt lên trán cô, khuôn mặt chỉ độc một mảng lạnh lẽo.

Cô vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, nhỏ giọng cầu xin: "Lên đi, nằm với tôi có được không?"

Tiếng nói nhỏ nhẹ mang theo chút e dè, rất sợ bị từ chối.

Hắn không chút chần chờ, lập tức lên giường, nằm xuống bên cạnh cô.

"Muốn ôm..." Cô được voi đòi tiên, tiếp tục yêu cầu.

Phụng Diêu gỡ tay, kéo cô vào ngực mình.

Giống như đã làm hàng trăm lần, cô hoàn toàn có thể tìm tự tìm được vị trí khiến mình thoải mái nhất, cọ má vào ngực hắn, miệng khẽ rên rỉ.

Cô đang làm nũng.

Nếu để cho toàn bộ những người ở phố Khởi Tinh thấy được bộ dáng cô gái nhỏ lúc này của cô, tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng, nhưng... muốn cười thì cứ cười, ai để ý chứ?

Không sai, quả thật cô đang làm nũng, thì sao chứ!

Bất luận kẻ nào cô cũng đều không để vào mắt, chỉ riêng hắn, không cách nào không để ý, không cách nào không tỏ ra mềm yếu như đứa nhỏ mới sinh trước mặt hắn được.

"Nếu tôi lại muốn xin thêm một cái hôn, thì có bị cậu ném ra cửa hay không?" Hiếm khi thấy hắn xin gì cho nấy như hôm nay, Tôn Y Ni cô từ trước đến giờ không phải là người thích chống đối lại may mắn của mình.

Hắn yên lặng: "Biết là tốt rồi, ngủ đi."

"À." Chỉ hỏi một chút thôi mà.

Không muốn khiến cô quá thất vọng, hắn dừng một chút, vỗ in lên trán cô một nụ hôn thật nhẹ: "Mau ngủ đi."

Ngoài cửa sổ, sắc trời đã dần sáng, Phụng Diêu không hề buồn ngủ, hắn biết cô cũng không ngủ.

Hô hấp đều đều phả vào trước ngực hắn, có vẻ cô đã tốt hơn nhiều rồi, ít nhất thì khuôn mặt đã có chút huyết sắc, không còn mờ ảo khiến người khác hoảng sợ như lúc này.

Hắn biết cô không phải người bình thường, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, những bệnh viện bình thường quả thật chả có chút tác dụng nào với cô cả, khoảnh khắc đó, hắn thật sự cảm thấy rất phiền muộn, oán mình chỉ là nhân loại u mê mà ngu ngốc, không thể làm được chút gì.

Nếu là hắn của lúc trước, tất nhiên sẽ biết phải làm thế nào mới giúp được cô, nhưng hắn của bây giờ lại đành thúc thủ vô sách. (bó tay không có cách nào)

Hắn sẽ già, sẽ chết, cuối cùng vẫn phải để lại một mình cô. Mấy chục năm đối với nhân loại quả là rất dài, nhưng với cô chỉ là cái nháy mắt.

Hắn đã từng nghĩ, có lẽ, cứ vậy đi, để mặc cho khoảng cách hai người càng ngày càng xa, dần tách rời khỏi sinh mạng đối phương, xa nhau 14 năm, hắn không chỉ một lần nghĩ như vậy, nhưng cô lại không chịu, một năm rồi lại một năm, cô luôn cố tình tìm đến, như gần như xa mà trói chặt hai người lại với nhau, không muốn buông tay.

"Đã lâu lắm rồi chúng ta không cùng ngủ chung trên một cái giường như thế." Trải qua mấy phút yên lặng, cô đột nhiên mở miệng.

Hắn hừ nhẹ, không đáp lời.

Khi còn bé, và cả nửa năm khi vừa rời nhà nữa, bọn họ đều chen chung trên một chiếc giường, dựa vào nhau mà ngủ, chỉ khác là lúc đó người được hai cánh tay giang ra bảo vệ trong lòng là hắn.

"Thật nhanh, chỉ chớp mắt mà cậu đã lớn đến vậy rồi..."

Hắn nhíu mày một cái: "Dùng có dùng cái giọng mẹ già đó để nói chuyện với tôi."

"Tôi không có ý đó." Chỉ là rất hoài niệm, hắn lại có thể ôm lấy cô, bảo vệ cô trong ngực giống như trước đây rồi.

Hắn cũng không biết, trước kia khi hắn còn nhỏ, mỗi khi ôm hắn vào ngực, cảm giác chỉ cần mạnh tay một xíu thôi là hắn sẽ vỡ tan khiến cô thật sự rất sợ. Hắn chưa từng yếu ớt như thế, nụ cười chói lọi đầy vui sướng lúc đầu khi tìm được hắn bỗng tắt ngấm trong nháy mắt, lúc ôm lấy cơ thể nhỏ nhỏ mềm mại của hắn thì cô thấy vô cùng tự trách và bất lực mà khóc rống lên.

Cặp mắt kia, vẫn là cặp mắt mà cô quen thuộc, mặc dù là con nít, nhưng vẫn trầm tĩnh nhìn cô, nhẹ nhàng đưa cái tay nhỏ nhỏ ra, chạm vào gương mặt đầy bi thương và bất lực của cô.

Cô không phải mẹ hắn, cho dù hắn lúc này chỉ mạnh tay một chút là vỡ, nhưng hắn vẫn là người bảo vệ một phương, là người có khả năng trấn an giúp cô không còn hoảng hốt, lo sợ nữa.

Phần lớn thời gian, đều là cô làm nũng với hắn, hắn vẫn là khởi nguyên và tận cùng của cô, có hắn, cô mới không còn phiêu đảng không nơi nương tựa nữa.

"Phụng Diêu, đừng quá mềm lòng có được không?"

Hắn mở hai trong mắt khép hờ ra: "Sao lại nói thế?"

"Chuyện ngày hôm qua, cậu quên rồi sao?"

Ngày hôm qua? Phụng Diêu hỏi tưởng lại một chút.

Trên đường về nhà, lúc hắn đi ngang qua ngã tư thì bị một cô gái hấp tấp tông phải, trong nháy mắt đó, hắn ngoài ý muốn nhìn thấy được kết cục của cô gái...

Cô ấy dựng xe dậy, sau đó vượt đèn đỏ ở một ngã tư, tông phải một chiếc xe buýt, đầu vỡ tan tành, tử vong ngay tại chỗ, không có bất kỳ cơ hội được cứu sống nào, tình trạng lúc chết vô cùng thê thảm.

Lập tức, hắn không kịp nghĩ nhiều, đã đưa tay kéo cô.

"Tiểu thư, phiền cô có thể trả lời vài câu hỏi giúp tôi được không?"

Cô gái không muốn, nói cô không có thời gian.

Đương nhiên hắn biết cô không có thời gian, vì muốn nhanh chóng đến vườn trẻ đón con trai vừa tan lớp, nên mới có thể vượt đèn đỏ.

Hắn nói: "Chỉ cần một chút thời gian là được rồi."

Cô gái không nhìn được, thậm chí giọng điệu cũng không tốt, hắn lơ đãng, lấy giấy bút trong túi ra, bắt đầu nhớ lại nội dung những câu hỏi công ty đặt ra lúc trước, câu được câu không hỏi một vài vấn đề.

Cô gái thấy hắn không có văn bản chính thức, chỉ tùy tiện xé một tờ giấy trắng để ghi chú, lầm tưởng là hắn đang định bán cái gì đó.

Hắn cười yếu ớt, cũng không giải thích gì thêm.

Cuối cùng, cô ấy còn nói: "Nếu anh còn không để cho tôi đi, tôi sẽ cảm thấy là anh đang đứng đây quấy rầy tôi!"

Nhìn chiếc xe buýt kia chạy qua trước mắt, hắn khẽ mỉm cười, nghiêng người nhường đường: "Mời tiểu thư."

Hồi ức đến đây là chấm dứt.

Tôn Y Ni áp úng nói: "Cô ta còn không biết cậu đã cứu cô, còn đối xử với cậu như thế."

"Cô ấy mồ côi cha mẹ, con trai của cô ấy rất cần cô ấy." Có thể cứu được một mạng, hắn không ngại bị hiểu lầm.

"Nhưng mà, nhưng mà..." Giọng nói yếu ớt đầy ủy khuất lại bật ra: "Tôi cũng cần cậu mà..." Sao hắn lại quên mất hắn cũng là chủ tử cô yêu mến chứ?

Trái tim Phụng Diêu khẽ động, cúi mắt nhìn cô.

Cô gái gặp phải tử kiếp, hắn giúp cô ta hóa giải, sức mạnh của tử kiếp ấy sẽ phản lại vào người hắn, thân thể của hắn lúc này chỉ là người phàm, sao chịu được chứ?

Khi còn bé hắn thường thay người thân hóa giải tai họa, khiến cho chính mình ốm yếu nhiều bệnh, nếu không phải lúc nào cô cũng lui tới Linh sơn, đem rượu Tiên, Tuyết Linh chi cho hắn ăn ngày ba bữa, cô cũng không dám tưởng tượng hiện giờ hắn giờ hắn sẽ thành ra thể nào nữa. Cho nên sau đó, cô mới dứt khoát dẫn hắn rời khỏi nhà, nhắm mắt làm ngơ.

Hình như Phụng Diêu đã hơi hiểu được tình trạng kỳ dị tới hôm qua...

Cho nên cô không khờ là có liên quan đến hắn sao?

"Có được không? Phụng Diêu?" Cô vẫn đang chờ câu trả lời của hắn.

Có lẽ suy nghĩ của cô rất tuyệt tình, nhưng sống chết của những người đó thì có quan hệ gì đến cô đâu? Cô chỉ không muốn hắn có chuyện.

Hắn dừng động tác lại một chút, mới chậm chạp vuốt ve mái tóc dài của cô, mang theo ý trấn an: "... Ngủ đi."

Hắn hiểu nỗi muộn phiền và tâm trạng một lòng suy nghĩ cho hắn của cô.

Hắn im lặng an ủi, như đang nói cho cô biết ... Tôi ở đây, yên tâm, không cần phải sợ.

Cô cho là mình sẽ không buồn ngủ, nhưng có lẽ đêm qua nguyên khí của cô đã bị tổn thương nặng nề, cũng có thể là do cả ngàn năm qua trái tim luôn bị treo ngược, khiến cô chưa từng có được một giấc ngủ yên, giờ có hắn ở bên, cô mới cảm thấy mệt mỏi, buồn ngủ...

Được hơi thở ấm áp và vững vàng của hắn bao vây, chẳng mấy chốc Tôn Y Ni đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Phụng Diêu cũng ngủ thêm hai giờ, lúc tỉnh lại, cô vẫn đang chìm trong mộng đẹp, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hơi hơi ửng đỏ. Sau khi chắc chắn cô không có gì không ổn, cũng không có gì khác lạ, hắn mới thả nhẹ động tác, rút cánh tay bị cô gối dưới đầu ra, cố tránh làm phiền đến cô, nhẹ nhàng xuống giường.

Hôm nay hắn phải về trường học một chuyến.

Kiểm tra lại luận văn lần cuối, lại bỏ những thứ cần thiết vào túi xong, hắn quay đầu liếc nhìn người đang ngủ trên giường. Thiếu đi lồng ngực hắn, cô từ bên phải giường lăn qua nửa bên trái giường mà hắn hay ngủ, ôm lấy cái cằm ấm có mùi của hắn, cả khuôn mặt gần như vùi cả vào trong chăn.

Ngay cả lúc ngủ, cô cũng theo bản năng mà tìm kiếm hắn.

Hắn xuống lầu chuẩn bị bữa trưa, để lúc tỉnh lại cô có thể ăn.

Hắn chỉ nấu hai chén canh chua cay, lại xào thêm một đĩa rau đơn giản, sau khi bung lên bàn, hắn mới lên lầu gọi cô.

"Y Ni, xuống ăn cơm đi, ăn xong rồi ngủ tiếp."

"Ờ..." Con sâu nhỏ đang quán mình trong chăn khẽ chuyển động, giùng giàng mở mắt.

"Em..." Hắn lại bị cô hù dọa lần nữa.

"Sao thế?" Cô vừa tỉnh lại, vẻ mặt ngơ ngác, vẫn chưa nhận rõ lúc này là ngày hay đêm.

"Em không cảm thấy trong người có gì không ổn sao?" Hắn cẩn thận dò xét.

"Đầu óc choáng váng, không còn chút sức lực nào..." Nói xong, cô lại làm nũng, muốn dựa vào người nào đó.

Phượng Diêu thấy cô quán chặt lấy mình như gấu koala, trong lòng chấn động.

Sao lại thế này? Cô lại trở về bộ dáng lúc sáng, cả người trong suốt...

Vừa nãy hắn thấy sắc mặt của cô rất khá, hắn còn cho là sẽ không có chuyện gì nữa.

Cúi đầu kéo gương mặt đang chôn trong ngực hắn ra... Giờ phút này, cô lại bình thường trở lại, cứ như vừa nãy chỉ là do hắn hoa mắt!

Nắm tay cô lên xem, cũng thấy cánh tay dần hồng hào trở lại.

Vốn tưởng rằng cô lại giờ trò, cứ như lão yếu không ngừng quán lấy mình như trước, nhưng khi nhìn bộ dạng ngày thơ vẫn chưa tỉnh ngủ của cô, lại thấy không giống.

Tại sao cứ lặp đi lặp lại, lúc tốt lúc xấu như thế?

Hắn suy nghĩ, nhìn cô nói: "Đứng dậy ăn một chút đi. Có đi được không? Hay để tôi bung lên?"

Cô dụi dụi mắt, tỉnh táo lại một chút, tự buông tay ra, đến phòng tắm rửa mặt, sau đó mới theo hắn xuống lầu ăn cơm.

Trong lúc ăn, ánh mắt của hắn một giây cũng không rời khỏi người cô, từng thay đổi dù là nhỏ nhất trên người cô cũng đều được hắn thu hết vào mắt.

Ăn cơm xong, cô dọn chén đĩa đem xuống bếp rửa sạch, bị hắn kéo lại, sau đó, thì không buông ra nữa.

Hình như, chỉ cần ở khoảng cách đủ gần, chạm được vào hắn, cô sẽ không sao.

"Em biết tại sao, có đúng không?" Tất nhiên là cô đã làm gì đó, mà không cho hắn biết.

"Chuyện đó..." Bởi vì linh đan bản mệnh của cô đang nằm trên người hắn, chỉ là tối qua còn chưa kịp thu hồi, hắn đã tỉnh.

Lúc đầu, nhờ có hắn độ trì nên cô mới hóa được thành người, linh đan bản mệnh của cô tất nhiên là tương hợp với hơi thở của hắn, hắn không cảm nhận được cũng là bình thường.

Nhưng chuyện này không thể nói ra, nếu hắn biết, trong lòng nhất định sẽ khổ sở.

Cô rất giỏi tìm thời cơ, chờ lúc hắn không chú ý thu hồi linh đan bản mệnh lại là được rồi, cũng không khó lắm...

"Tôn Y Ni?" Cô tránh né ánh mắt hắn, khiến hắn càng thêm xác thực suy đoán của mình.

"Chuyện đó... Tôi rất khó giải thích, chỉ cần cậu đừng cách tôi quá xa là được rồi."

Cô thế này, hắn cũng không dám để cô một mình.

Hắn không biết nếu để mặc cho cô cứ trong suốt dần từng chút một như thế, sẽ có hậu quả gì, cũng không dám đánh cược.

"Tôi có hẹn với giáo sư, một lát phải đến trường nộp luận văn thạc sĩ."

"Vậy sao, hay là tôi ở nhà chờ cậu, cậu đi nhanh..."

"Em đi cùng tôi đi." Hắn trực tiếp cắt ngang lời cô.

Hả? Hắn muốn để cô đi cùng?!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đọc theo đường đi, tâm tình của Tôn Y Ni cực tốt, ngay cả bước chân cũng vừa nhẹ vừa nhanh, còn cười rất tươi, như là tuyệt không lo lắng cho tình cảnh của mình.

Phượng Diêu nuốt tiếng thở dài trở lại cổ họng, cùng cô xuống xe buýt, đi vào sân trường, từ đầu tới cuối, bàn tay của hai người vẫn chưa từng buông ra.

"A?" Như bị thứ gì đó hấp dẫn, cô vừa định tiến lên đã bị hấn kéo lại bên người, lực ở bàn tay lại mạnh hơn một chút.

"An phận chút đi."

"Không phải, vừa nãy hình như là nó muốn nói gì đó với tôi..." Những cây cổ thụ trong sân trường này đều đã rất già, những cây trên trăm tuổi đều có linh tính, có thể giao tiếp được.

Hắn nhủ mảy một cái: "Đừng có tùy tiện rời khỏi người tôi."

Cô còn đang định giải thích thì lập tức ngậm miệng, nở một nụ cười ngọt ngào như mật: "Vây cậu cũng không được rời khỏi tôi nha?"

"Chỉ biết cọt nhà." Cô biết rõ ý của hắn, chỉ là nếu không làm thế, cô đã không phải là Tô Y Ni, dù núi Thái Sơn ở trước mặt có sụp đổ, cô vẫn có thể tự nhiên mà đùa giỡn như thường, thật không biết nên nói cô là cô nghĩ thoáng hay là vô tâm.

Hắn đến trước phòng nghiên cứu, nói chuyện với giáo sư hướng dẫn trong chốc lát, tùy thời vẫn không quên chú ý đến cô đang đứng ngoài cửa.

Cô đang ngồi xổm xuống, nghiên cứu chậu tú cầu trước phòng học, hắn đã căn dặn cô phải nghe lời đứng đợi hắn ở cửa, không được làm gì, đợi quá chán nên cô mới phải đối thoại với thực vật.

Bộ đáng lo lắng, chốc chốc lại nhìn ra cửa của hắn rồi hét vào mắt giáo sư, ông cười hỏi: "Bạn gái à?"

Chưa từng thấy một người trầm ổn như Phượng Diêu cũng có lúc lộ ra cảm xúc dao động như vậy, tên này là đứa học sinh chính chắn nhất trong suốt ba mươi năm dạy học của ông, vừa thông minh tuyệt đỉnh lại vừa trầm ổn chừng mực, lại có vẻ vô cùng thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

Thì ra, người bình tĩnh như Phượng Diêu, có lúc cũng giống với một cậu bé bình thường.

"Giáo sư nói đùa rồi, tui em không phải vậy." Bị vạch trần sự luống cuống của mình, Phượng Diêu vội thu tầm mắt lại.

Còn nói không à? Một giây trước khi vào cửa vẫn còn dắt tay đối phương, liên tục dặn dò đối phương đừng có chạy xa, tưởng người khác không nhìn thấy sao?

Thậm chí, lúc cuối cùng vừa tạm biệt ông xong đã vội vã rời đi, trên mặt còn lộ ra biểu tình lo lắng không dễ phát giác...

Rốt cuộc thì cô bé kia có gì đặc biệt chứ? Có thể khiến cho một kỳ tài như Phượng Diêu để ý, trở nên không còn là chính mình nữa?

Nhìn xuyên qua cánh cửa sổ hé mở, ông mơ hồ nhìn thấy Phượng Diêu vội vàng chạy tới, ôm chặt cô vào ngực, tiếp đó liền... Aiz, người già như ông không chịu nổi sự nhiệt tình của tuổi trẻ, vô lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nhìn mà!

"Xong rồi?"

Tôn Y Ni vừa quay người, cả cơ thể đã bị hấn nhét vào trong ngực.

Chết thật, hắn rời đi quá lâu, ngay cả màu tóc của cô cũng nhạt đi luôn rồi.

Không biết là lo lắng hay sợ bộ dáng đó của cô sẽ hù dọa người khác, hắn ôm hơi chặt.

"Khá hơn chút nào chưa?"

Cô giương mắt cười, xem như trả lời.

"Làm thế nào mới có thể giúp em khỏe lên?"

"Cậu chưa từng xem phim bộ sao? Những yêu quái mê hoặc đàn ông đều hút lấy tinh khí trong người đàn ông đó thôi?" Cô vẫn còn tâm tư trên chốc hắn, ngón trỏ không lịch sự khều khều hàm dưới của hắn: "Sao? Cậu muốn hy sinh nhan sắc sao?"

Hắn biết hiện giờ cô rất yếu, miễn cưỡng tươi cười chẳng qua là vì không muốn hắn phải lo lắng, ngay cả nụ cười cũng có chút vô lực.

Lực tay vừa thu lại, hắn đã cúi đầu, ngập ngừng chạm lên đôi môi đã mất đi sắc đỏ của cô.

Hắn chưa từng chủ động làm chuyện này với ai bao giờ, nhưng hắn lại luôn quen thuộc với hơi thở của cô, bất luận là trước kia bị đùa giỡn, hấp dẫn, thậm chí là cưỡng ép mà dẫn tới thân mật, hắn cũng chưa từng thấy chán ghét, cái cảm giác mềm mại mà ái muội đó, vẫn luôn ẩn sâu trong trí nhớ.

Cô nháy mắt mấy cái, dường như có chút kinh ngạc.

Vốn chỉ nói giỡn với hắn, không ngờ hắn lại làm thật...

Cánh môi hơi lạnh chạm vào răng cô, cô kinh ngạc nhìn hắn, hắn nghiêng người dán chặt vào, nhỏ giọng than một câu: "Phải làm thế nào thì cứ làm như thế, không sao."

Hắn nói thật sao!

Tôn Y Ni vui vẻ, nếu hắn đã thoải mái giao quyền thưởng thức đầu hủ cho cô, cô còn khách khí với hắn làm gì?

Ngậm chặt cánh môi hắn đưa tới, cô hôn hắn thật sâu.

Nụ hôn của cô không hề rụt rè, vừa trực tiếp lại vừa lớn mật găm cắn hắn, luồng cái lưỡi vào không ngừng dây dưa, cứ như đã hiểu rất rõ phải làm thế nào mới tiêu chọc được hắn, lại phải làm thế nào mới có thể mang lại vui thích cho cả hai, kỹ thuật vô cùng thuần thục, vậy mà trong nháy mắt lại khiến cảm giác chưa xốt dâng lên trong lòng hắn.

Hắn không vui cái gì chứ? Đã biết rõ những thứ này đều là ai dạy cô, uống loại giấm này thật không chút ý nghĩ.

Hiếm khi không bị từ chối, hắn thừa biết cô sẽ lại giờ chứng càn rỡ, hoàn toàn không hiểu thế nào là thấy tốt mới làm, vậy nên khi tay cô vừa định chui vào ngực hắn để thưởng thức cảnh xuân, hắn đã kịp thời kéo cô ra.

"A..." Trên mặt cô còn bày vẻ tiếc hận, bất mãn than nhẹ.

Phượng Diêu thì xấu hổ đến mức nói không nên lời.

Hắn lại dám làm thế ngay trước cửa phòng giáo sư hướng dẫn của hắn... Hắn ảo não cau mày, không ngờ mình lại say mê đến thế, trong nháy mắt đã quên hết mọi cố kỵ.

"Là tự cậu nói tôi có thể muốn làm gì thì làm!" Cô vội vàng biện bạch cho mình.

"..." Hắn nói muốn làm gì thì làm không phải có ý này... Ít nhất thì ý nghĩ trong lòng hắn chỉ là muốn cô khỏe lại.

"Em, khỏe lên chưa?" Khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ ửng, có vẻ đã tốt hơn nhiều.

Cho nên ý của hắn là thật sự muốn cô hút lấy tinh khí đàn ông của hắn? Thuận miệng nói một câu lại bị hắn cho là thật, cô cũng đâu phải cái loại yêu quái tà đạo đó....

Cái cậu Phượng Diêu này thật trong sáng, thật dễ gạt mà, trông vô cùng đáng yêu, quả là một món ăn vừa đơn giản vừa ngon miệng..

Dĩ nhiên cô sẽ không tự tìm đường chết mà giải thích với hắn, loại phúc lợi từ trên trời rớt xuống thế này, được nhiên có thể gạt được mấy lần thì sẽ cố sức mà gạt.

Phượng Diêu bị cô nhìn thì thấy không được tự nhiên, nghiêng đầu đi trước, mới đi được vài bước đã nghĩ tới cái gì đó, tay dò về phía cô, nắm lại.

Tôn Y Ni cẩn thận che giấu ý cười, mặc hắn kéo tay rời đi, cô chiếm được tiện nghi nhưng ngoài miệng vẫn không quên khoe mẽ: "Cậu không lo lắng cho mình chút nào sao? Cậu biết không, trong mấy câu chuyện Liêu Trai kia, đàn ông sau khi bị hút hết tinh khí xong cả người đều trở nên khô cằn, ủ rũ, tình trạng lúc chết phải nói là thảm không thể tả."

Phượng Diêu dừng chân, nhưng không đáp lời.

"Cho nên, cậu là chưa kịp nghĩ tới hay là không thêm đề ý?"

Không thêm đề ý.

Hắn chỉ biết, muốn hắn tro mắt nhìn cô gặp chuyện không may, hắn không cách nào làm được.

"Không trả lời, tôi sẽ xem như là cậu không thêm đề ý đó? Rõ ràng là quan tâm đến sự an nguy của tôi còn hơn cả chính cậu, vậy mà dám nói cậu không quan tâm tôi!"

Cho tới nay, đều là cô tự mình tránh khỏi người hắn trước, một lần lại một lần, buông tay hắn ra.

"Nói sao thì nói, Phụng Diêu, cậu đã sớm không còn giận tôi nữa rồi đúng không? Nếu không thì sao lại lo lắng cho tôi đến vậy chứ..." Cô dặt tay hắn, không ngừng lắc qua lắc lại làm nũng.

Hắn lạnh nhạt liếc cô một cái: "Đừng có được voi đòi tiên."

Về phần 14 năm bị vứt bỏ này, nếu cô không chịu đưa ra một lý do hợp lý, hắn không định sẽ tha thứ cho cô.

"Lại trưng cái sắc mặt đó ra cho tôi xem..."

Cô lăm băm, nhanh chân đuổi theo hắn.

"Ài, đừng đi vội, tôi muốn tham quan ngôi trường cậu từng học, có được không?"

Hắn vẫn không trả lời, nhưng dưới chân đã lặng lẽ thay đổi phương hướng.

Cô biết những gì hắn trải qua ở trường đã được mọi người truyền bá rộng rãi như một truyền kỳ... Tất nhiên rồi, cũng không ngoa thử xem hắn là chủ tử của ai, kỳ tài tuyệt đỉnh độc nhất vô nhị đó.

Mười lăm tuổi, lấy thành tích thủ khoa trở thành sinh viên đại học trẻ tuổi nhất.

Mười tám tuổi, cùng lúc lấy được hai văn bằng đại học.

Hai mươi tuổi, sắp lấy được văn bằng thạc sĩ, đây là ghi chép mới do cá nhân tự thêm vào.

Hắn là truyền kỳ của trường này. Cô vẫn luôn dõi theo hắn, còn cùng vui mừng với hắn, chỉ là không có cách nào kiêu ngạo mà đứng bên cạnh hắn.

"Thời gian tôi ở trường cũng không dài." Hắn nói.

Nếu như, cô muốn hắn miêu tả lại cuộc sống đại học mà hắn đã trải qua, chỉ sợ cô sẽ thất vọng.

"Cậu rất thích đến đây đọc sách, có một lần còn vô tình ngủ thiếp đi."

Phụng Diêu nhìn về phía đình bát giác mà cô chỉ. Bởi vì nơi đó đặc biệt yên tĩnh, mát mẻ.

Cô chỉ vào dãy nhà phía trước: "Khoa văn học có 28 nữ sinh từng viết thư tình cho cậu." Con số không tăng thêm nữa, là vì mấy năm sau đó, tính tình lạnh nhạt ít nói của hắn khiến cho người khác thấy khó mà lui, dần dần cũng ngày càng ít người muốn tự làm bẽ mặt mình.

"Tôi chưa từng đếm." Đã hủy sạch không còn một bức, vậy nên không cách nào hướng ứng theo số liệu của cô được.

"Nơi cậu ở nhiều nhất chính là thư viện, thời gian cậu tự học còn nhiều hơn thời gian cậu ngồi trong lớp, năng lực lĩnh ngộ của cậu quá mạnh, cho nên luôn khi các vị giáo sư cảm thấy áp lực, cảm thấy mình không còn gì để dạy cho cậu." Cô nói rất đặc ý, cứ như thể cái người xuất chúng tuyệt trần ấy là cô vậy.

Hắn than thở.

Đây cũng là nguyên nhân thời gian hắn ở trong trường không nhiều, đa phần, hắn sẽ trở lại cô nhi viện nơi cần hắn giúp một tay.

Đối với trình độ học vấn của mình, hắn cũng không quá đề tâm, chỉ vì viện trưởng cứ kiên trì buộc hắn nhất định phải trải qua quá trình học tập bình thường.

Ít nhất thì trong hoàn cảnh hiện tại, văn bằng chính quy tuy không có quá nhiều ý nghĩa đối với hắn, nhưng hắn vẫn phải tuân theo một vài quy tắc mà xã hội đặt ra.

Hai người đi dạo cùng nhau, nghe cô kể ra từng sự kiện từ lớn đến nhỏ mà hắn trải qua trong mấy năm ở trường, nắm rõ như lòng bàn tay, đa phần hắn chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại một câu.

Cho đến khi cô nói đến chuyện mỗi lần hắn đến căn tin thì thích gọi món gì, đột nhiên nghe hắn hỏi một câu...

"Tại sao lại bỏ rơi tôi?"

Như bị nhét nguyên cái trứng, cô há to miệng nhìn hắn, quên mất mình đang định nói cái gì.

Hắn xoay người, nhìn thẳng vào cô: "Nếu đã quan tâm để tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh tôi đến vậy, tại sao lúc đầu không cùng tôi trải qua những ngày tháng đó, mà lại chọn vứt bỏ tôi?"

Nghi vấn này vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn, mãi đến lúc này, hắn mới có thể hỏi thành lời.

Cô thiếu hẳn một câu trả lời thỏa đáng, hẳn luôn chờ cô chủ động giải thích, nhưng đợi mãi vẫn không được.

Một năm rồi lại một năm.

Còn cô thì chỉ khi đến ngày sinh nhật của hẳn mới bằng lòng trở về gặp hẳn, nhưng mặt trời vừa mọc là hẳn lại phải đưa mắt nhìn bóng lưng cô rồi đi, không thể làm gì.

Nếu cô đã từng một lần ở lại, có lẽ hẳn đã không khó lòng quên được thế này, nhưng đến tận bây giờ hẳn vẫn chưa từng đợi được.

Ngày qua ngày, đến cuối cùng, chút mong ngóng đó dần bị sự tịch mịch, thất vọng và bất lực vì không thể giữ lại bảo mồn, từ từ chuyển thành oán giận.

Không để hẳn có được, rồi lại không cho phép hẳn vứt đi, cô quá tùy hứng, luôn là lúc nào thích thì tới trêu chọc hẳn, lại không màng đến hẳn phải vì thế mà thống khổ.

Sao hẳn có thể không oán cho được?

Dù cho hẳn hiểu trong lòng cô vẫn có hẳn, thì sao chứ?

Đột nhiên bị ép hỏi khiến cho trở tay không kịp, mắt Tôn Y Ni không ngừng liếc qua liếc lại, chỉ không dám nhìn hẳn.

"A, thang máy đến rồi!" Cô vội vàng chạy trời chết vào thang máy, ý đồ muốn trốn tránh đề tài này.

Vậy mà, chẳng mấy chốc cô đã phát hiện hành động này thật thất sách.

Ở trong thang máy lại càng không có chỗ trốn, dễ dàng bị hẳn đóng cửa tra hỏi, nếu không được còn có thể nghiêm hình bức cung... Đầu heo mà! Cô muốn khóc luôn rồi.

"Em vẫn chưa trả lời tôi." Phụng Diêu bình thản, ung dung bước vào, vây chặt cô vào một góc thang máy.

Xem ra lúc này hẳn đã quyết tâm muốn biết rõ mọi chuyện, không cho phép cô nói dối để vượt qua kiểm tra nữa.

"Chuyện đó.. thì.. thật ra thì... ừ..." Trong nháy mắt, hàng trăm loại lý do lướt nhanh qua đầu, cô cẩn thận đánh giá xem nên chọn cái nào thì có tính thuyết phục hơn.

"Đừng có dùng chút thông minh đó của em để gạt tôi, tôi chỉ nghe lời nói thật."

Thật thâm mà, còn chưa nói mà đã bị hẳn nhìn thấu rồi.

Cô hít sâu một hơi. "A, không phải là..."

Đùng! Một tiếng nổ vang lên cắt ngang lời nói của cô, cô chỉ thấy thang máy rung lên một cái, khiến cô tông đầu vào vách, sau khi tỉnh táo trở lại, bốn phía đều đã tối đen.

Thang máy bị kẹt rồi.

Nói cách khác, bọn họ bị nhốt ở bên trong?!

"Tôn Y Ni!"

Cô theo bản năng vội vàng đi về phía phát ra giọng nói đầy lo lắng đó, lần tìm tay hẳn trong bóng tối, cảm giác đối phương đang nắm chặt lấy mình.

"Em có sao không?"

"Không sao, còn cậu?"

"Tôi ổn."

Hai mắt dần thích nghi với bóng tối, Phụng Diêu quan sát cô thật kỹ từ trên xuống dưới một lần, xác nhận là cô vẫn khỏe, lúc này mới yên tâm.

Tiếp đó, hẳn lần mò dây phím trên thang máy, ấn vào nút khẩn cấp.

Hoàn toàn không có phản ứng.

Hắn thay đổi phương pháp, hai tay cố vặn mở cửa thang máy, sau khi thử mấy lần vẫn không thấy hiệu quả, lại quay đầu nhìn lên nóc thang máy.

"Cậu không hợp đi theo con đường võ thuật đâu." Tôn Y Ni thay hẳn lên tiếng tuyên bố bỏ cuộc.

Muốn chủ từ vô cùng tôn quý nhà cô mạo hiểm đóng vai spiderman, đừng hòng mơ tưởng!

Phượng Diêu thờ dài, xem như tán thành lời cô nói, dựa vào vách thang máy mà trượt xuống sàn.

Hiện giờ chỉ có thể đợi, chỉ mong người bên ngoài sẽ nhanh chóng phát hiện ra bọn họ.

Cô dựa tới, thấp giọng cam kết: "Cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu có chuyện đâu."

Bình thường câu này không phải đều được phát ra từ miệng của nam chính hay sao?

Hắn biết rõ, lúc này quả thật cô mạnh hơn hắn, cô có lý do để nói như thế, giờ phút này hắn đã cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa sâu xa của câu nói "Loài người trăm không một có".

Cảm giác lúc này không mấy dễ chịu, hắn cũng đã nếm trải hai người nằm, hơn nữa còn không thể thay đổi được gì.

"Phượng Diêu, cậu đang nghĩ gì thế?"

"Tôi đang nghĩ, nếu tôi chết, em sẽ thế nào?"

Cái lời thoại cũ rích gì thế này, gần đây hắn đã rảnh rồi tới mức bắt đầu học theo Lâm Giang mà xem phim 8h rồi sao?

Có phải cô nên thỏa mãn yêu cầu của người xem, đi theo con đường của Mã Cảnh Đào, nắm chặt lấy hai vai hắn, ra lệnh cho hắn không được nói bậy, cậu làm thế là đang xé nát lòng tôi...

Ôi, cô không cách nào đi theo con đường đó được.

"Có tôi ở đây, cậu không chết được đâu."

"Giả thuyết thôi mà. Dù cho năng lực của em có mạnh hơn nữa, tuổi thọ của loài người luôn có giới hạn, em không cách nào thay đổi được."

"Vậy tôi sẽ đánh bất tỉnh Phán quan lần nữa, tra ra nơi kiếp sau cậu chuyển thế, tiếp tục làm bạn bên cạnh cậu."

Phượng Diêu không nói gì nữa. Trong bối tối, vẻ mặt hắn ra chiều suy nghĩ, mơ hồ mà sâu xa.

"Phượng Diêu, cậu lại đang nghĩ gì thế?"

Đang suy nghĩ, có nên đồng ý cho cô tiếp tục đuổi theo mình nữa hay không?

Một đời rồi lại một đời, mỗi lần tìm kiếm là mỗi lần lo sợ, mệt mỏi, cảm giác có được rồi lại mất đi cứ không ngừng lặp đi lặp lại... Mặc dù cô không nhắc tới, nhưng cũng không khó tưởng tượng. Việc này không công bằng với cô.

Từ bỏ, mới là sự khoan dung và lối thoát tốt nhất dành cho cô.

Nhưng mà, khi hắn vừa định mở miệng thì đã nhận thấy ánh mắt đầy vẻ lo âu và sợ hãi của cô, khiến hắn một chữ cũng không phun ra được.

Cô đang sợ, sợ hắn thật sự sẽ nói ra miệng, kêu cô đừng tìm hắn nữa.

"Cậu sẽ để tôi tìm... có đúng không?" Cô cẩn thận chứng thực, rất sợ bị từ chối.

Biết là một chuyện, nghe được từ miệng hắn nói ra, cô không biết mình có thể chịu đựng được hay không.

Từ lúc cô có trí nhớ đến giờ, hắn chính là tất cả của cô, hai mắt của cô chỉ luôn nhìn hắn, một khi mất đi rồi, cô sẽ không còn gì cả.

Dù cho cô có tự dối gạt mình cũng được, chỉ cần một ngày hắn vẫn chưa nói ra miệng, cô có thể vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, vờ như hắn... chưa từng chán ghét, muốn xua đuổi cô.

Hắn thờ dài một tiếng, bằng lòng nói ra đáp án cô muốn nghe: "Đúng."

Hắn cũng ích kỷ! Dù biết rõ cô rất mệt mỏi, dù phải để cô chịu đựng nỗi đau của việc mất đi, hắn vẫn hi vọng có cô bên cạnh.

Tôn Y Ni che hai tai lại, vờ như không nghe thấy tiếng thờ dài của hắn. Cứ coi như là bị ép buộc thì ít nhất hắn cũng đã đồng ý với cô, hắn bằng lòng để cô cùng...

Mấy tiếng rầm rì truyền vào trong tai, cực nhỏ, nhưng cô vẫn nhận ra được... nói chính xác hơn là tiếng thuyết pháp, cô vậy mà đến tận bây giờ mới nhận ra được!

Chết thật. Cô nhắm mắt lại.

"Sao thế?" Hắn đề ý đến sự khác thường của cô.

"Chúc Dung tới." Là chấp điện hay còn có những nguyên nhân khác, cô không rõ lắm, nhưng cô chắc chắn là mình ngửi được hơi thở của Chúc Dung.

Phượng Diêu trầm mặc, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Cho nên, tình huống xấu nhất, bi quan nhất là... có thể bọn họ không phải chết cháy, mà phải chết vì buồn bực ở chỗ này?

Ăn món hầm rất thú vị, thế nhưng, khi mình trở thành thức ăn bị hầm thì sẽ chẳng còn thú vị được nữa.

Hắn bắt đầu cảm nhận được nhiệt độ nơi mình dựa vào càng ngày càng tăng.

"Ni Ni, tôi biết em có năng lực rời khỏi chỗ này, phải làm gì thì cứ làm đi, không cần lo lắng cho tôi, có biết không?"

"Cậu đánh giá tôi quá cao rồi." Cô đau khổ nói: "Nếu là trước kia, tôi còn có sức chạy ra, nhưng mà hiện giờ... nói thẳng cho cậu biết, tôi không còn chút pháp lực nào cả."

Cho nên tới qua mới có thể suy yếu đến mức không duy trì được thuật ẩn thân, phải hiện thân trước mặt hắn.

"Tại sao?"

"Thiên kiếp." Mặc dù cô được hắn độ hộ, không cần phải trải qua những khó khăn như ngoại tộc tu hành, nhưng ba lần thiên kiếp thì vẫn phải có, nếu không thì sao có thể công bằng cho được?

Ngàn năm trước, cô trải qua thủy kiếp, ngài ở bên cạnh, giúp cô vượt qua.

Trải qua ngàn năm, gần đây pháp lực của cô cứ ngày một biến mất, huống chi lần này cô phải trải qua hỏa kiếp, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với lần trước.

Hỏa khắc mộc, là thiên địch của cô.

Từ trước, mỗi khi cô nhìn thấy Chúc Dung đều thấy run rẩy toàn thân, phải nhanh chóng kiếm đường vòng mà đi.

Biết rõ là sắp tới, nhưng cô lại không thể trở mặt nhìn hắn vì cứu một người không liên quan mà bị tử kiếp phản phệ, bệnh nặng một trận, cho nên liền...

"Liên thế nào?" Ngoài ý muốn, hắn lại có thể nghe được tiếng lòng của cô.

"Linh đan bản mệnh của tôi đang ở trên người cậu." Cô đành phải nói thật.

"Vậy thì thu về, nghĩ biện pháp đưa mình ra khỏi nơi này, nếu còn dư lực thì tìm thêm người trở lại cứu tôi."

Tôn Y Ni vốn định biện hộ, nhưng cũng hiểu cách của hắn mới là chính xác nhất, nếu hai người đều bị kẹt trong đây, vậy thì cái gì cũng xong hết rồi.

Vị Chúc Dung lão bá này nổi danh là tính khí nóng nảy, thiết diện vô tình, ngài sẽ không vì cố kỵ nơi này đang có một vị thiên nhân cao quý trần giử mà chịu đi đường vòng.

Mệnh cách của Phượng Diêu rất đặc thù, cũng giống như nhân duyên vậy, tuổi thọ mỗi đời của hắn đều không được ghi trong sổ sinh tử, cho nên cô không cách nào biết được hắn có thể sống được bao lâu.

"Nghe lời, đừng do dự nữa!" Nhiệt độ bên trong thang máy càng lúc càng cao, cảm giác ngay cả không khí cũng rất mỏng manh, nếu tiếp tục chần chờ, bọn họ sẽ thật sự chôn thân ở đây.

"Được, tôi nghe lời cậu." Cô nghiêng người, đặt môi lên môi hắn, Phượng Diêu chỉ cảm thấy trong bụng chợt ấm lên, rồi sau đó, mắt dần mờ đi, thể lực của hắn không ngừng giảm xuống.

Tôn Y Ni vịn hắn, để hắn dựa vào vách, vội vã để lại một câu: "Chờ tôi!"

"Ni Ni." Hắn đảo tay, cầm lấy cổ tay cô, kéo giật cô xuống.

Đây là lần đầu tiên hắn gọi cô như thế, kể từ năm hắn sáu tuổi, sau khi hắn nói với cô cảnh tượng mình thấy trong mộng, mấy năm nay hắn vẫn không hề nhắc tới, cũng không hề cho cô biết, đối với những chuyện xảy ra giữa họ, đa phần hắn thấy cảm kích.

Hắn mở mắt ra, tuy tầm mắt đã nhòe đi nhưng hắn vẫn kiên trì muốn nhìn rõ mặt cô.

Nhẹ nhàng, quyến luyến, hắn hôn lên môi cô, không giống với lúc cô thu hồi linh đan bốn mạng, chỉ là một nụ hôn thuần túy, nhưng lại truyền đạt yêu thương suốt ngàn năm.

"Nếu không còn kịp nữa, không sao, cứ làm theo những gì chúng ta vừa nói, tôi sẽ chờ kiếp sau em lại đến tìm tôi. Còn nữa.. nếu có thể thì đừng đánh người khác bất tỉnh, đặc biệt với quá nhiều người cũng không tốt."

"Được, tôi biết rồi."

Nhìn bóng dáng trước mặt dần biến thành điểm sáng bay đi mất, hắn hốt hắng thu tay lại, bật ra một tiếng thở dài thật nhẹ.

Tâm tình của hắn lúc này cũng không mấy xa lạ, ngàn năm trước kia, hắn cũng từng cảm nhận được sự chua xót lúc phải trải qua lựa chọn sinh tử như thế...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sáng sớm, chuyện đầu tiên hắn làm khi vừa mở mắt ra là đến trước cửa sổ ngó chậu cây vừa được trồng tháng trước.

Loại thực vật này, hắn chưa từng gặp qua, tra cứu trong bách khoa toàn thư về thực vật cũng không tìm được tên và thuộc tính của nó.

Cũng đúng. Cô vốn kỳ lạ, tức không phải người thường, sao có thể tìm được đáp án trong bách khoa thực vật được chứ?

Sau một tuần mỳ mò trong thư viện, hắn chợt nảy ra sáng ý, đổi hướng sang bách khoa về những thứ huyền bí, thần tiên ma quái trên trời dưới đất, lúc này mới có chút thu hoạch.

Thì ra, cô là tuyết giáng thảo.

Tuyết giáng thảo, vốn sống cộng sinh với Bách Thảo Phong trên vách đá nơi có khí hậu âm hàn, sau được chuyển tới trồng ở bờ Dao Trì.

Trăm năm sau, được thiên nhân ở Linh Sơn mang về, tu luyện trên Linh Sơn, cuối cùng cũng được đắc đạo.

Những thông tin về tuyết giáng thảo thật sự rất ít, lại chẳng có mấy ai biết đến, vậy mà, khi đọc những điều đó, hắn lại không hề thấy chúng xa lạ.

Một hình ảnh mơ hồ thoáng qua trong đầu.

Đại thọ vương mẫu, bờ Dao Trì, trong lúc trăm hoa đang tranh tài khoe sắc, ngài nhìn thấy nó giữa muôn vàn kỳ trân tuyết thế, ngòm xỏm xuống khẽ vuốt ve chồi non xanh biếc, khiến nó mừng đến run rẩy.

Nhóc con thích ngài.

Khí tức trên người ngài giống với Bách Thảo Phong mà nó cộng sinh, ngón tay lạnh lạnh vuốt ve nó, khiến nó vô cùng thoải mái.

Nó hô hào: Dẫn ta đi! Ta chả thích ở đây chút nào!

Ngài đọc được suy nghĩ của nó, vì vậy xin Vương Mẫu đem nó về.

Ở Linh Sơn không phải câu nệ lễ nghi như ở Dao Trì, cũng không cần rụt rè đoan chính, có thể đón gió chơi đùa, tuyết rơi thì nhảy múa ca hát, sung sướng cực kỳ. Ngài cũng không quản thúc nó, nhìn thấy tính ham chơi của nó sợ là nó không thể chuyên tâm tu hành, có lẽ năm trăm năm sau cũng chưa thể hóa thân thành người, nhưng không sao, ít nhất thì nó vui vẻ...

Sau khi biết nó thích hợp sinh trưởng nơi lạnh giá, Phượng Diêu liền chuyển nó lên cửa sổ lầu hai, thứ nhất, đây là phòng của hắn, hắn có thể dễ dàng chăm sóc nó mọi lúc, thứ hai là chỗ đó nằm ngay hướng gió, là nơi có nhiệt độ thấp nhất trong phòng, chính vì nguyên nhân đó nên lúc đầu hắn mới chọn nơi này làm phòng ngủ...

Hòa tan khối băng vào chậu nước, thấm ướt năm ngón tay rồi nhỏ từng giọt nước lạnh xuống phiến lá nhỏ.

Lúc đầu, hắn chỉ muốn dò xét thử, lại phát hiện có vẻ như nó rất thích, phiến lá khô héo cũng dần trở nên xanh biếc.

Nhưng mà, nó không ra hoa.

Cái nụ nho nhỏ màu trắng, cả một tháng trời vẫn không có chút động tĩnh gì.

Hắn lấy một mảnh vải bông tơi, nhẹ nhàng lau từng phiến lá nhỏ, chăm chú mà kiên nhẫn, mỗi một cái lá đều chăm sóc vô cùng cẩn thận.

Cô từng nói, có thể được đích thân hắn chăm sóc, là một chuyện rất may mắn.

Hiện giờ, cô có thấy hạnh phúc không?

Hồi tưởng lại cảnh tượng khủng khiếp trong thang máy vào một tháng trước, hắn chỉ nhớ rõ khói xám dày đặc khiến hắn không thể thở nổi, sức nóng từ bốn phía truyền tới khiến cả người hắn đổ đầy mồ hôi, rồi sau đó, một luồng sáng nhạt len vào giữa không gian mù mịt của bóng tối và khói đặc.

Tuy ý thức đã dần mơ hồ nhưng hắn vẫn nhận ra được bóng dáng trước mặt, hắn kinh ngạc không thôi: "Em... còn trở lại làm gì?"

Không phải đã bảo cô đi rồi sao?

"Tìm cậu." Cô đáp như chuyện hiển nhiên.

Nơi xảy ra vụ cháy là phòng điều khiển cách nơi này 10m, lửa cháy ngày càng lan rộng, cả nửa dãy phòng học đã chìm vào biển lửa, nhưng trước mắt thì vẫn chưa liên lụy đến hắn.

Hắn là chủ nhân, cho nên cô phải nghe lời hắn, đi ra ngoài tìm người giúp đỡ trước, để tránh tai nạn ngày càng lan rộng, gây ra nhiều thương vong hơn. Mặc dù cô chẳng quan tâm mấy đến chuyện sẽ có bao nhiêu người chết, chỉ cần sức của mình có thể bảo vệ được hắn là được, nhưng hắn lại là người luôn chỉ nghĩ đến toàn cục, mệnh lệnh của hắn, cô không thể làm trái.

Nhưng mà, cô lại không chờ được mấy nhân viên cứu hộ chậm hơn cả rùa bò kia, tính khí của Chúc Dung đặc biệt xấu, thể lửa lan ra quá nhanh, cô không xác định được những người này có thể an toàn mà cứu hắn ra được hay không, cho nên đành phải tự mình quyết định.

Hắn bị khói hun đến cay xè hai mắt, không cách nào ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra: "Em... ngu, ngốc."

Lửa là thiên địch của cô mà!

Bình thường không phải đều bị dọa sợ đến mức la oai oái lên hay sao? Sao cô không chịu tránh xa một chút, còn tự mình chạy đi tìm cái chết!

Ánh lửa ngập trời khiến cô quên sạch mọi thuật chú, mà dù có nhớ rõ thì cũng chẳng còn đủ sức để dùng, gặp phải thiên địch cô mình, cô trở nên yếu ớt chẳng khác gì người phàm, nhưng cô vẫn kiên quyết đi tìm hắn...

Phượng Diêu cầm lấy tay cô, nói giọng khàn khàn: "Chúng ta sẽ cùng nhau."

Đây là lời hứa của hắn dành cho cô - sống chết cùng nhau.

Chuyện lần đó, có quá nhiều chi tiết đã trở nên mờ hồ, hắn chỉ nhớ rõ lúc cuối cùng, không khí sạch tràn lại vào phổi, tiếng rì rầm bàn tán cũng truyền vào trong tai, sau đó hắn được nhân viên đưa vào xe cứu thương.

"Ni Ni..." Trong lòng hắn vẫn luôn nhớ tới cô, cổ họng đau đớn cố bật ra một tiếng khàn đặc.

"Cậu nói đến cô gái chạy vào trong tim cậu sao? Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy cô ấy, trước mắt nhân viên cứu hỏa vẫn đang dốc sức." Có người trả lời như thế.

Không, hắn chắc chắn là hắn chưa từng buông tay cô ra.

Vậy mà, trong ngực hắn chỉ còn sót lại một nhánh thực vật màu trắng khô héo, không biết tên.

Hắn nằm ở bệnh viện nửa ngày, phối hợp làm đủ các loại kiểm tra, cảm giác thể lực đã dần hồi phục, liền nhanh chóng về nhà mà không thèm để ý đến lời phản đối của nhân viên y tế, vội bỏ đi.

Chỗ ở cho gốc cây chưa từng rời khỏi người hắn này.

Hắn biết, đây là cô, hắn cảm nhận được hơi thở của cô.

Tuy biết đây là Thiên kiếp mà cô nhất định phải chịu, nhưng hắn vẫn không cách nào tránh được đau xót. Thì ra ông trời cũng biết cách trêu đùa lòng người, kiếp này, đã sắp xếp cho cô phải dây dưa với hắn, sao cô có thể tránh được cơ chứ!

Mỗi ngày, hắn đều hết lòng chăm sóc, nhìn nó dần trở nên tươi xanh, hắn nhỏ giọng nói với cô: "Không cần phải gấp, từ từ đi, nghỉ ngơi cho thật tốt, khỏe hẳn rồi hãy trở về."

Trước khi đi ngủ, hắn vẫn không quên nói chúc ngủ ngon với cô.

Lúc rảnh rỗi thì việc hắn thường làm nhất là ngồi bên cửa sổ trò chuyện với cô. Không cần phải đáp lại, hắn biết cô nghe được hết, cũng biết cô thích hắn nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá xanh mướt của cô, mỗi lần hắn làm vậy, nó là vui vẻ mà run rẩy.

"Hôm nay không thể ở cùng em được, tôi phải đến công ty một chuyến." Hắn xoay người đi vào phòng tắm súc miệng, chuẩn bị ra cửa.

Bên cửa sổ, chồi non khẽ lay động trong gió, nụ hoa trắng muốt chậm chậm nở rộ, đáng vẻ tuyệt mỹ khiến cho trăm hoa phải thất sắc.

Vừa bước chân vào cửa, Phượng Diêu đã nhận thấy có gì đó không ổn.

Hắn chậm rãi bước lên cầu thang, đẩy cửa phòng ra, chậu tuyết giáng thảo trên cửa sổ đã biến mất, hắn đã mất tìm tòi một vòng khắp phòng, cuối cùng dừng lại ở ga giường hơi gồ lén.

Hắn lặng lẽ bước đến. đầu tiên là nhìn thấy mái tóc đen dài mượt đang xõa tung trên gối, tiếp đó là bờ vai trắng mịn, rồi đến cảnh xuân đang dần bị che phủ bởi cử chỉ đáng yêu mê người của cô.

“Ní Ní” hắn khẽ gọi.

Khuôn mặt kiều diễm đang chon trong gối hơi lộ ra, trừng mắt lên: “Cậu về rồi...”

“Ừ, tôi đã về rồi.” Ngón tay khẽ lướt qua mái tóc dài, thương tiếc không thôi: “Sao không mặc quần áo? Sẽ lạnh đó.”

“Không có sức.” Cô khẽ thì thầm rất đáng yêu, còn làm nũng mà dụi mặt vào lòng bàn tay hắn.

Nguyên thần vừa mới ngưng tụ, hóa thành hình người đã làm hao tổn hết toàn bộ sức lực của cô.

Nếu không phải cô cảm nhận được sự chờ mong của hắn, cô còn định sẽ đợi thêm chút nữa.

Cô quá yếu ớt, Phượng Diêu nhìn mà không nỡ: “Ăn chút gì đó không? Để tôi đi nấu.”

“Được.” Cả tháng chưa được ăn thức ăn trần gian, thật là thèm mà.

Hắn rời khỏi phòng một lát, lúc trở lại thì trên tay đã có thêm một mâm cơm.

“Trễ quá rồi, chỉ còn làm được cơm rang, có được không?”

Tồn đại tiểu thư lại làm nũng giờ hai cánh tay trắng nõn về phía hắn.

Đọc được ngôn ngữ cơ thể của “ôm ôm”, hắn đành phải ngồi dựa vào giường, đặt mâm cơm ngay sát mép giường cô, tiếp đó lại moi cả người cô lên, để cả cơ thể mềm mại yếu kiều của giai nhân dựa vào tay mình, đút từng muỗng từng muỗng cho cô ăn.

Mặc dù cơ thể suy yếu, nhưng khẩu vị lại không tệ, nghiêm túc ăn sạch cả bát cơm.

“Còn muốn ăn thêm nữa không?”

Cô lắc đầu một cái, uống cạn ly nước hắn đưa tới bên môi, cánh tay trắng mịn lại vòng qua hông hắn: “Ngủ cùng tôi.”

Phượng Diêu đặt ly nước xuống, chuyển người, làm tròn chức trách của một người ngủ cùng kiêm gối ôm hình người.

Cánh tay nhỏ bé vốn chỉ đặt bên hông hắn, đột nhiên không chịu để yên, bắt đầu sờ đông sờ tây trên người hắn. Phượng Diêu kịp thời bắt được cánh tay nhỏ định luồn vào áo hắn, bắt đắc dĩ nói: “Không phải muốn ngủ sao?” Chẳng lẽ no bụng lại nghĩ tới chuyện dâm dục.

“Kiểm tra xem cậu có bị thương hay không.” Cô đáp lại vô cùng đúng lý hợp tình.

Cô nương à, đó đã là chuyện của một tháng trước rồi.

Hồi tưởng lại bộ dáng kiên quyết quay đầu tìm hắn của cô trái tim hắn bỗng trở nên mềm nhũn, buông tay ra, dù có là chuyện lớn bằng trời thì hắn cũng muốn dung túng cho cô, thôi thì cứ mặc cô vậy.

Thật ra thì cô cũng không muốn làm gì, chỉ muốn tìm vị trí ngực hắn, cảm nhận độ ấm và tiếng đập đều đều của tim hắn, yên lòng nhắm mắt lại.

“Tôi rất nhớ cậu, rất nhớ cậu...” Không chạm được vào hắn, không cảm nhận được nhiệt độ của hắn, rất rất khó chịu. Cô khẽ rên một tiếng, gối đầu lên tay hắn.

Mệt quá, lại muốn ngủ.

Mãi đến khi trước ngực truyền đến tiếng hít thở đều đều, hắn mới đưa mắt nhìn dung nhan đang ngủ say, khẽ hôn lên trán cô một cái, rồi mới đáp lại bằng giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy....

Không phải tôi cũng thế sao?

Không phải trong lòng hắn không thấp thỏm, hắn rất sợ nguyên thần của cô bị tổn thương, không thể trở về được nữa, mãi đến khi được ôm cơ thể mềm mại của cô vào ngực lần nữa, hắn mới xác định được mình vẫn chưa mất đi cô, nỗi lo lắng không yên nhiều ngày nay cũng vì thế mà vơi đi.

Giấc ngủ này của cô, kéo dài suốt ba ngày ba đêm, chưa từng tỉnh lại.

Lúc đầu hắn còn lo lắng không biết cơ thể cô có bị gì hay không, nhưng thấy sắc mặt cô ngày càng hồng hào, lồng ngực vẫn phập phồng theo quy luật, hai hàng mày giãn ra, điểm tính mà anh bình, bờ môi thậm chí còn ần ần ý cười, hắn mới an tâm.

Mơ được mộng đẹp gì sao? Ngón tay khẽ mon tron đôi môi anh đào của cô, hắn không kiềm chế được mà nghiêng người, hôn lên đó bằng tất cả sự trân trọng và thương yêu.

“Ừm... “Cảm giác mềm mại lại tê tê đó quá nhiều cô. Tô Y Ni khẽ rên một tiếng, theo bản năng vươn người về phía hắn, mở miệng đáp lại, đòi hỏi ngày một nhiều hơn.

Nụ hôn an ủi dần tăng nhiệt độ, trở nên nóng bỏng, môi lưỡi giao chiến, kịch liệt đến mức gần như đoạt mất hô hấp của hai người.

Lý trí dần kéo hắn ra khỏi nụ hôn sâu, từ chối trầm luân mà lấy môi ra, giành lại chút khoảng không để lên tiếng, nhắm mi trừng cô: “Rốt cuộc em có thấy rõ đối phương là ai không vậy?”

Sóng nước trong mắt đã mờ mịt như sương mù, ngàn vạn lần đừng có nói với hắn là đối với bất kỳ ai, cô cũng đều nhiệt liệt hoan nghênh như thế nha!

“Phượng Diên...” Cô nũng nịu gọi một tiếng.

Đôi mày đang nhíu chặt của hắn lại bị tiếng gọi trong vô thức của cô kéo giãn ra. Gò má mềm mịn khẽ cọ vào cổ hắn, rõ ràng là bộ dáng chưa tỉnh ngủ, nhưng bất kể trong mộng hay ngoài đời thực, đều chỉ có cái tên này, chưa từng do dự chút nào.

Trong ngực bỗng dấy lên một cảm xúc không biết tên, hắn giờ tay, khẽ ôm chặt cơ thể mềm mại của cô vào người, nói với giọng dịu dàng đến mức ngay cả hắn cũng không nhận ra: “Em còn muốn ngủ tiếp, hay muốn dậy ăn chút gì đó?”

“Muốn tắm.” Cô nói ra đáp án thứ ba.

Hắn buông cô ra, vào phòng tắm xả sẵn nước nóng vào bồn, mới ra ngoài gọi cô: “Được rồi đó.”

“À.” Cô mơ màng bò xuống giường, đi tới phòng tắm. Sau khi xác nhận cô không có việc gì, hắn mới xuống lầu chuẩn bị thức ăn, để cô tắm xong là có thể lập tức ăn ngay.

Hắn không đặt nặng chuyện ăn uống, một ngày ba bữa đều tuân theo nguyên tắc no bụng là được, chưa từng quá mức để tâm, đây là lần đầu tiên hắn đứng trong phòng bếp chăm chú suy tư xem nên chuẩn bị món gì.

Cuối cùng, hắn chọn một lồng xiu mại trong nồi cơm điện, rồi lại bắc chảo xào mấy món ăn gia đình, tiếp đó lại làm thêm bánh rán hải sản, bếp bên cạnh thì đang bắc một nồi cháo khoai lang, còn dư chút thời gian, hắn lại thuận tiện chiên thêm một đĩa sườn bò....

Bởi vì không biết chắc là cô muốn ăn cái gì, nên cái gì cũng làm, để cô có thể chọn lựa.

Hắn hoàn toàn không ý thức được mình đang đi trái lại với nguyên tắc giản lược thường ngày, dùng sự dịu dàng ngay đến hắn cũng thấy xa lạ để đi cung chiều một người, nếu không phải cô men theo mùi thơm mà xuống lầu, chắc hắn đã rửa nồi làm tiếp thêm một món mì xào thập cẩm rồi... Cô ngủ suốt ba ngày nay, hắn đã dự trữ sẵn không ít thực phẩm trong tủ lạnh, để chắc rằng cô vừa tỉnh dậy là có đồ ăn ngay.

“Thơm quá.” Tô Y Ni vừa ngửi đã nổi lòng tham, dùng tay không mà bóc luôn một cái bánh rán hải sản cho vào miệng, nói giọng lúng túng không rõ: “Còn có những người khác khác sao?”

“Chỉ có một vị khách quý, Tôn tiểu thư.”

Cho nên cả một bàn thức ăn này đều là chuẩn bị cho cô?!

Quả là tốn nhiều công sức, khiến cô thấy thật kinh ngạc.

“Tôi thật thấy thụ sủng nhược kinh.” Cô che ngực, ra vẻ không thể nhận nổi.

“Đừng làm rộn.” Sau khi đặt lồng xiu mại lên bàn, hắn nheo cái mũi nhỏ của cô: “Mau ăn đi.”

Hắn không ngồi xuống bàn ăn chung với cô, mà xoay người đi dọn dẹp phòng bếp. Tô Y Ni hí hửng, mang theo nụ cười chói lọi mà chạy đến ôm chặt lấy hắn, nũng nịu gọi: “Phượng Diên...”

Hắn hơi tránh đi: “Em vừa tắm xong, trên người tôi toàn mùi khói dầu.”

Khóe miệng cô cười tươi như hoa, mà lại ngày càng nở rộ sáng chói khiến nắng xuân cũng phải thất sắc, không nói gì, cũng không cho cự tuyệt mà ôm chặt hắn, còn không ngừng cọ tới cọ lui: “Phượng Diên, Phượng Diên, Phượng Diên...”

“Em thật là...” Hắn lắc đầu cười, chịu thua với cô.

Cô nhóc này chỉ muốn làm nũng mà thôi.

Hắn không nói rõ, cô cũng không vạch trần, nhưng bọn họ đều biết, trong lúc vô tình đã có chút gì đó dần thay đổi.

Phượng Diêu luôn thương cô, cưng chiều cô, bất luận cô làm gì cũng luôn bao dung cho cô trong quá khứ đã trở lại, không bao giờ...đẩy cô ra nữa, không còn lạnh lùng xa cách với cô, hắn đã tha thứ cho cô!

Cho nên, hắn mới có thể chủ tâm chuẩn bị giúp cô cả một bàn thức ăn như vậy. Dù rằng hắn không hề thích việc lãng phí thức ăn, nhưng vì sợ không hợp khẩu vị của cô mà sẵn sàng chuẩn bị tất cả thức ăn ngon cho cô chọn lựa.

Hắn cười, rất dịu dàng, nơi đáy mắt thoáng hiện vẻ cưng chiều quyến luyến không chút che giấu.

Vòng tay của hắn rất ấm, lúc nào cũng sẵn sàng rộng mở vì cô.

Sau khi dùng cơm xong, bọn họ ngồi tựa vào nhau ở phòng khách, tán gẫu câu được câu không, phần lớn thời gian là yên lặng, không ai có ý tìm đề tài, chỉ lặng lẽ dựa sát vào nhau.

Tôn Y Ni nằm gối lên đùi hắn, mái tóc đen dài qua thắt lưng như một mảnh tơ lụa thượng đẳng, hắn lấy tay làm lược, chậm chậm vuốt ve từng lọn tóc nhỏ, vô cùng lưu luyến cảm giác tốt đẹp này.

Hắn biết cô thích hắn làm như vậy, nhìn cô híp mắt, thỏa mãn thờ dài, hết như con mèo nhỏ thỏa mãn khi được dỗ dành.

"Có còn thấy chỗ nào không khỏe hay không?" Mặc dù lúc này nhìn cô có vẻ tinh thần sáng khoái, tốt đến mức có thể lờ hết cư dân từ đầu phố đến cuối phố Khởi Tinh ra khi để một lần cũng không vấn đề gì, nhưng hắn vẫn không yên lòng mà hỏi thăm lần nữa.

"Không thành vấn đề." Cô nhăn mặt nhăn mũi: "Cậu đã hỏi bao nhiêu lần rồi, Phượng Diêu, cậu thật giống như bà già." Tuổi càng lớn càng mắc bệnh dài dòng.

"Đó là vì tôi không hiểu gì hết." Hắn khẽ thờ dài: "Tôi chỉ là con người."

Chỉ là con người, không cách nào hiểu hết được về thế giới huyền bí bên ngoài thế giới loài người, nếu cô không nói, hắn cũng sẽ ngây ngốc bị cô lừa gạt.

Hắn giờ đã khác rồi, không còn nhìn thấu tất thảy mọi chuyện được nữa, không còn biết cách để giúp cô mỗi khi cô gặp chuyện bất trắc, mới phải dùng đến ngôn ngữ để xác nhận xem cô có mạnh khỏe hay không.

Tiếng thờ dài thật nhỏ đó, cô nghe được.

Cô nghe được nỗi buồn bã, tiếc nuối của hắn.

Hắn tiếc... mình chỉ là con người, yếu đuối đến vậy.

Cô nhắm mắt lại, nỗi sợ hãi dần len lỏi đến tận tim.

Nếu hắn nhớ ra được, là ai hại hắn biến thành bộ dạng này, nhất định sẽ không tha thứ cho cô.

"Sao vậy? Không thoải mái sao?" Thấy thần sắc của cô hơi khác, hắn luôn miệng hỏi thăm.

Hít vào, thờ ra, lại hít vào thêm lần nữa, cô mới mở mắt ra, cong miệng cười.

"Tôi không sao."

Khó khăn lắm hắn mới chịu mở miệng cười lại với cô, đối xử dịu dàng với cô, tuyệt đối không thể tiếp tục chạy trốn, không thể tổn thương hắn thêm lần nữa, nếu không, nếu không lần này, hắn thật sự sẽ giận đến mức cả đời cũng không thèm nhìn mặt cô.

Cô đưa tay ôm lấy hắn, dùng sức hôn môi hắn, dùng nhiệt độ triền miên giữa răng môi áp chế bí mật vĩnh viễn không muốn nói ra cùng với nỗi sợ hãi trong lòng.

Hiếm khi thời tiết âm áp, mặt trời ló dạng, Phượng Diêu tháo hết bao gối và ga giường ra giặt sạch, cũng thuận tiện tiến hành tổng vệ sinh nhà cửa.

Tôn Y Ni rất biết điều mà phụ giúp một tay, nửa đầu cũng xem như thuận lợi, nhưng sau khi ăn xong bữa trưa, bắt đầu dọn dẹp lại phòng giữ đồ thì tiến độ đã bị khựng lại.

Đó là vì trong lúc vô tình cô nhìn thấy một thùng đồ chơi, từng món đồ quen thuộc gọi lại ký ức năm xưa.

Lúc đầu, cô chỉ nói là: "A, thì ra cậu còn giữ những món này!" Sau đó, cô lại đột nhiên nghĩ đến: "Đúng rồi, cái khối rubik này tôi nhớ từ lúc ba tuổi cậu đã chơi được rồi."

Hắn dần bị những câu nói của cô dẫn dắt, hồi tưởng lại quá khứ: "Khi đó em nói, chờ đến khi tôi lắp được cả sáu mặt, em sẽ đến thăm tôi."

Cho nên phần lớn thời gian, hắn đều không để ý đến người khác, chỉ chăm chú ngồi lắp khối rubik đó, hoàn thành sớm một chút, thì có thể mau chóng

gặp được cô.

Sau đó, cô sẽ giữ đúng lời hứa, tôi chơi với hấn cả ngày, lúc đi sẽ lại để lại một món khác cho hấn.

Cứ như thế...

Những món đồ nhỏ này gọi lại ký ức về khoảng thời gian vui sướng nhất của bọn họ, trong lúc vô tình, hấn ngồi trên sàn, cô dựa vào lồng ngực hấn, cô điểm danh từng món từng món một, hấn cũng theo đó mà đáp lại.

"Bọn họ còn nói cậu tự kỷ nữa!" Nghĩ đến chuyện này là cô lại tức giận, khó chịu đến mức không thèm xem tiếp mấy món dưới đáy thùng nữa.

Khi đó, cha mẹ hấn dẫn hấn đi khám, nhưng hấn chỉ mới hai tuổi nên vẫn chưa hiểu được.

"Ni Ni, tự kỷ?"

"Không phải mà, Phụng Diêu không có tự kỷ." Cô ôm lấy hấn, hôn nhẹ lên mặt hấn.

"Thiếu năng?" Cái đó là cái gì? Không có ai giải thích cho hấn biết. Hấn không hiểu, tại sao hấn phải làm những thứ trải nghiệm kỳ quái kia, hấn chỉ biết im lặng nhìn, cũng không nhúc nhích, trong lòng thầm nghĩ xong sớm một chút để về lắp cho xong khối rubik đó, gặp lại Ni Ni.

"Càng không phải, Phụng Diêu còn thông minh hơn tên bác sĩ Mông Cổ kia cả trăm lần."

Sau đó, những nhận định ban đầu kia, đều lần lượt bị phủ định triệt để.

Hấn không phải ác quỷ chuyển thế.

Hấn không câm, chỉ thích yên tĩnh.

Hấn không ngu ngốc, kết quả trải nghiệm cho biết năng lực trí tuệ của hấn cao đến dọa người.

Cuộc đời của hấn, có vẻ cũng không quá cực đoan, không có chút giá trị nào như mọi người vẫn tưởng.

Sau khi cùng hồi tưởng lại khoảng thời gian trước sáu tuổi của hấn, Tôn Y Ni cất lại từng món vào thùng, rồi đặt nó vào góc tường.

Đây là hồi ức tốt đẹp của bọn họ, phải cất giữ thật kỹ.

Dán lại cái thùng xong thì băng dính cũng hết.

"Tôi đi mua băng dính."

"Nói một tiếng với nhà bên cạnh là được rồi." Chắc là Phan Quân Nhã cũng không dám nói không.

Phụng Diêu liếc kỹ cô một cái: "Không được áp bức người khác."

Đây không gọi là áp bức, mà là uống nước nhớ nguồn đó! Cô chỉ đang cho bọn họ cơ hội trả ơn mà thôi!

Hấn không biết lúc trước cô đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức vì cặp đôi này đâu, thiếu chút nữa còn bị hai tên gỗ mục này làm cho bạc cả tóc, cô cũng không cần họ phải kết cớ ngậm vành gì, chỉ cần mỗi dịp lễ tết đèn hiệu kính một chút, rồi tùy tiện cảm ơn vài câu là được, vậy đã là ưu đãi lắm rồi!

Về mặt của hấn hiện rõ thái độ "đừng biện hộ", cô nhếch miệng, yếu ớt gật đầu một cái.

Phụng Diêu vỗ vỗ vào lòng bàn tay cô, tặng cô một nụ cười trấn an làm phần thưởng: "Vậy tôi đi mua băng dính, em còn cần tôi mua giúp thứ gì không?"

"Cái gì cũng được sao?" Mắt cô sáng lên.

"Hả?"

"Tôi muốn mua bao..."

"Được rồi, ngừng lại!" Đã biết rõ hai chữ tiếp theo là gì, hấn vội ngăn cô lại, cảm thấy đau đầu không thôi.

Dù gì cũng là một cô gái, cả ngày lẫn đêm cô cứ treo mấy chữ đó ngoài miệng, không chút căng thẳng, cũng không sợ người khác khi dễ cô là cô gái tùy tiện.

Cô quá thẳng thắn, muốn và không muốn đều được phân chia rất rõ ràng, cũng không ra vẻ ta đây, cô khát vọng hấn thì sẽ nói rõ cho hấn biết, nhưng mà...

Hắn không rõ là mình đang chờ vì điều gì, có lẽ là, hắn vẫn không thể xem nhẹ chênh lệch tuổi thọ giữa bọn họ.

Nếu hôm nay, hắn có thể hứa hẹn cùng cô đi đến bạc đầu, vậy thì hắn có thể đón nhận tất cả những thứ cô đã bỏ ra mà không thấy thẹn trong lòng.

Nhưng mà, cô lại là người nhất định phải nhìn hắn chết đi. Là người phải gánh chịu nỗi mất mát, chỉ nghĩ đến điều này thôi thì hắn đã thấy đau đớn thay cô rồi.

Cô toàn tâm toàn ý, mù quáng đến mức không màng mọi thứ, nhưng mà, sao hắn có thể nhẫn tâm?

Mang theo nỗi thấp thòm không yên mà đi mua đồ, Phụng Diệu đang định đi tới quầy tính tiền thì bỗng thấy một cậu bé chạy giỡn trong cửa hàng, vô ý đụng phải chồng bánh bích qui được xếp cao như núi ngay giữa lối đi. Khi chồng bánh nghiêng ngả muốn đổ, Lâm Giang đang làm việc nhìn thấy, nhào tới cứu, nhưng... đã trễ.

Hắn và Lâm Giang đồng thời lao tới, nhưng không cách nào giữ được chồng bánh bích qui đang nghiêng ngả, trong nháy mắt, hai người đàn ông bị đè dưới chồng bánh bích qui bị đổ.

“Ui da!” Lâm Giang buồn bực rên lên, xoa cái đầu bị đụng đau.

Phụng Diệu thì cổ chống vào đầu đó để khỏi bị ngã, trong lúc vô tình bàn tay đặt trước ngực Lâm Giang.

Hắn giật mình, sững sờ giây lát.

Lâm Giang hình như cũng phát hiện được gì đó, nghi hoặc nhìn lại hắn.

Hắn không thu tay về, thậm chí cũng không biết rốt cuộc mình đang muốn làm gì, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đang đặt nơi ngực Lâm Giang hơi nóng lên như có cái gì đó rục rịch, vô cùng quen thuộc với hắn, nhưng hắn lại không cách nào nhớ nổi.

“A...” Lâm Giang muốn đẩy hắn ra nhưng lại không còn chút sức lực, ngực nóng quá, nóng như muốn tan ra vậy.

Không ổn, Lâm Giang đau đớn thở dốc, cả người ngã ngồi dưới đất, kéo tay Phụng Diệu ra, nhưng có vẻ như cảm giá đau đớn tê liệt vẫn không biến mất như thể có thứ gì đó sắp lao ra khỏi cơ thể...

“Phụng Diệu!” Tôn Y Ni đến sau nhìn thấy, kinh hoàng xông tới, ngăn trước người Lâm Giang: “Đừng mà, Phụng Diệu!”

Hắn chưa từng thấy cô lúng túng, kinh hoàng như thế bao giờ.

Hai mắt Phụng Diệu nhìn xuống Lâm Giang đang bị cô ôm chặt không buông, cách tay bị cô nắm không chế mà đẩy ra lúc này đang đau âm ỉ, đôi mắt hắn từng quen thuộc không còn đầy ấp tình cảm lưu luyến dành cho hắn, mà là hốt hoảng, cầu xin.

Vì một người đàn ông khác mà hoảng hốt, vì một người đàn ông khác, cầu xin hắn.

“Xin cậu mà, đừng làm vậy! Cậu ta sẽ chết...” Cô biết cô không có tư cách đưa ra yêu cầu này, Nguyên Linh Đan vốn là của hắn, nhưng có thể đừng đòi lại sớm như vậy được không? Cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý sẽ mất đi cậu ta...

Kỳ quái là, ngay lúc này Phụng Diệu lại nghe thấy được.

Nghe cô nói, không muốn mất đi anh ta.

Cô không muốn mất đi Lâm Giang.

Thì ra, người có thể khiến cô quên mình mà chờ, không chỉ có mình hắn.

Hắn dời tầm mắt, không nói một câu đã xoay người rồi đi.

“Phụng...”

“Đừng tới đây, tạm thời tôi không muốn nói chuyện với em.” Hắn lạnh lùng đẩy cô ra xa.

Hắn tức giận.

Hắn dù về mặt không thay đổi nhiều nhưng cô biết, hắn vô cùng, vô cùng tức giận.

Tôn Y Ni ngồi xổm xuống nền nhà, không nhúc nhích.

Hắn là chủ, cô là nô, nếu hắn đã đuổi cô đi, cô không thể làm bừa được nữa.

Phải làm sao bây giờ? Vất vả lắm mới được trở lại bên cạnh hắn, còn chưa được mấy ngày, cô lại chọc giận hắn...

Cô hoàn toàn không có cơ sở để tự biện hộ cho mình, là cô hại hấn mất đi Nguyên Linh Đan, đi đến kết cục hôm nay, hấn chỉ thu hồi lại thứ vốn thuộc về mình mà thôi, cô giấu giếm hết lần này đến lần khác đã là tội không thể tha, giờ còn ra tay ngăn cản, ngay cả chính cô cũng cảm thấy mình thật ghê tởm.

Nhưng mà, nhưng mà...

“Ni Ni...” Cảm giác con đau ở ngực chậm chậm ta biến, Lâm Giang cố hít thở rồi nhìn sang cô gái đang ngồi thất thần bên cạnh.

“Đừng khóc!” Bên tai truyền đến tiếng an ủi thật nhẹ, Lâm Giang khẽ chạm vào má cô, cô mới giật mình phát hiện, mình đã rơi lệ đầy mặt.

“Có phải tôi rất ngu hay không?” Cô giật nhẹ môi, cô nở nụ cười như trước, rất đơn giản, cô đã luyện tập lâu rồi, mỗi lần cũng đều làm được.

Cô nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Thấy cô như vậy, ngay cả anh cũng muốn khóc.

Lâm Giang rất buồn bực, đưa tay ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Ai nói, cô rất thông minh, thông minh hơn tôi gấp trăm lần.” Mỗi lần anh gặp phải khó khăn gì, cô đều giúp anh, trong mắt anh, cô lợi hại hơn bất kỳ ai.

“Đúng không?” Vì lưu luyến chút vui vẻ ngăn ngui mà rat ay lừa dối hấn lần nữa, giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Một khi hấn biết được chân tướng, sẽ tức giận đến mức nào? Đến lúc đó, đừng nói là chủ tớ, dù cô có muốn gặp hấn một lần cũng không được...

Hấn sẽ hoàn toàn đuổi cô ra khỏi cuộc sống của hấn.

Uống rượu độc giải khát, không ngu sao?

“Lâm Giang, cậu biết không? Thật ra thì, tôi rất sợ...”

Giọng nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, nói với giọng run run.

Ngay từ ngày đầu tiên đi tìm chủ tớ, cô đã rất sợ.

Lúc hấn vẫn còn yếu ớt, chưa hiểu biết gì lại chính là khoảng thời gian vui sướng nhất của cô, cô có thể mặc sức làm bạn bên cạnh hấn, không cần lo lắng hấn sẽ oán hận.

Khi hấn mở miệng, lần đầu tiên gọi cô là “Ni Ni” thì cô bị dọa sợ, cho là hấn đã nhớ ra được mọi chuyện, hoảng sợ trốn tránh, từ đó đổi thành một năm gặp một lần.

Lúc hấn sáu tuổi, trong nửa năm hai người sống chung ấy, vào một buổi sáng hấn vừa ngủ dậy thì bóng nhìn cô với vẻ nghi hoặc.

“Quan hệ giữa chúng ta là thế nào?”

“Không phải tôi đã nói rồi sao, là chủ tớ.”

“Nhưng mà...” hấn dừng lại một chút.

“Em mơ thấy một giấc mơ rất kỳ quái.”

Hồ hập của cô cứng lại: “Giấc mơ... thế nào?”

“Rất nhiều...” Hấn thử hình dung cảnh tượng trong mộng, nói được một nửa, khuôn mặt lại đỏ lên một chút: “Còn làm... chuyện kỳ quái... chủ tớ... sẽ không làm loại chuyện đó...”

Cô và hấn càng sống gần nhau, càng thân thiết với nhau thì hơi thở hòa hợp sẽ dần thức tỉnh thần tính trong người hấn, năng lực, trí nhớ, từng chút từng chút một, không cách nào che giấu được nữa.

Vì vậy lần này, trong lúc hốt hoảng, cô lại bỏ trốn lần nữa.

Đến khi cô có thể kéo lý trí ra khỏi cơn hoảng loạn, có thể tư duy trở lại thì cô đã lỡ tay vứt bỏ hấn mất rồi, tổn thương đã được tạo thành.

Nói đến cùng thì cô vừa ích kỉ lại vừa khôn kiếp, chỉ nghĩ đến những thứ mình cần, chưa bao giờ suy nghĩ thay hấn, từ thần biến thành người, phải đến nhân gian lịch kiếp khiến hấn suy sụp, vô lực đến mức nào...

Cô chỉ không muốn mất đi hấn, những thứ khác thì sao cũng được. Một năm gặp một lần cũng không sao, bị hấn oán hận cũng chẳng quan tâm, chỉ cần hấn là người, cô còn có thể ở cạnh hấn...

Cô thật sự rất sợ, khi hấn lấy lại được tất cả, cô sẽ không còn gì nữa, chỉ dựa vào sức của cô, vốn không thể đuổi kịp hấn...

Lâm Giang chưa từng thấy cô hốt hoảng thất thường như thế bao giờ, khuôn mặt cô luôn cứng như thế không có gì có thể làm khó được cô. Chưa bao giờ thấy cô rơi lệ không ngừng như thế, anh luống cuống tay chân muốn an ủi cô, vừa nhìn theo hướng Phụng Diêu rời đi, trong đôi mắt vốn tràn đầy nghi hoặc, dần chuyển thành hiểu rõ.

Là... hấn sao?

Người kia, chính là người mà Ni Ni đã tìm ngàn năm?

Trừ chủ tử của cô, anh không nghĩ ra được còn có ai khiến cô để ý đến vậy, đau lòng đến thế, mỗi lời nói, hành động đều kéo theo tâm tình của cô..

Hình như... anh đã hiểu được đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Muốn cô đừng tới, cô quả không tới thật.

Từ đó đến nay đã được bảy ngày, Phụng Diêu nhìn chỗ trống đối diện trên bàn ăn, không biết là đang tức giận với ai.

Tôn Y Ni không trở lại ăn cơm với hấn.

Đã bảy ngày, hấn đều phải ăn cơm một mình.

Ngày đó không cho cô đi theo, chẳng qua là không muốn trong lúc tâm trạng không tốt sẽ vô tình làm tổn thương đến cô, mới bảo cô đừng đi theo, để mình từ từ bình tĩnh lại.

Hấn thừa nhận, trong lòng hấn quả thật có chút cảm giác không thoải mái, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào chấp nhận được chuyện trong lòng cô còn có người khác quan trọng hơn hấn, thậm chí cô còn vì bảo vệ người kia mà đẩy tay hấn ra, giằng co với hấn.

Thì ra, hấn không hề khoan dung như mình nghĩ, có thể mỉm cười hờ hững mà ngắm nhìn hết thấy mọi chuyện, hấn cũng sẽ tính toán chi li, muốn độc chiếm toàn bộ ánh mắt của cô...

Hấn cười khổ.

Nếu đã không đợi được cô, hấn đành phải tự thân vận động.

Vừa mở cổng, hấn bỗng kinh ngạc khi nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi co ro ôm gối ngay cạnh cửa nhà hấn, hấn thoáng giật mình.

"Cô..." Hấn định thần lại, vừa nhìn đã nhận ra đây là hàng xóm cách vách của Tôn Y Ni, hôm hấn dọn nhà cô cũng có tới phụ giúp một tay, là một cô gái có nụ cười ngọt ngào, đơn thuần lại thiên lương.

"Hiểu Ý, cô tìm tôi?"

Đôi mắt tròn mắt đầy vẻ hoảng hốt khẽ nâng lên, nhìn vào khuôn mặt của hấn thật lâu, gật đầu một cái.

Tôi tới tìm Y Ni, nhưng gần đây tâm trạng cô ấy không tốt, Lâm Giang nói... đến tìm anh cũng được.

Phụng Diêu không hiểu ngôn ngữ của người câm điếc, nhưng cũng đoán được đại khái, cô có chuyện đến tìm hấn.

"Vào nhà trước rồi nói." Bộ dạng của cô có vẻ không được ổn lắm.

Không biết cô đã ngồi xổm ở cửa bao lâu, lúc đứng lên thì lão đảo một trận, hấn vội vươn tay kéo cô lại.

Hấn để cô ngồi trên ghế sofa đơn trong phòng khách, xoay người đi pha trà nóng. Lúc này khi chạm vào tay cô, hấn thấy cả cánh tay đều lạnh như băng.

"Được rồi, giờ có thể nói xem cô xảy ra chuyện gì không?"

Hấn không cách nào quá thân thiết với người khác được, mặc dù giao tình với mấy người hàng xóm trong phố Khởi Tinh không đến mức lạnh nhạt, nhưng cũng không có ai gặp chuyện mà lại nghĩ đến hấn đầu tiên, đương nhiên chuyện đó phải là chuyện hấn có thể giải quyết được.

Nhiệt độ tỏa ra từ ly nước ủ ấm tay cô, đôi tròng mắt trống rỗng cũng dần ấm lại, cô đặt ly nước xuống, móc điện thoại trong túi ra, nhấn mấy chữ. Anh là chủ tử của Y Ni sao?

Hắn liếc mắt nhìn: "Có lẽ vậy. Điều này quan trọng lắm sao?"

Cô gật đầu. Vậy anh có từng nghe chuyện, tôi có thể đọc được tiếng lòng của người khác chưa.

"Có từng nghe Quân Nhã đề cập đến." Thật ra thì, Phàn Quân Nhã báo cho hắn biết, trong phố Khôi Tinh có một đồng quái nhân, nhất là Chu Hiểu Ý, ngàn vạn lần đừng tiếp xúc tay chân với cô ấy, nếu không ngay cả lúc bé từng làm việc ngu xuẩn gì cũng sẽ bị cô moi ra, một chút lý lịch cũng không chừa...

Y Ni nói, năng lực đọc tâm của tôi là của chủ tử cô ấy, chờ đến một ngày tôi nản lòng, bắt đầu thấy bài xích với năng lực này thì cô ấy mới có cách thu hồi lại.

Phượng Diêu đọc xong dòng chữ viết đó, hồi ngược lại: "Vậy là bây giờ cô đã nản lòng?"

Đốt ngón tay của Chu Hiểu Ý cứng lại, lát sau mới tiếp tục ấn điện thoại di động.

Có năng lực như thế, thật ra thì rất thống khổ, làm người có lúc ngốc một chút, cũng là một loại hạnh phúc.

Cái gì cũng có thể nhìn thấu, lâu dài sẽ phát hiện ra thế giới vốn không tốt đẹp như mình nghĩ, cảm giác thất vọng và bị đá kích đó, thật sự rất khó chịu.

Trên thế giới này, ai mà không đeo mặt nạ để tồn tại? Trong những trường hợp khác nhau nói những câu khác nhau, có lẽ chỉ là xã giao, nhưng cũng có thể là hành động tất yếu, nếu chân thật quá mức, ngược lại sẽ bị người khác làm tổn thương.

Vậy thì, cô cần gì phải khác với người khác? Có một số việc, cô thà rằng mình vĩnh viễn không biết.

Phượng Diêu đọc xong, cũng trầm ngâm: "Tôi không cho là cô lại bài xích năng lực như thế."

Tính cách của cô rất lạc quan, sau khi nhìn thấu lòng người, vẫn có thể giữ được bản chất thiện lương, đối đãi với mọi người vẫn rất chân thành.

Nếu năng lực đó quả thật là do hắn cho, vậy thì lúc đầu khi hắn giao phó năng lực này cho cô, hẳn cũng đã suy tính dựa trên cơ sở nào đó, hoặc giả là do cơ duyên, ít nhất thì, nó cũng có thể giúp cô trưởng thành.

Tôi cũng cho là tôi có thể quen được, nhưng mà... Tôi không thể, có một vài chân tướng, xấu xí đến mức tôi không biết phải đối mặt thế nào, loại chuyện như vậy, tôi vĩnh viễn cũng không thể quen được...

Ánh mắt của hắn dừng lại ở chữ cuối cùng, rất lâu sau, cô cũng không ấn tiếp nữa.

Một giọt nước mắt nhỏ xuống ngón tay đang ấn phím, cô run rẩy, rồi chậm rãi ấn tiếp, Xin.. thu hồi lại năng lực đọc tâm, tôi không muốn nó, không cần nó nữa.

Cô không ngừng đánh chữ "không cần nó", nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

Phượng Diêu dè tay cô lại, cảm thấy không đành lòng.

Nếu quả thật hắn đã gây ra đau khổ như thế cho cô, hắn phải làm thế nào để giúp cô?

Nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, cô tròn to mắt, ngược lên nhìn hắn,

Lúc tay hắn chạm vào tay cô, thứ nhiệt độ không giống với nhiệt độ của con người bỗng truyền đến, khiến cô kinh ngạc cực kỳ.

"Xin lỗi." Hiểu lầm nguyên nhân cô kinh ngạc, Phượng Diêu vội thu tay về nhưng cô vẫn nhìn chằm chằm vào cái tay đó.

Không. Tôi chỉ ngạc nhiên... tôi không đọc được tiếng lòng của anh.

"Là sao?"

Có lẽ anh thật sự là chủ nhân của nó, xin hãy giúp tôi...

"Tôi không biết phải làm thế nào." Nhưng nếu quả thật đúng như lời cô nói, năng lực này vốn là của hắn, vậy thì, nó phải cảm ứng được tiếng gọi của chủ nhân nó, trở về chỗ cũ mới phải.

Hắn lại đưa tay đến gần tay cô một lần nữa, cố gắng tìm lại cảm giác dao động ban nãy.

Loại cảm giác này cũng không mấy xa lạ, một tuần trước tại cửa hàng tiện lợi, hắn cũng từng cảm nhận được nó trên người Lâm Giang, giống như có thứ gì đó đang dẫn dắt hắn. Hắn thuận theo bản năng, đưa lòng bàn tay tới gần cô, một nguồn nhiệt bùng rực rạch đáp lại hắn...

Hắn dùng bàn tay cách tay cô ba tấc, không di chuyển nữa.

Chu Hiểu Ý mở to mắt, nhìn một vầng sáng nhạt chậm rãi hiện ra từ tay mình, từng chút, từng chút, rồi ngưng tụ lại thành một viên cầu phát sáng, rơi vào giữa lòng bàn tay hắn.

Quả cầu phát ra ánh sáng rực rỡ mà chói mắt, bao quanh một chữ tiếng Trung bên trong. Cô còn chưa kịp nhìn rõ thì nó đã chìm dần vào lòng bàn tay hắn, biến mất tăm.

Vậy là được rồi sao?

“Tôi không chắc, nhưng cô có thể thử xem, có vấn đề thì lại tới tìm tôi.”

Chu Hiểu Ý nói cảm ơn, không nói thêm nữa mà vội đứng dậy từ biệt. Trước khi đi, cô còn như nghĩ tới gì đó, cầm lấy cây bút trên bàn, viết một hàng chữ.

Phượng Diêu tiễn khách xong, đứng trong phòng khách đọc tới đọc lui hàng chữ đó, ngưng mắt trầm tư.

Y Ni tìm anh rất lâu, từ lúc tôi biết cô ấy đến giờ, cô ấy vẫn luôn chấp nhất chuyện này.

Cô ấy có vẻ rất thông minh, bộ dạng cứ như không gì có thể làm khó được cô ấy, thu nhận những thứ “quái thai” kỳ dị trong nhân gian như chúng tôi. Mặc dù ngoài miệng chúng tôi nói chuyện không chút lưu tình, nhưng trong lòng lại luôn cảm kích cô ấy vì đã cho chúng tôi một không gian để tự do sinh hoạt.

Nhưng dù có là người thông minh thì cũng sẽ làm chuyện hồ đồ, cô ấy lại còn để ý anh, nên sẽ dễ dàng mất đi sự sáng suốt trong phán đoán. Bất luận cô ấy đã làm gì, có thể nhìn vào tình yêu một lòng một dạ của cô ấy dành cho anh mà tha thứ cho cô ấy được không?

Yêu sao?

Ai trong bọn họ cũng đều chưa từng nói ra chữ này, ngay từ đầu thì giữa họ đã không đơn thuần chỉ là tình yêu nam nữ, xen lẫn quá nhiều, nếu thật sự phải phân tích rõ xem thứ nào nặng nhất thì cũng không nhất định phải là tình yêu, cái ý nghĩa nương tựa vào nhau, cùng sống cùng chết, đã sớm vượt xa tình yêu.

Cũng vì thế, khi hắn nhìn thấy cô vì Lâm Giang mà phản kháng lại hắn, cảm xúc tức giận đan xen với đau khổ này quá mức xa lạ, hắn cũng không biết phải đối mặt thế nào, nên mới lập tức xoay người đi khỏi.

Quả cầu vừa mới thu vào tay, dường như đang dao động trong người, tỏa ra ánh sáng ấm áp khiến ngực hắn nóng lên, loáng thoáng như có gì đó định phá kén chui ra. Quá nhiều hình ảnh lướt qua trong đầu, về hắn và cô, về bí mật mà cô cố sức che giấu...

“Quái lạ, sao lại không đóng cửa... Phượng Diêu anh ở đâu?” Đi thẳng một đường vào phòng khách, thấy hắn đang nửa quỳ nửa ngồi trong phòng, hai mắt nhắm lại, cô vội vàng chạy tới đỡ hắn.

“Phượng Diêu, Phượng Diêu? Sao vậy?”

Giọng nói đầy vẻ lo âu, kéo chút thần trí của hắn trở về, một nửa vẫn còn chìm vào những hình ảnh thoáng qua trong đầu, nhất thời khó lòng phân biệt được thực tại và ảo mộng.

“Anh...” Cô trừng to mắt, những suy nghĩ trong lúc không đề phòng của hắn xuất hiện đầy đủ trong đầu cô.

Giữa bọn họ, luôn tồn tại thứ gọi là tâm linh tương thông.

Hắn nhớ ra rồi! Hắn đã biết hết...

Cô buông lỏng tay, kinh hoàng lui ra, huyết sắc trên mặt dần bay mất.

Phượng Diêu đỡ trán, cố gắng đè lại những hình ảnh đang bay loạn trong đầu, giữ cho suy nghĩ được tỉnh táo, đến khi thấy rõ gương mặt của người trước mắt thuộc về Hường Duy Hoan, hắn hơi nhíu mày lại.

Sao cô lại dùng đến thuật mô phỏng rồi?

Gương mặt của cô rõ ràng đẹp hơn bất kỳ ai... ít nhất thì trong mắt hắn là như vậy, sao cô lại cứ muốn đóng giả thành người khác?

Thật ra thì hắn không quá thích cô dùng thuật mô phỏng, hắn cứ cảm thấy cô như đang bịt kín một lớp mặt nạ, vô cùng mất tự nhiên.

“Em...”

Hắn còn chưa kịp mở miệng đã bị cô cắt ngang.

“Xin lỗi, đột nhiên em nhớ mình còn có việc...” Cô vội vàng vàng xoay người bỏ trốn.

“Em đứng lại đó cho tôi!” Hấn vô cùng có thành kiến với bộ dạng như thấy quỷ này của cô. Cả một tuần liền lặn mắt tắm không thấy bóng dáng, khó lắm mới tới được lại không dùng thân phận của mình, những thứ này thì cũng thôi đi, vừa gặp mặt đã đi là có ý gì? Hấn chường mắt đến vậy sao?

“Không bằng lòng ở lại thêm chút nào sao? Nếu đã vậy, cần gì phải đến.” Hấn không nghĩ tới, có một ngày mình cũng dùng đến cái giọng giễu cợt này để nói chuyện nhưng cô lại có bản lĩnh làm cho tâm tình của hấn đảo lộn.

“Em...” Cô cúi thấp đầu, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Trong lúc hoảng loạn, cô không cách nào suy nghĩ được, căn bản không biết mình đang nói gì: “Em tới là để nói chia tay...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Phụng Diêu đã trừng mắt nhìn cô với vẻ không thể tin được: “Em nói gì?!”

“Em, em đã nghĩ rất lâu, cảm thấy tính cách của chúng ta không hợp, cho nên không cách nào...”

Phụng Diêu vẫn đang trừng cô, không có bất kỳ động tác nào.

Bên trong phòng khách bỗng chốc trở nên lặng lẽ, không khí ngưng trệ.

Rất tốt, rất tốt! Cô tránh mặt một tuần lễ, chính vì muốn ném cho hấn câu đó.

Một người rớt cuộc có thể bị vứt bỏ đến mấy lần? Nếu không phải cô quá tài giỏi, thì chính là hấn quá ngu xuẩn, lại có thể để cô hát văng mình ra lần nữa.

Phụng Diêu nhắm mắt lại, lúc mở miệng lại thì không có tức giận sôi trào, cũng không có thanh giọng chất vấn, mà là lạnh lùng, lạnh đến mức da đầu cô tê dại: “Chúng ta đã từng qua lại với nhau sao? Nếu tôi nhớ không lầm, người một bên tình nguyện nói muốn thử là cô, tôi chưa từng hứa hẹn gì với cô cả.”

Cô sững sốt, kinh ngạc ngửa đầu.

Người đàn ông lạnh lùng trước mắt này không phải là người cô quen thuộc, cô chưa bao giờ biết, hấn cũng có một mặt lạnh lùng tuyệt tình đến thế.

“Nếu đây là điều cô muốn nói, vậy xin lỗi đã phiền cô phải cắt công tôi đây, mời Hướng tiểu thư về cho, tôi còn có việc khác phải làm.”

“Phụng Diêu...” Cô gần như hồi hận ngay tức khắc, cô không cách nào đối mặt với hấn như vậy.

Chỉ là, hấn đã quay người, không có ý định đáp lại cô.

Làm vậy thì tốt hơn sao? Cô ảo não cắn môi, cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

Đến gần, sợ hấn nhớ tới sự thật cô từng phản bội hấn; lui xa, lại phải đối mặt với sự lạnh lùng và hận thù không thể tha thứ của hấn... Làm gì cũng sai, làm gì cũng phải mất đi hấn.

Tôn Y Ni đau đớn ngồi xổm người xuống, không ngừng rơi lệ.

Rốt cuộc cô phải làm gì bây giờ?

Lần này, quả thật cô đã chọc tới vảy ngược của hấn!

Cả đời này hấn chưa từng tức giận đến thế... Cô gái khốn kiếp này, lại còn muốn chia tay với hấn!

Giữa bọn họ đơn giản chỉ là bỏ bịch qua lại thôi sao? Giữa bọn họ chỉ một câu chia tay là có thể chấm dứt hay sao? Giữa bọn họ... giữa bọn họ, đáng chết, một câu chia tay là có thể hoàn toàn phủ sạch mọi quan hệ hay sao?

Khốn kiếp! Cô thật.. thật sự rất khốn kiếp!

Người thật tránh hấn còn chưa đủ, ngay cả phân thân còn đặc biệt tới để nói chia tay với hấn một lần. Rất tốt, rốt cuộc hấn cũng biết được, cô đã kiên quyết muốn cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ với hấn rồi!

Phụng Diêu ôm đầy bụng tức giận ra ban công hóng gió, cố gắng làm cho tâm tình nóng nảy của mình bình tĩnh trở lại.

Gió nhẹ chậm chậm mang đến cái lạnh, tựa như muốn trấn an hấn.

Cãi nhau với tiểu nha đầu sao?

Giọng nói của người nào đó len vào trong gió mà lướt qua tai hấn, trong lúc nhất thời hấn không cách nào nhận ra được.

Tiểu nha đầu này cũng thật lợi hại, có thể khiến cho Linh Sơn Thần Quân luôn trầm tĩnh ôn hòa không ngừng mất tự chủ. Ngàn năm trước lỡ mất vợ kịch

hay, lần này ta phải mở to mắt xem cho rõ mới được.

"Người là ai?" Hấn không cách nào nói chuyện với người không rõ danh tính được.

"Thần Nhật Du. Ngay cả ta mà cũng không nhận ra sao, Phụng Diêu, người trở nên thật yếu ớt, khiến ta thấy không quen chút nào cả."

Đối diện với mấy nhân vật có chữ lót là Thần này, hấn đương nhiên yếu.

"Chẳng lẽ người không muốn biết, vì sao nha đầu lại muốn tránh người sao? Đó là vì nàng ta chột dạ."

Cô chột dạ. Chỉ có người làm sai chuyện gì đó, mới có thể thấy chột dạ.

Những lúc đối mặt với hấn, rất nhiều lần cô lơ đãng lộ vẻ xấu hổ, hấn tai thính mắt tinh, sao có thể không nhìn thấy lần nào? Chỉ là cô không muốn nói, nên hấn cũng không hỏi.

Hấn nhìn về phía cuối phố, hiện giờ cô đang ở đó, hai bóng dáng đứng sóng vai nhau bất ngờ đập vào mắt hấn.

Như cảm nhận được ánh mắt của hấn, Tôn Y Ni ngẩng đầu nhìn sang, lúc thấy hấn thì như nhìn thấy lũ lụt, thú dữ, sợ hãi trốn sau lưng Lâm Giang.

Hành vi né tránh của cô lại khơi mào lửa giận của hấn thêm lần nữa.

Hấn sẽ ăn thịt cô sao? Có cần cô phải cảnh giác sợ hãi mà trốn tránh hấn như vậy không!

"Ha ha, xem ra tình cảm giữa nàng và tên tình lang kia rất tốt. Phụng Diêu, so ra thì người không bằng rồi."

Không cần nói, hấn tự có mắt nhìn.

Từ ngày hấn chuyển tới đây, đã nghe những người hàng xóm rỉ tai nhau không ít chuyện, biết tình cảm giữa Lâm Giang và Tôn Y Ni vô cùng tốt.

Khoa trương nhất là, còn có lời đồn Lâm Giang, Chu Ninh Dạ và Tôn Y Ni chơi trò ba người, hơn nữa vợ lớn vợ bé còn không tranh giành tình nhân, rất biết phân phối thời gian.

Lời đồn đãi quá khoa trương, hấn chưa bao giờ để trong lòng.

Nhưng... lời đồn thật sự chỉ là lời đồn thôi sao?

Tôn Y Ni cung chiêu Lâm Giang tới mức không thể tin được, chuyện này bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, toàn bộ mọi người trong phố Khởi Tinh, chỉ mình Lâm Giang là có được ưu ái đặc biệt này, cứ hễ Lâm Giang mở miệng, cô gần như là muốn gì cho nấy, không bao giờ khiến đối phương phải thất vọng.

Địa vị của Lâm Giang trong lòng cô quả thật khác xa so với những người khác.

Không chịu thừa nhận là mình rất dễ ý, nhưng nổi chua xót dâng trào trong ngực khiến hấn luống cuống, hấn căng mặt, lạnh lùng dời tầm mắt.

Không nhìn thấy, thì có thể không nghĩ tới.

Nhưng mà, làm cách nào cũng không tìm được sự lạnh nhạt vô dục vô cầu lúc trước được nữa, trong đầu không ngừng hiện lên bộ dáng làm nũng tựa vào người hấn của cô lúc thường ngày, bộ dáng xinh đẹp yêu kiều đó, có lẽ cũng sẽ rúc vào người Lâm Giang.

"Thật là, nha đầu này cũng thật độc ác, đoạt mất Nguyên Linh đan của người thì cũng thôi đi, còn cầm đi tặng tình lang, lại còn ngăn cản người thu hồi vật bị mất... Cái này ở nhân giới, không phải sẽ trở thành vớ cô gái độc ác móc tìm chồng đi cứu gian phu, vừa quỳ lạy bên phần mộ của chồng xong, đã cùng gian phu tiêu dao sung sướng sao? Ha ha ha, quả nhiên là độc nhất phụ tâm nhân, nếu nữ nhân đã muốn thay lòng, mười cỗ xe bò cũng không kéo lại được..."

Rầm!

Phụng Diêu chỉ còn cảm thấy không kiềm được cơn giận, giọng nói không ngừng lái nhái ra chiều răn dạy bên tai khiến hấn không nhịn được, vung tay lên, liền chạm đến một vật thể mờ ảo sau đó phát ra một luồng sáng.

Hấn chả buồn nghiên cứu xem vừa xảy ra chuyện gì, lạnh mặt xoay người vào nhà, đóng chặt cửa sỏ lại.

Gi?

Tôn Y Ni kinh ngạc, nhìn "vật thể" bị đánh bay đến bên chân.

"Thần Nhật Du rành rồi thật đấy, đang tập học máu sao?"

Miệng của cái cô nàng này... cô nhất định phải chào hỏi như vậy sao?

Đối với chuyện mình vừa hăm hại cô , ông không thấy áy náy chút nào !

Thần Nhật Du hừ lạnh một tiếng .

Ông ta cũng là thần , sao có thể chấp nhận được việc mình vừa bị một người đánh bay đến hộ máu ?

Ông sai rồi , cho dù Phụng Diêu có đầu thai thành người phạm , nhưng vẫn cất giấu năng lực kinh người , vừa nãy quả thật không nên dây vào lửa giận của hắn , hắn vẫn không kém đi chút nào ...

“ Còn có tâm tư mà đầu khẩu với ta sao , chủ tử nhà ngươi hiện giờ chắc đang hận người đến mức muốn băm thây ngươi luôn rồi !”

Sắc mặt cứng đờ , ý cười vụt tắt .

Lâm Giang đứng cạnh thấy không đành , lên tiếng nói :” Cô ấy đã rất khó chịu rồi , ông đừng hù dọa cô ấy thêm nữa !”

“ Là hù dọa nàng sao , bản thân nàng ta đã làm chuyện gì có lỗi với chủ tử , nàng ta chưa nói với ngươi sao ?” Dám làm thì đừng sợ người khác nói , bị Phụng Diêu hận đến chết cũng đúng thôi .

Lâm Giang thấy ông ta không ngừng nói những lời đã kích Tôn Y Ni , vội vàng kéo cô vào nhà .

“ Ninh Dạ có nướng bánh quy đó !” Trước kia cô rất thích , thường dành ăn với anh , hi vọng cô ăn vào sẽ thấy tâm tình khá lên một chút .

“ Cậu có biết tôi đã làm từng nhiều chuyện rất ghê tởm không ?”

“ Hà ?” Anh đang định vào phòng bếp lấy bánh quy ra thì ngừng bước , quay vòng lại , đứng bên cạnh cô :” Vậy cô có muốn nói không ?”

Chỉ sợ nói ra rồi , ngay cả anh ta cũng sẽ cảm thấy cô rất đáng ghét , không thêm ý đến cô nữa ...

Cô nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay mình , tự lẩm bẩm :” Cậu đã từng nói , chủ tử nhà tôi yên lòng để tôi bôn ba vì hắn , tìm kiếm những tin tức hắn để lại để dẫn dắt tôi tìm được hắn , là vì tình cảm quá sâu , cho nên tin tưởng dù tôi có tìm đến ngàn vạn năm cũng sẽ nguyện ý ... “

“ Thật ra thì , cậu sai rồi , đó không phải là tình cảm và lòng tin , là trừng phạt ... Cho dù , cho dù ban đầu cũng có chút tình cảm như thế , thì tất cả cũng đều bị hủy hết trong tay tôi rồi ... “

Khi đó , nàng quá ham chơi , tâm tình bất định , không cách nào canh giữ Linh sơn quanh năm như ngài được , đối với nàng , việc tu hành vừa khô khan lại vừa nhàm chán , giống như cục hình nhân gian vậy .

Có lúc Thần Dạ Du đi chơi , nghe ngài kể những chuyện xưa về tài tử giai nhân và cảnh trí tuyệt mỹ chốn nhân gian , khiến nàng cũng muốn tự mình trải nghiệm một phen .

Vì vậy , trong lúc chủ tử tĩnh tọa tu hành thì có mấy lần nàng lặng lẽ xuống nhân gian , muốn thử nhìn ngắm chốn nhân gian phồn hoa trong truyền thuyết .

Nàng chưa từng sinh tồn ở Nhân giới , bất luận lúc nào ở Dao Trì hay ở Linh sơn , đều chỉ có sự chân thành và tốt đẹp , không tồn tại sự lừa gạt và dối trá . Khi đó nàng quá ngây thơ , không học được cách đề phòng người khác , không biết phân biệt thật giả .

Ở nhân gian , nàng cũng gặp được không ít yêu ma quỷ quái , nàng quen Bạch Hồ , nàng ta sống cùng một gã thư sinh .

Thư sinh không biết thân phận của Bạch Hồ , nàng cũng cẩn thận không để cho hắn phát hiện .

Bạch Hồ nói , bởi vì thư sinh cứu nàng , cho nên trở thành chủ nhân của nàng , nếu không có hắn , mình đã sớm bỏ mạng , vì vậy nàng lấy thân mà báo đáp ơn cứu mạng đó .

Nàng nghe cái hiểu cái không , ban đêm lên nhìn Bạch Hồ và thư sinh hoan hảo .

Nàng nghĩ , chủ tử nhà nàng cũng có on tái sinh với nàng .

Đi tới nhân gian một chuyến , nàng mới hiểu được thì ra mình may mắn đến mức nào , rất nhiều ngoại tộc tu hành , chỉ cần đi sai một bước là sẽ rơi vào ma đạo ; mà nàng , rõ ràng là người không chuyên tâm tu hành , trong khi thủy tiên tỷ tỷ đã sớm tu luyện thành người , thậm chí còn có tiên chất .

On tái sinh của chủ tử đối với nàng , há lại thấp hơn thư sinh và Bạch Hồ .

Nàng học theo , trở lại Linh sơn , đem toàn bộ những tư thái mỉa mai hoặc của nữ tử kia dung hết lên người chủ tử . Lúc đầu ngài rất kinh ngạc , đến khi nàng học theo Bạch Hồ luồn tay vào trong áo ngài , cuối cùng ngài cũng đáp lại , đưa tay về phía nàng ...

Thư sinh trêu mếu ôm Bạch Hồ vào ngực mà hôn , sau đó thì đè nàng ta xuống giường ...

Bốp , bốp , bốp !

Nàng thì bị đè xuống giường thật , nhưng cái mông nhỏ trắng nõn cũng thuận tiện bị mấy chàng .

“ Ai dạy người mấy thứ không ra gì đó ?”

Không biết là đầu đón hay kinh sợ , nàng không nói câu nào .

Đêm đó , nàng phải tới thư trai , bị phạt chép lại nguyên quyển sách cổ tình hóa tâm linh mà Văn Khúc Tinh Quân đưa tới .

Ngày đó , nàng cảm thấy ủy khuất , vừa sao chép vừa khóc đến đỏ mắt , hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì .

Rồi sau đó , chủ tử vẫn luôn đứng ngoài cửa nhìn nàng khẽ thở dài , đẩy cửa tiến vào .

Muốn đọc suy nghĩ của nàng , với ngài mà nói là quá dễ dàng , trong lòng nàng vẫn còn rất oán hận ngài , thậm chí nghĩ ngài là chủ tử xấu , nhưng không ngờ nàng vừa mới chạm tới đầu ngón tay lạnh như băng của ngài , lại thoe thối quen mà chà xát cho nó ấm lên .

Lặng lặng quan sát hành động vô cùng chăm chú của nàng , lòng ngài bỗng thấy ấm áp .

“ Khóc đến như vậy , cảm thấy rất ủy khuất ? Không biết mình đã làm sai điều gì ?”

Nàng lắc đầu .

Ngài kiên nhẫn dùng ống tay áo lau đi nước mắt giàn giụa trên mặt nàng , khiến cho khuôn mặt trở lại vẻ tuyệt mỹ vốn có .

“ Ai muốn người học mấy tư thế mị hoặc của nữ tử lầu xanh đỏ ? Nữ tử trong sạch không nên như thế .”

“ Tư thế mị hoặc của nữ tử thanh lâu không tốt sao ?” Chỉ đối với mình người thôi cũng không được sao ? Nếu không tốt tại sao nhân gian có nhiều cô gái đều làm ? Các nàng nói đó là người yêu ... Ta rất yêu , rất yêu chủ tử cũng không được làm sao ? Vậy ai mới được làm ?“

Nàng thường có rất nhiều nghi vấn , trong quá khứ , ngài sẽ đều trả lời từng câu một , nhưng lúc này , ngài lại không đáp một chữ .

Ta rất yêu , rất yêu chủ tử .

Chỉ đối với mình người thôi , cũng không được sao ?

Ngài nghe thấy mình thất bại thở dài , phủ lên đôi môi mềm mịn vẫn còn định đặt rất nhiều câu hỏi kia , mang nàng lên giường , để nàng tự mình trải nghiệm chuyện nam nữ mà nàng tò mò đến gần chết kia .

Nàng không biết thẹn thùng như những nữ tử khác , cảm thấy mọi truyện đều thú vị và mới mẻ , nàng chủ động thăm dò , ngênh hợ , khiêu khích , đẩy lên một trận hoan ái triền miên ...

Rèm mỏng che giấu cảnh xuân bên trong , giữa tiếng thở dốc đầy nóng bỏng , ngài ảo não than nhẹ một tiếng ...

Còn tiếp tục cho người đến nhân gian nữa, cuối cùng cũng sẽ có ngày học phải cái xấu...

Nàng lại rất thường tới nhân gian.

Bạch Hồ và nàng dần trở thành tỷ muội không giấu gì nhau.

Phượng Diêu biết bản tính Bạch Hồ lương thiện, không làm việc ác, chỉ muốn toàn tâm toàn ý báo ân, làm bạn bên người thư sinh, cũng không mang tà niệm, nên không ngăn cản nàng lui tới với Bạch Hồ.

Nàng thường trở lại, nói cho ngài những chuyện về Bạch Hồ muội muội.

Nàng muốn giúp thư sinh vào kinh đi thi, nhưng lại không có lộ phí.

Lão đạo sĩ nói, nếu nàng muốn ở cùng thư sinh, thì phải bỏ xuống mọi thứ, dùng phương thức của người phàm mà sinh tồn, không được sử dụng yêu thuật nhiễu loạn nhân gian. Bọn họ rất nghèo, nàng vào làm tỷ nữ cho đại gia đình nhưng vẫn không đủ tiền, mắt thấy gần đây khoa kỳ, nàng bắt đầu đi phải vào Mị Hương lâu.

Nói đến đây, nàng lại méo miệng: "Giờ ta đã biết, vì sao người lại nói nữ tử lầu xanh không tốt."

Khách đến thì tiếp đón, bồi rượu bán rẻ tiếng cười, lăng lơ kiều mỹ với đủ loại nam nhân, quả thật là không tốt.

Phượng Diêu vỗ vỗ nàng, kéo nàng vào ngực để an ủi giống như mọi lần.

Nàng chôn mặt trong ngực chủ tử, hít mũi một cái, vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Bạch Hồ vì thư sinh, biết rõ là không tốt nhưng vẫn chịu làm. Sau đó nàng có hỏi Bạch Hồ, vì sao phải thế?

Bạch Hồ nói: "Bởi vì ta thương hấn."

Yêu? Bởi vì yêu, làm gì cũng được hay sao? Nhưng thư sinh phát hiện, hiểu lầm nàng tham mộ vinh hoa, cãi nhau với nàng một trận, mắng nàng tục tằn lăng lợ, không biết xấu hổ.

Mãi đến khi nàng khóc đưa hết toàn bộ ngân lượng cho hấn, thư sinh mới chợt hiểu ra tâm ý của nàng, ảo não ôm nàng rơi lệ, nói thẳng: "Kiếp này nhất định sẽ không phụ ngươi..."

Sau đó, thư sinh lên kinh, mỗi ngày Bạch Hồ đều dựa cửa trông mong.

Nàng thường đi tìm Bạch Hồ, phát hiện nàng ấy ngày càng tiều tụy, Bạch Hồ nói cho nàng biết, lão đạo trưởng không cho phép nàng đến gần thư sinh, nhưng nàng đảm bảo mình chỉ vì báo ân, tuyệt đối không có ý định làm hại đến thư sinh, lão đạo trưởng cảm động trước thành tâm của nàng, dùng lá bùa trấn áp yêu khí của nàng, để tránh gây hại tới thư sinh. Vậy mà, vật này lại làm tổn hại tới nàng, tìm nàng lúc nào cũng đau như lửa đốt, ngày tháng lâu dài thậm chí còn làm tổn thương đến nguyên thần, cuối cùng tan thành mây khói.

Nàng cảm thấy Bạch Hồ thật ngốc, chỉ vì mấy ngày chung sống ngắn ngủi, lại lấy đạo hạnh năm trăm năm của mình ra đánh cược.

"Đáng giá. Có thể trải qua một đoạn tình cảm với hấn, dù là một năm, một tháng, một ngày, thậm chí một khắc, cũng đáng giá." Bạch Hồ nở một nụ cười thê lương nhưng không hề hối hận, đến nay nàng vẫn không quên được.

Sau đó, thư sinh thật sự đồ cao, áo gấm về làng, cầm theo mũ phượng quay lại tìm nàng, muốn nàng nở mày nở mặt mà xuất giá, trở thành nương tử của hấn.

Nhưng hấn tìm rất lâu, vẫn không tìm được nàng.

Người trong thôn nói, nàng không chịu được cô đơn, đã đi theo đại quan để hưởng vinh hoa phú quý rồi.

Hấn không cách nào tin được, chờ mãi trong căn nhà trúc nhỏ của hai người, đêm đến, ánh mắt hấn trống rỗng mà bi thương, không ngừng tự hỏi: Nàng thật sự là loại nữ tử ham vinh hoa đó sao.

Hấn không biết được đáp án, cũng chưa bao giờ nhìn thấy linh hồn phiêu đảng bên ngoài nhà trúc, bi thương mà thê lương.

Vì thế Tôn Y Ni khóc rất lâu rất lâu.

Nguyên thần của Bạch Hồ bị hao tổn, trước khi chết, nàng đã đáp ứng với nàng ấy, phải nghĩ ra cách để nàng ấy và thư sinh kết duyên vào kiếp sau.

Phượng Diêu nghe được, chỉ lắc đầu thờ dãi: "Bạch Hồ chấp nhất quá sâu, nếu mang theo mối tình sâu nặng đó mà chuyển thế để gặp lại thư sinh, tất sẽ dẫn đến tai kiếp nặng nề, đây là điều ngươi muốn nhìn thấy sao?"

Có lẽ cứ để nàng tan thành mây khói, mới là cách làm nhân từ nhất dành cho nàng.

Nàng không đồng ý, vẫn cứ muốn cứu, Phượng Diêu không miễn cưỡng được nàng, chỉ đành xuất thủ, bảo vệ nguyên thần của nàng ta không bị tiêu tan, chờ đợi thời gian chuyển thế.

Có một ngày, nàng đột nhiên nhớ tới thư sinh, lại chạy tới phạm trần, phát hiện thư sinh đã cưới thê tử, đến thu này thì hải tử sẽ chào đời.

Nàng cực kỳ tức giận. Bạch Hồ muội muội vì hấn mà hi sinh hết thảy, hấn ra vẻ nam tử tình thâm còn chưa được mấy năm đã

ném người cũ ra sau ót, vui mừng đón người mới đến!

Đây mà là tính yêu cái gì! Một chút cũng không đáng giá, nàng thật muốn moi tim của hấn ra xem hấn đã đặt Bạch Hồ muội muội ở đâu rồi!

Một cây liễu tình ở nhà cũ của thư sinh châm chọc cười nói: "Nam nhân không phải đều như thế hay sao? Ai nấy cũng đều bạc tình bạc nghĩa, đã sớm khuyên Bạch Hồ rồi, nàng lại không chịu nghe lọt tai."

"Không có đâu! Nàng phản bác theo bản năng: 'Ít nhất thì chủ tử nhà ta cũng không phải!'"

Chủ tử của nàng cực tốt, cái gì cũng nghe theo nàng, bên người cũng chỉ có mình nàng, nào có như cây liễu tình nói, ai nấy đều bạc tình lại trắng hoa.

"Ngài chỉ có ngươi?" cây liễu tình như nghe phải một truyện cười: "Đừng nói Linh Sơn chỉ có một bụi tuyết giáng thảo là ngươi, chẳng lẽ mấy hoa hoa cỏ cỏ khác ngài đều không để mắt?"

"..." Nàng nhớ lại Thủy tiên tỷ tỷ, vô cùng thanh linh tuyệt mỹ; còn có Đào hoa tỷ tỷ, phong tư tiếu lệ.....Chủ tử lúc nào cũng tính toán xem bao giờ các nàng có thể tu thành hình người.

Lúc đầu thư sinh cũng chỉ có Bạch Hồ, nhưng giai lệ trong nhân gian nhiều như vậy, trái tim của hấn có thể nhớ tới Bạch Hồ được bao lâu?

“Cho tôi bây giờ chỉ có những nữ tử ngu ngốc chịu hy sinh hết thân vì tình lang, người đã bao giờ thấy nam nhân nào chịu giao phó tất cả cho một nữ tử hay chưa?”

Phải vậy không? Vậy....có khi nào chủ tử cũng sẽ giống như thư sinh hay không? Nàng phải làm sao mới có thể xác định được chuyện này?

“Bảo ngài đưa Nguyên Linh đan cho người đi, nếu ngài chịu cho, thành tâm lại không chút hoài nghi, vậy sẽ giống như Bạch Hồ chịu giao phó tất cả tâm ý cho thư sinh.”

Lời nói của cây liễu tình giống như một loại ma chú, không ngừng quanh đi quẩn lại trong đầu nàng, không cách nào xua đi được.

Phượng Diêu phát hiện nàng không vui, quan tâm hỏi: “Sao vậy? Người nào chọc cho Ni Ni nhà chúng ta không vui vậy, mày nhủ lại cả rồi?”

Nàng nghiêng đầu, né tránh ngón tay trên chòm tóc của ngài, không thể cười nổi.

Lúc này ngài mới giật mình phát hiện tình hình không đơn giản, ôm nàng tới, để nàng mắt đối mắt, mũi đối mũi với mình,” Nói ta nghe xem người lại thấy gì ở nhân gian rồi?”

Nàng ngước mắt, khẽ nói: “Ta cảm thấy rất không công bằng.”

“Chuyện gì không công bằng?”

“Tại sao người chết lại là Bạch Hồ muội muội, mà không phải thư sinh?”

Nàng vẫn nghĩ chưa thông chuyện này?

“Không có gì gọi là công bằng hay không công bằng, nàng ấy bỏ ra chân tình, nguyện ý hi sinh cho đối phương, dù biết rõ nhưng nàng vẫn chọn đánh cược mạng sống của mình, không ai miễn cưỡng nàng cả. Cho dù cuối cùng cược thua, nàng cũng không oán. “Trong chuyện tình cảm, nếu muốn mọi chuyện đều phải công bằng, sẽ làm ra chuyện sai trái.

“Vậy, ta muốn xem Nguyên Linh đan của người.” Ngài có nguyện ý cho hay không? Có nguyện ý tin nàng hay không?

Phượng Diêu mỉm cười đầy ngạc nhiên, không hiểu sao đề tài bỗng dừng lại nhảy từ chuyện Bạch Hồ chết đến Nguyên Linh đan của ngài.

Nàng thấy ngài vẫn chỉ trầm mặc, không nói gì, hơi nước từ từ dâng lên trong hốc mắt.....

“Sao lại khóc rồi? Ta cũng đâu có nói không.” Ngài lắc đầu một cái, hoàn toàn không có cách với nàng.

Có lẽ mình thật sự đã quá cứng chiều nàng, rõ ràng không chỉ một lần nhắc nhở mình không nên quá dung túng cho nàng, nhưng sau đó lại không có cách nào cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của nàng.

Phượng Diêu miệng niệm tâm quyết, nới Nguyên Linh đan trong cơ thể mình ra, một viên châu hoàn màu đỏ dần ngưng tụ lại trong lòng bàn tay ngài, phát sáng chói mắt.

Một viên Nguyên Linh đan nho nhỏ, lại ẩn chứa vận tu vi của ngài, ngưng tụ sự sống của ngài. Ngay cả mạng sống của ngài cũng dám giao vào tay nàng.

Nàng ngạc nhiên mở to mắt, lại nhìn đến viên châu hoàn đỏ thắm trong lòng bàn tay ngài.

Đây.....chính là Nguyên Linh đan của ngài?

Nàng nhìn trái, ngó phải, phải làm thế nào mới có thể biết được, trong này có nàng hay không?

Phượng Diêu bị nàng chọc cười, từ trước đến giờ nàng luôn rất hiếu kỳ, vì vậy ngài cũng không nghĩ nhiều đến những chuyện khác.

“Cho ta mượn chơi chút đi, lát nữa ta sẽ trả lại cho người.” Nàng giống như tiểu ác bá, còn chưa hỏi chủ nhân người ta có nguyện ý hay không, đã cầm lấy chạy ra ngoài.

Nàng thích thì cứ để nàng chơi đi, chơi năm, ba ngày cũng không vấn đề gì, mặc dù nàng đơn thuần, tính tình hơi trẻ con một chút, nhưng cũng biết nặng nhẹ, sẽ không gây họa.

Ai ngờ, lần này nàng lại gây ra họa lớn động trời, khiến cho Nguyên thần của ngài gần như tan hết, phải lịch kiếp ngàn năm.....

“Thủy tiên tỷ tỷ...” Nàng cẩn thận cầm Nguyên Linh đan đi tới bờ ao, ghé đầu hỏi: “Ta hỏi người, ta hỏi người, um.....Nguyên Linh đan của chủ tử là được ngài tu luyện từng chút, từng chút một suốt vạn năm mà thành, vậy ta phải làm sao mới có thể nghe được suy nghĩ của ngài bên trong nó?”

“Nha đầu ngốc, ai nói Nguyên Linh đan có thể nghe được suy nghĩ?” thủy tiên mới tỉnh đui đui cảnh lá, khẽ đứng đưa trong gió.

“Hả? Không được sao?” cây liễu tình lừa nàng!

“Ngươi muốn biết cái gì, trực tiếp hỏi chủ tử không phải được rồi sao?”

Chỉ sợ chủ tử không chịu nói thật thôi!

Nhưng.....Mạng sống của ngài đang nằm trong tay nàng, tận đáy lòng phát ra một giọng nói phản bác nho nhỏ.

Ngài vẫn luôn cưng chiều nàng vô cùng, cho dù tương lai có cưng chiều Thủy tiên tỷ tỷ, chỉ cần không thương nàng ít đi là được rồi, nàng cần gì phải rối rắm với chuyện yêu đương nơi nhân gian chứ, đúng không?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng trong lòng vẫn thấy đau lòng, nàng quyết định đẩy hết chuyện phiền lòng ra khỏi đầu, không muốn tiếp tục nghiền cứu cái vấn đề không có đáp án này nữa.

Nhắc vầy định trở lại nhà trúc, nàng vừa bước chân lên cầu, dưới chân đã bị đẩy một cái thiếu chút nữa thì rơi luôn vào hồ với bạn Thủy tiên tỷ tỷ, viên Nguyên Linh đan trước ngực cũng bị văng đi.

“A!” Nàng vội vàng bò dậy để nhặt, nhưng một bóng dáng đã nhanh chân lao tới cướp đoạt.

Thì ra vừa nãy nàng bị té không phải do ngẫu nhiên, mà bị cây liễu tinh kia hại.

Nó hóa thân thành người xấu, rất xấu xí, không phải nam cũng không phải nữ, yêu mị dị thường, là vì toàn bộ liễu tinh đều có bộ dạng này, hay nó đã rơi vào ma đạo?

“Ngươi vào bằng cách nào?” Yêu quái thì không thể vào Linh sơn được.

“Người quên rằng, có một khoảng thời gian ngươi thường đi tìm Tiểu Bạch Hồ sao.” Chính là lúc đó hắn đã lặng lẽ hấp thụ tiên khí trên người nàng, mới đột phá được kết giới ở nơi này.

“Cây liễu tinh thôi! Trả Nguyên Linh đan lại cho ta!”

“Trả lại cho ngươi?” cây liễu tinh vuốt vuốt viên ngọc ấm áp như lửa giữa lòng bàn tay. “Ta vất vả lắm mới gạt được nó tới tay, nuốt nó có thể tăng thêm ngàn năm tu vi, chỉ bảo như thế sao có thể trả lại cho ngươi?”

Thì ra, hắn thật sự gạt nàng!

“Đó là của chủ tử ta!” Đồ lòng tham không đáy! Muốn có đạo hạnh sao không tự mình tu luyện? Thật ghê tởm!

Nàng đưa tay toan đoạt lại.

Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc ấy tình thế hỗn loạn, hai người nảy sinh tranh chấp, Phượng Diêu nghe được tiếng ồn, theo tiếng mà đến, cây liễu tinh thấy ngài, bị Tôn Y Ni lôi kéo không cách nào thoát thân, trong lúc hốt hoảng, nháy mắt ngay cả khi nàng vừa đưa tay cướp lấy, Nguyên Linh đan lơ đãng bị đánh bay, rồi xa ngàn dặm.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nói xong rồi.

Cô yên lặng, chờ Lâm Giang mắng một câu: "Cô bị ngốc sao?" giống như trước kia cô thường dạy dỗ anh ta như vậy.

Khi hồi tưởng lại, cô phát hiện ra lúc đó mình ngu hết chỗ nói, bởi vì quá yêu, yêu đến sinh lòng sợ hãi, không cách nào chịu được việc mất đi, nên mới do được lo mất.

Chỉ mới bị người bên cạnh khích hai ba câu, đã không cách nào đủ tỉnh táo để suy nghĩ, làm ra chuyện hối hận cả đời. Cô chỉ muốn xác nhận địa vị của mình trong lòng hắn, lại khiến cho mình phải trả cái giá đau như vậy.

Cô không dám đối mặt với hắn, sợ nhìn thấy vẻ trách cứ trong mắt hắn. Hắn tin tưởng cô đến thế, Nguyên Linh đan cũng giao vào tay cô, vậy mà cô lại làm mất, là cô phụ lòng tin của hắn.

Vì vậy cô rời khỏi Linh Sơn, không ngừng tìm kiếm cả ngày lẫn đêm, không dám ngoi nghỉ một giây một phút nào. Sớm tìm được Nguyên Linh đan, cô mới có thể về nhà, chính miệng nói xin lỗi với hắn.

Nhưng mà, hấn không đợi cô.

Đội cô tìm được Lâm Giang, cũng tìm được Nguyên Linh đan ẩn núp trên người hấn thì nguyên thần của chủ tử đã tản đi rồi.

Cô không biết mình đã trải qua khoảng thời gian đó thế nào, mỗi ngày đều lặng người trong nhà trúc, không bước chân ra khỏi nhà, nhìn giường hấn từng ngủ, quần áo hấn từng mặc, cả sách vở mới học một nửa, lẳng lặng ngắm người.

Nếu hấn biết được, chắc sẽ cười lớn, không cách nào tin được một người thích cười lại hiểu động như cô cũng có lúc chịu im lặng, tu thân đường tính như thế.

Trong quá khứ, mọi chuyện lớn nhỏ đều có hấn gánh vác, nên cô mới có thể không chút kiêng kỵ, tận tình chơi đùa, nhưng bây giờ, cô gây ra đại họa, sau này sẽ không còn người gánh vác cho cô, để mặc cô tùy ý chơi đùa nữa rồi.

Chỉ còn lại một mình cô.

Thật yên tĩnh, thật cô độc, thật... đáng sợ.

Cô ôm lấy một cái gối hấn từng ngủ, lặng lẽ rơi lệ.

"Chủ tử..."

"Đừng khóc" Bên góc trúc trước nhà, một lão nhân tóc trắng nhẹ giọng nói: "Phượng Diêu có nhờ ta chuyển lời lại cho ngươi."

Chủ tử để lại lời nói?!

Cô quệt vội nước mắt trên mặt, vội vàng tiến lên: "Hấn nói gì?"

Thái Bạch Tinh Quân nói: "Đền Tự Phách ngưng tụ nguyên thần của thiên nhân, mất bảy ngày bảy đêm, cuối cùng cũng bảo vệ được nguyên thần của hấn, mang đến nhân gian đầu thai, cho nên, ngươi đừng khóc."

Nói cách khác, hấn không tan thành mây khói?

"Hấn đầu thai tới đâu?! Ta muốn đi tìm hấn!"

Thái Bạch Tinh Quân lắc đầu một cái: "Không được, hấn muốn ngươi phải hoàn thành chuyện hấn đã giao phó trước đã, nếu không, không được đi tìm hấn, có tìm hấn cũng không nguyện đáp lại."

Từ sau khi từ miệng Thái Bạch Tinh Quân biết được chủ tử dùng chút năng lực còn sót lại để truyền tin cho cô, cô thấy mình đã tìm được lối ra.

"Hấn còn nói... từ hôm nay trở đi, ngươi chỉ còn một mình, không thể càn quấy, hồ được nữa, mọi việc đều phải suy tính kỹ càng, phải kiên cường, độc lập."

Cho nên, nếu cô bắt đầu trở nên độc lập, kiên cường, sẽ xử lý được rất nhiều chuyện, làm được tất cả những chuyện hấn giao phó rồi, có phải sẽ được tìm hấn không?

"Hấn... hận ta sao?"

Thái Bạch Tinh Quân lắc đầu một cái: "Chuyện này hấn không nói rõ. Sao ngươi không hoàn thành nhiệm vụ hấn giao phó, rồi tự đi hỏi hấn?"

"Được!" Cô sẽ hoàn thành, dẹp bỏ tính trẻ con, học cách lớn lên.

Cô cho là không khó, nhưng kỳ thật... khó vô cùng.

Lúc vừa bắt đầu, mỗi khi nghĩ đến chủ tử cô đều khóc.

Sau đó, sợ chủ tử cảm thấy cô không có tiến bộ, không đủ kiên cường, cô bắt đầu học cười, dùng nụ cười để che giấu nỗi đau trong tim.

Cô cũng bắt đầu quen sống một mình, không lệ thuộc vào người khác nữa, không có đối tượng để làm nũng, cũng dần quên cách làm nũng.

Cô trở nên kiên cường, rất nhiều chuyện cô đều biết phải xử lý như thế nào, trở nên thông minh, thông minh đến mức mọi người đều ca ngợi cô, nhưng mà cô vẫn chưa biết chủ tử đang ở đâu?

Cô từng bước từng bước tìm theo tin tức chủ tử để lại cho cô, chuyện này không khó, cô cảm nhận được hơi thở thuộc về chủ tử, nhưng mấy mỗi quả cầu phát sáng chỉ bọc một chữ, cô phải tìm đến lúc nào? Có lúc, chỉ tìm được thôi thì chưa đủ.

Ví như chủ tử có năng lực bói toán, tiên đoán. Không biết là do hần cố ý hay do ngoài ý muốn, tất cả cầu đều bị vỡ vụn, tán ra trên hơn một ngàn người, những người đó hơn phân nửa là thầy bói, nhờ có năng lực của chủ tử nên cũng biết được chút khả năng bói toán, nếu bọn họ không chịu trả, cô cũng không thể lấy lại.

Trong hơn ngàn năm này, cô phải mất gần trăm năm mới thu hồi lại đủ, ngưng tụ lại thành một quả cầu phát sáng, đọc được chữ hần để lại.

Có lúc, cô thấy rất mệt, rất mệt, nhưng cô không dám ngừng lại, sợ ngừng lại rồi, vĩnh viễn sẽ không được nhìn thấy chủ tử của cô nữa.

Cho dù hần oán cô, hận cô cũng được, cho dù hần cố ý trách phạt cô, muốn cô dùng cách này để chuộc tội cũng không sao, cô nhất định phải gom đủ, chỉ có gom đủ, cô mới có thể đi gặp hần.

Nhưng khi thật sự đi tìm, nhìn thấy hần, cô lại bắt đầu sợ hãi.

Sợ đôi mắt luôn tràn đầy ảm áp và thương yêu mỗi lúc nhìn cô, chỉ còn lại lạnh lùng và thù hận, đến tận bây giờ, dù đã dùng cả ngàn năm để chuẩn bị, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Vì vậy năm hần sáu tuổi, khi hần lần đầu đề cập đến quá khứ của họ, cô hoảng sợ cho là hần đã nhớ ra, sợ đến mức trốn tránh cả đêm, đôi lần mười sáu năm oán hận của hần.

Sau đó, lại đến lần này.....

Hần không muốn cô xuất hiện trước mặt hần, cô lại rất nhớ rất nhớ hần, không thể làm gì khác hơn là đóng giả thành Hường Duy Hoan lần nữa, ấy vậy mà lại đi nói chia tay với hần, khiến cho bây giờ.....không đường tiến thoái, chỉ đành bó tay sâu khổ.

Lâm Giang vẫn yên lặng lắng nghe, yên lặng suy nghĩ, sau đó nghẹo đầu hỏi với vẻ hoang mang: “Vậy cô tự mình chạy trốn khiến hần oán hận như bây giờ, so với để hần nhớ ra rồi oán hận mà đuổi cô đi, hai chuyện đó khác nhau chỗ nào?”

Theo ý anh thì, kết quả cũng như nhau cả mà.

Một câu hỏi khiến đầu cô trống rỗng.

Đều là không thể tha thứ, cần gì phải phân biệt ý hận nông hay sâu?

Cô chỉ luôn sợ hãi, sợ hần nhớ ra người hại hần thâm là cô, nhưng mà.....nếu kết quả cuối cùng đều là mất đi, sao không cố tranh thủ trước khi hần hoàn toàn nhớ lại những chuyện lúc trước, cố ôm hần nhiều thêm một chút?

Cô xụ mặt, bỗng thấy muốn khóc: “Có phải tôi ngốc lắm không?”

Lâm hồng hết mọi chuyện rồi!

Hiện giờ, cho dù hần vẫn chưa nhớ được gì, nhưng dựa vào tính cách của hần thì chắc chắn cũng không dễ dàng tha thứ cho việc cô vứt bỏ hần hai lần, lần này hần đã nói là nhất quyết không tha thứ cho cô!

“Nếu không, hay cứ nói rõ chân tướng cho hần biết đi, dù sao, kết quả tệ nhất cũng chỉ đến thế, cứ để hần tự quyết định tha thứ hay là oán hận cô.”

Nếu vậy, cô cũng không cần phải đoán tới đoán lui, chịu đủ đau khổ.

Lâm Giang kéo tay cô đi thẳng một mạch tới nhà Phụng Diêu, ngay cả cơ hội lùi bước cũng không cho cô chọn đã tự ý nhấn chuông cửa.

“Đợi, đợi một chút, tôi vẫn chưa chuẩn bị xong phải nói thế nào....”

“Cứ nói lại hết một lần những lời đã nói với tôi là được.”

“Nhưng mà.....”

“Ni Ni.” Đột nhiên, anh ta nghiêm mặt nói: “Tôi rất nghiêm túc hỏi cô một chuyện, cô đối tốt với tôi như vậy là có liên quan đến hần có đúng không?”

Cả cái phố Khôi Tinh này, cô hiểu rõ anh nhất, cũng chỉ cho phép mình anh gọi cô là “Ni Ni”, từ lâu anh đã muốn hỏi rõ nguyên nhân.

Cô yên lặng, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Nguyên Linh đan của hần ở trên người cậu, đó là thành quả tu luyện vạn năm của hần, trên người cậu.....có nhiều hơi thở thuộc về hần nhất.”

Anh ta có nhiều nhất, đến gần anh ta, cô có thể cảm nhận được hơi thở của chủ tử, những lúc rất nhớ hần, nhớ đến không cách nào chịu được thì nghe Lâm Giang gọi một tiếng “Ni Ni“, cô có thể tự lừa gạt mình, vờ như hần vẫn đang ở cạnh cô.

Có lẽ do bị Nguyên Linh đan ảnh hưởng nên có đôi lúc, khí chất thần vận của Lâm Giang cũng có vài phần giống với hần, cho nên cô luôn không nhận được mà đối tốt với Lâm Giang, không cách nào bạc đãi anh ta được.

"Là vậy à?" cho nên cô yêu ai yêu cả đường đi! Nhưng có vẻ như đối phương lại rất để ý đến điểm này!

"Hai người nói xong chưa?" Phụng Diêu mở cửa ra, mặt không đổi sắc mà hạ lệnh đuổi khách: "Muốn nói chuyện phiếm thì cũng đừng chọn cửa nhà tôi mà nói."

Bị ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn trúng, cô lập tức biến thành rùa đen rút đầu, bắt giắc lui về phía sau né tránh...

Lâm Giang vươn tay đặt ở lưng cô, không cho cô lùi nữa.

"Cô ấy có chuyện muốn nói với anh. Nhất định phải nói cho thật rõ, chị gái, và cả..." ánh mắt của anh dời về phía Phụng Diêu: "Anh rể."

"Này!" Quý nhỏ này, gọi lung tung cái gì thế! Là ngại cô còn chưa chọc giận hắn đủ hay sao!

Cô len lén liếc hắn một cái. Hà? Sao lại không có phản ứng.

Vì vậy, cô lặng lẽ bước từng bước lên trước, thật nhẹ nhàng...

"Nếu muốn bị đẹp mũi thì cứ thử bước tiếp đi." Hắn lạnh lùng cảnh cáo, tay đặt lên tay nắm cửa biểu hiện hắn không chỉ nói suông, mà thật sự sẽ sập cửa vào mặt cô.

"Xin lỗi! Tôi không có cố ý làm trái mệnh lệnh của cậu, là bởi vì... Lâm Giang, cậu không cảm thấy người bạn nhỏ này rất đáng yêu hay sao? Nếu cậu lấy lại Nguyên Linh đan rồi, cậu ta chỉ còn lại mỗi đường chết, cậu mềm lòng như vậy, cũng không nở đâu, đúng không?"

"Chỉ có vậy thôi sao?" Hắn sẽ vì cô làm trái lời hắn mà tức đến vậy sao? Là do trong mắt cô hắn là một người lòng dạ nhỏ nhen hay do cô cố ý giả bộ?

Tôn Y Ni nháy mắt mấy cái. Tội trạng của cô nhiều đến thế à?

"Chia tay thì sao?" Định giả bộ mất trí nhớ à?

Cô ngạc nhiên há hốc mồm, vẻ mặt ngốc trẻ.

"Sao? Cô thật sự cho là tôi không nhìn ra được? Chỉ dựa vào cái thuật mô phỏng kém cỏi đó của cô sao?!" Lúc cô còn ra vào nhà hắn cả ngày lẫn đêm, hắn thường phải vừa nhìn một Hường Duy Hoan đang ngủ thẳng cẳng trên sofa trước mặt, vừa nói chuyện với một Hường Duy Hoan đoan trang, nhã nhặn khác trên MSN. Lúc nào cũng là một phút trước vừa từ chối lời hẹn với Hường Duy Hoan ở công ty, một phút sau đã vội đến chỗ hẹn để xem phim với "Hường Duy Hoan" đang chờ hắn. Hắn chỉ không nói ra miệng, chiều theo cô thôi, cô thật cho là mình có thể giấu diếm được sao? Trong mắt cô hắn ngu ngốc đến thế à?

Cô hoàn toàn kinh sợ với tin tức vừa nhận được, đầu óc trống trơn không cách nào vận hành nổi, cô nói mà không kịp suy nghĩ: "Thuật mô phỏng của tôi... kém chỗ nào chứ..."

"Đó là trọng điểm sao?!" Hắn tức đến mức sắp nổ tung!

Lúc nào cô cũng chỉ biết đùa giỡn với hắn!

"Tôn Y Ni, cô chơi đến nghiện rồi đúng không?! Còn xem tôi là đối tượng để trêu đùa, mặc cho cô giỡn hết lần này đến lần khác, thích thì tới, không thích thì vứt bỏ? Tôi không phải là con chó cô nuôi!"

Hắn thật sự bị chọc tức.

Tôn Y Ni nhanh chóng nhận ra điều đó, đồng thời, cũng luống cuống.

"Không, không phải, tôi không có..." Sao cô có thể xem hắn là chó được chứ? Hắn là chủ tử tôn quý của cô mà.

"Không có sao? Cô luôn nói đến là đến, nói đi là đi, bất kể lúc trước tôi có thân phận gì, lúc bị cô bỏ rơi, cô chỉ là một đứa bé không tới bảy tuổi, vừa sinh ra đã bị người nhà ghét bỏ, lúc đó thậm chí tôi còn nghĩ, có phải cô cũng sợ tôi mang đến tai họa, nên mới trốn tránh hay không..."

"Không có mà!" Cô kêu lên.

Phụng Diêu hoàn toàn không cho cô cơ hội cãi lại, một khi đã khơi lên, hắn cũng không muốn đè nén nỗi đau đớn chôn sâu trong lòng nhiều năm của mình nữa.

"Tôi chỉ biết là, cô bỏ rơi tôi, để mặc tôi lớn lên trong sự cô độc. Còn cô thì sao? Lại tưởng rằng tôi chỉ đang tức giận, còn nói mấy lời ghê tởm đó nữa chứ. Sao tôi phải cần một người chỉ đến sinh nhật mới có thể ở cạnh tôi? Cái tôi muốn là một người có thể nắm lấy tay tôi mọi lúc, nghe cô ấy hứa sẽ không bao giờ xa tôi, chỉ có như vậy thôi, khó khăn lắm sao? Nếu như không cho nổi, thì cắt cho xa xa, đừng bao giờ tới trêu chọc tôi nữa, tôi không muốn nhìn thấy cô, không muốn bị vứt bỏ hết lần này tới lần khác, cũng không muốn bị giày vò tiếp nữa!"

Sự xua đuổi của hắn, câu nói "Không muốn nhìn thấy cô" của hắn, từ trước đến giờ đều không phải do chán ghét, mà chỉ vì không muốn đau lòng, không muốn sau khi được ôm trong ngực, cô lại rời khỏi hắn lần nữa.

Bất luận kiếp trước thế nào, thì hiện giờ năng lực của bọn họ quả thực chênh lệch quá lớn, một khi cô đi rồi, hắn không cách nào đuổi kịp. Nhưng mà, hắn vẫn cố đè nén sóng to gió lớn trong lòng, thân nhiên tiếp nhận cô, chuyện đó đối với hắn mà nói đã là vô cùng khó khăn. Hắn không cách nào chịu nổi chuyện phải thất vọng và tổn thương thêm lần nữa, vậy mà, đáng chết, cô lại tiếp tục làm như vậy!

Cô nói chia tay.

Cô nói... muốn vứt bỏ hắn.

Ngay lúc đó, hắn đã đau khổ đến mức nào?

Cô hiểu rõ cảm giác đó, sợ bị đối phương bỏ rơi, sợ mình không đuổi kịp bước chân của đối phương, cảm giác sợ hãi đó luôn gặm nhấm lòng cô cả ngày lẫn đêm, cô lại không phát hiện thì ra hắn cũng thế, còn để hắn phải chịu đựng nỗi đau đớn giống mình.

Tôn Y Ni nhắm mắt lại, đau đến không thể hít thở.

"Cô khóc cái gì!" Người nên khóc phải là hắn mới đúng?

Phượng Diêu nghiêm mặt, không muốn chịu thua dưới nước mắt của cô.

Cô như quyết tâm làm một chuyện gì đó, hít sâu một hơi, rồi đưa tay kéo hắn đi.

"Cô làm gì thế?" Hắn có thể hát cô ra, sức của phụ nữ dù sao cũng không bằng đàn ông, nhưng cái nắm tay không mạnh mà lại kiên định đó, khiến hắn không hề muốn tránh...

"Để tôi cho cậu xem một thứ, cậu có quyền biết lý do mình bị đối đãi như thế. Sau khi xem xong..." Cô dừng lại một chút, cười tự giễu. "Có lẽ cậu sẽ càng hận tôi hơn, cũng có thể là không muốn gặp lại tôi nữa".

Nhưng mà, cô phải cho hắn biết, hắn không phải là ác quỷ chuyển thế, không hề bị bất cứ ai ghét bỏ. Cô không thể để cho chủ tử của mình chịu uất ức như vậy được, bất luận là người thân đời này của hắn hay là cô, đều không có tư cách.

Đi thẳng một đường đến căn nhà cuối phố, sau khi bước lên cầu thang, cô mới thả tay hắn ra

Vừa bước vào, hắn đã bị hấp dẫn bởi vật phẩm đặt ở đầu giường

Đó là một cái bình, bên trong có chứa rất nhiều quả cầu phát sáng, giống như thủy tinh, nhưng thủy tinh lại không thể phát sáng, cũng không trong suốt được như nó.

"Những thứ đó là cậu để lại cho tôi, cậu nói, không tìm được tại nó, không thể đến tìm cậu. Tôi đã tìm rất lâu, mới tìm được hết tại nó". Cô cúi đầu không dám nhìn hắn, lui thẳng đến góc tường, ngồi co ro lại dưới đất.

"Thật ra thì... mất đi Nguyên Linh đan, đều là do tôi làm hại mình hết. Tôi dùng nó để khảo nghiệm sự quan trọng của tôi trong lòng cậu, bản tính tôi ham chơi... mới có thể đưa đến đại họa..."

"Bao nhiêu năm nay, không được chủ tử che chở, tôi gặp chuyện gì cũng không còn người để ăn vạ, phải tự mình nghĩ cách, tôi học được rất nhiều chuyện, cũng hiểu chuyện, thành thực... Tôi nhận ra được, trước kia mình gây thơ đến mức như ngu xuẩn, tình cảm sao có thể mang ra khảo nghiệm được chứ? Còn lấy tính mạng của người mình yêu quý nhất để ra thử... Hơn một nghìn năm nay, mỗi lần tôi nghĩ đến chuyện đó, tôi đều thấy thẹn với cậu, bởi vì tôi không hiểu chuyện, khiến cho nguyên thần của cậu gần như tan hết, mỗi lần đều khóc đến tỉnh lại, nhưng mà... lại không tìm được cậu..."

"Chính vì cái này, mà em đẩy tôi ra?"

"Tôi sợ... cậu nhớ ra..."

"Không sai, em nói đúng..." Hắn lắc đầu, khẽ thở dài, nói với giọng không thể tin được: "Cô gái này đúng là ngốc mà..."

Cô run rẩy, lại càng co mình lại như con tôm nhỏ, cổ họng không phát ra được một tiếng.

"Nếu tôi nói, những chuyện này tôi đều đã biết, thì tôi phải học máu trước hay là em phải học cho tôi xem?"

"Chuyện... sao?" Đầu nỏ ằm một cái, cô hoài nghi mình đã nghe lầm, mặt đỏ ra, ngơ ngác nhìn hắn.

"Tôi nói, chuyện này, tôi biết rồi". Từ khi cô nhận hòa kiếp trở về, hắn đã nghĩ tới.

Sao... có thể?

Kính sợ quá mức khiến cô gần như mất đi khả năng ngôn ngữ.

"Nhưng... cậu hận tôi như vậy..." Chẳng lẽ, hắn không có chút cảm giác nào sao?

“Chuyện đó là ngoài ý muốn, tôi không trách em.”

Ở Linh sơn, cô cũng chưa từng phạm phải sai lầm gì, huống chi hẳn biết cô dù ham chơi nhưng cũng có chừng mực, không đến nỗi chạy quá xa, ai mà ngờ được cây liễu tỉnh lại canh lúc thần không biết quỷ không hay lên vào trong, điểm này là do hẳn tính sai.

Nếu đã là ngoài ý muốn, đương nhiên sẽ không có lý do để trách cô.

Cũng giống như hẳn từng nói với cô, việc đem mạng ra đánh cuộc là hẳn tự mình quyết định, không ai miễn cưỡng hẳn cả. Dù cuối cùng có thua, thì cũng ko oán

Hắn, không oán.

“Vậy...” Cô nhìn tù vật phẩm đầu giường. Vì sao phải hành hạ cô như thế?

Phượng Diêu chỉ nhìn một cái, cô đã lại chui rúc vào sùng trâu.

Cái này không phải là trừng phạt, chỉ là sau khi xảy ra chuyện đó, hẳn mới giật mình phát hiện mình đã cưng chiều cô quá mức, đến mức cô không biết được lòng người hiểm ác, yếu ớt đến chịu không nổi một đòn, một khi không được hẳn che chở, cô phải sinh tồn thế nào? Sợ là sẽ lúng túng và mờ mịt rồi...

Vì vậy, hẳn muốn trước khi cô hoàn thành xong nhiệm vụ hẳn giao cho, không được tìm hẳn.

Hắn chỉ muốn đặt ra cho cô một mục tiêu, giống như chim mẹ đẩy chim non ra khỏi tổ, để cô tự học tính kiên cường, biết cách độc lập, vừa giữ được sự lương thiện, thuần khiết, nhưng đồng thời cũng có thể sáng suốt mà phân rõ thiện ác.

Cô làm rất khá.

Có mục tiêu và niềm tin, thì sẽ không mờ mịt và lúng túng nữa, sự trưởng thành và lột xác về mọi mặt của cô khiến hẳn thấy rất tự hào, lấy đâu ra lý do để oán cơ chứ.

Tôn Y Ni có vẻ đã hiểu được đôi chút.

Hắn không trách cô đã hại hẳn thê thảm, cũng không trách cô hại hẳn phải phiêu bạt dưới nhân gian nhiều năm, cái duy nhất hẳn trách, là cô đẩy hẳn ra.

Hắn chỉ muốn... muốn cô nắm tay hẳn thật chặt mà thôi.

Cô đã hiểu, đáng lẽ phải thấy mừng mới đúng, nhưng nước mắt lại không nghe lời mà chảy xuống.

Có lẽ nỗi sợ hãi và những đau khổ phải chịu suốt những năm nay đã được giải tỏa, cũng có lẽ là đã nhận ra được hẳn chưa từng có ý định vứt bỏ cô... niềm vui sướng đến quá đột ngột, khiến cô nhất thời không thể kịp tiếp nhận, trừ khóc lớn ra thì không làm được gì, cũng không suy nghĩ được gì.

Sao cô lại...

Đối mặt với cô gái đang khóc nức nở trước mặt, Phượng Diêu sững sờ.

Không phải là hoa lê đầm mưa, không phải là hai mắt rung rung, mà là òa khóc như một đứa con nít, cả đời này hẳn chưa từng nhìn thấy cô gái nào khóc tùy hứng đến vậy.

“Tôn Y Ni, em đủ chưa?” Đừng mơ mộng dùng chiêu này để khiến hẳn mềm lòng, hẳn sẽ không, tuyệt đối... không biết.

“Đây là nhà tôi, cậu không được quán!”

Còn dám cáit ngược trở lại, cô gái nhỏ uất ức kể khổ lúc này đâu rồi? Diễn viên cũng không đổi mặt nhanh được như cô.

Nhà em đứng không? Phượng Diêu bực mình xoay người định đi, bước được vài bước đã bị tiếng khóc trói chặt.

Kiểu khóc này của cô, đủ để khiến cho tất cả nhà trong phố Khôi Tinh sập đổ.

Hắn chờ người đi vòng trở lại: “Tôn Y Ni!”

“Hu...” Cô không để ý tới hẳn, chỉ khóc không ngừng.

Không còn cách khác, hẳn đành ngồi xổm người xuống, lấy tay áo lau nước mắt cho cô.

Không biết lý do khóc quá dữ dội dẫn đến bị sặc hay thế nào, cô không hít thở được, không ngừng ho khan.

“Này!” Đừng quậy nữa, chiều thức củ rích này, hẳn sẽ không mắc bẫy đâu

Hai tay cô nắm chặt lấy tay áo hắn không buông, hắn suy nghĩ một chút, vương tay vỗ lưng cho cô.

“Không được khóc nữa...”

“Cậu dừng...nác...thân phận gì để ra lệnh cho tôi?”

Đã khóc lại còn náo loạn! Cũng đã mấy ngàn năm tuổi rồi!

Thoải mái nằm trên người hắn, cô thả lỏng mi mắt, lim dim, giống như một đứa nhóc vừa chơi đã đòi một trận về, mệt mỏi là muốn ngủ, chẳng màng tới những người lớn bị nó quấy cho lên bờ xuống ruộng.

Cô lại giờ trò ăn quít.

Cố chống đỡ suốt ngàn năm chưa từng tùy hứng một lần nào, đến giờ, đã tìm được người cưng chiều cô nhất, để cho cô giờ trò vô lại một lần cũng không quá đáng đâu nhỉ?

Ngủ rồi?!

Phượng Diêu không thể tin nổi.

“Đừng nghĩ là tôi sẽ bỏ qua cho em như thế!” Nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ đang ngủ trong ngực, con tức đang chực trào ra của hắn hoàn toàn không có cách nào bùng phát.

Trong giấc mộng, không biết có phải cô cảm nhận được hắn đang phiền lòng mà khề nguyên rửa hay không, môi hơi cong lên, nở một nụ cười ngọt ngào.

“Cô nhóc như hồng!” Hắn rầu rĩ, cố gấn khống chế lực tay để ôm cô về giường, không nỡ phá hồng giấc ngủ ngon của cô...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trò giải trí tháng này của Phố Khôi Tinh là... ghi chép những chuyện đáng kinh ngạc của bà chủ nhà xinh đẹp Tôn thị.

Lúc mới đầu mọi người chỉ đơn giản là bắt ghế, cắn hạt dưa xem trò vui, nhìn cô đuổi theo Phượng Diêu làm hòa, nói xin lỗi, giờ đủ mảnh khỏe, càng ép càng mạnh, khiến cho đám người ngồi xem cười đến no cả bụng.

Tiếp đó lại thấy hứng thú, bắt đầu ghi chép xem một ngày cô bị Phượng Diêu đóng cửa miễn tiếp khách bao nhiêu lần.

Cuối cùng, thậm chí họ còn mở bàn đánh cược, do Khấu Quân Khiêm khởi xướng và làm nhà cái, Phần Quân nhả ghi chép tiền đánh bạc, còn lại thì mỗi người một tay...

"Này, sao lại đánh cược như thế?" Phần đạo đức tương đối lớn trong lòng Lâm Giang lên tiếng, sao có thể đem chuyện Ni Ni bị từ chối đầy đau lòng đẩy ra để làm tiền đặt cược cơ chứ!

"Vậy cậu có muốn tham gia hay không? Thử nghĩ đến Ninh yêu mến của cậu, vé xem phim của cậu, tiền cậu đi hẹn hò..." Cặp chị em sinh đôi tương đối am hiểu cách dụ dỗ người khác phạm tội, lạnh lạnh nói một câu.

"Vậy tôi cược 20 phút." Chút đạo đức cuối cùng còn sót lại chính thức thất thủ.

Ôi! Xin lỗi Ni Ni! Tôi còn phải nuôi sống gia đình, thứ bảy còn phải đi chụp hình với Ninh Dạ...

Quả nhiên, người nào đó vẫn không thể sống sót quá nửa giờ, ở phút thứ 20, đã bị đuổi ra khỏi cổng lớn nhà số 54.

"Phượng Diêu, tôi mém bị chảy máu mũi rồi đó!"

Hắn ném một cái liếc mắt đầy kỳ quái sang. Cửa còn chưa đập vào mặt cô, có phải đã la sớm quá rồi không.

"Ba ba rất bô, đừng có ăn thường quá được không vậy? Thật sự sẽ chảy máu mũi."

Không tệ, tâm tình rất tốt, còn có thể tự nhạo báng chính mình.

Lần đánh cuộc này Lâm Giang đại thắng, cầm trong tay một xấp tiền lớn, nhưng nội tâm vô cùng cắn rứt.

"Ni Ni, tôi chia tiền đánh cuộc cho cô nha." Nghĩ đến chuyện Ni Ni thương anh như vậy, không thắng được sự khiển trách của lương tri, ngoan ngoãn đi tự thú.

Tôn Y Ni liếc mắt nhìn anh ta dâng toàn bộ tiền đánh cuộc lên. Sao cô lại không biết đám quỷ nhỏ này đang chơi trò gì trên địa bàn của cô chứ, số tiền này trong mắt cô còn không đủ nhét kẻ răng.

"Miễn đi, nếu cậu thật sự có lòng thì giúp tôi nghĩ cách xin lỗi làm hòa đi."

"Không lấy?!" Cũng đã thắng thán nói chuyện đánh cuộc với cô rồi, lúc này anh thật khâm phục nghị lực của Ni Ni.

"Dĩ nhiên." Hiện giờ toàn bộ tâm trí của cô đều đặt vào chuyện làm cách nào để Phụng Diêu hết giận, tha thứ cho cô, quản chi đến đám người ở phía sau cười nhạo cô.

Vì vậy, Lâm Giang không thể làm gì khác hơn là vất hết óc, giúp cô nghĩ cách. Trước khi anh cũng chưa từng phải phí tâm theo đuổi Ninh Dạ đến vậy.

Gần đây thời tiết tương đối thất thường.

Một giây trước ánh nắng vẫn còn rực rỡ, cô vừa nhấn chuông cửa nhà hân xong thì một giây sau trời đã mưa to tầm tã.

Sau đó, có người sẽ thừa cơ nói: "Trời mưa to quá đi, cậu sẽ không nhẫn tâm đuổi tôi đi dầm mưa chứ?"

Dĩ nhiên sẽ không, vậy nên hân đưa ô xong rồi mới đuổi.

Trời mưa không nhất định là phải giữ khách ở lại. Hơn nữa, nhà cô chỉ ở cuối phố mà thôi, đi bộ cũng không tới ba phút đồng hồ, cần gì phải giữ khách?

"Vũ Sư, đa tạ ngài đã ra tay giúp đỡ, có thể ngừng được rồi, vô dụng."

Hân nghe thấy người ngoài cửa nói như thế, sau đó thì cơn mưa ở phố Khởi Tinh lập tức ngừng hân.

Ngay cả chiều thức hồ phong hoán vũ cũng đem ra rồi, cô còn cái gì chưa nghĩ tới?

Một tháng sau ngày nào đó, Phụng Diêu định sẽ về cô nhi viện một chuyến, mới ra cửa, dọc theo đường đi không ngừng có người tới hỏi hân: "Cái nhau với bạn gái sao?"

Nếu không thì là: "Tha thứ cho cô ấy đi, người ta cũng đã nói xin lỗi rồi."

"Tôi không có bạn gái." Hân không đòi mặt nói ra một câu.

"Sao lại không có?" Người bán hàng bên đường chỉ vào phía sau hân, có một cô gái cẩn thận đi cách hân mười bước, chờ đợi hân quay lại nhìn.

Vừa đứng mười bước, không nhiều không ít.

Thiếu một bước lại sợ chọc hân giận, nhiều một bước lại sợ không chịu được khi phải cách hân quá xa.

Hân mua điểm tâm và một tờ báo, ngồi trên ghế chờ xe buýt, mở báo ra, một mẫu quảng cáo từ trong tờ báo rơi xuống, hân khom người nhặt lên, lơ đãng quét mắt nhìn nội dung trên đó.

Chủ nhân, cậu vẫn còn rất tức giận sao?

Xin bớt giận, cậu muốn trừng phạt tôi thế nào cũng được mà.

Hình ảnh đi kèm là một cô hầu gái với đôi mắt to ngập nước, vẻ mặt lấy lòng, hơn nữa còn lộ ra đôi chân dài vô cùng sexy, các đường nét trên mặt đương nhiên là phiên bản của Tôn Y Ni.

Rốt cuộc cô ấy muốn thế nào vậy chứ? Viết cái câu vừa mập mờ vừa khiến người ta liên tưởng đủ thứ thế này, người không biết còn tưởng đây là quảng cáo tình dục nữa kia.

Hân hoàn toàn không dám tưởng cô đã in bao nhiêu tờ quảng cáo thế này.

Mặc dù chỉ nhìn một cái, nhưng cái tư thế cầm roi da mà trên đùi kia vẫn in sâu vào đầu hân.

Dù biết rõ ý nghĩa bức hình đó muốn biểu đạt là "chịu đòn nhận tội", tai hân vẫn không nhìn được mà đỏ lên.

Dựa theo hiểu biết của hân về cô, nếu nói cô vẽ tấm quảng cáo này hoàn toàn không có ý nghĩa ẩn dụ nào, hân tuyệt đối không tin, cái đầu của cô còn cách sự chính trực một khoảng rất xa.

Ở sau lưng cô, đám người đang hò hét đánh cược hiển nhiên cũng đã xem tờ quảng cáo này, cười khoa trương đến mức người ngã ngựa đổ.

Lần này, có lẽ nên cược xem hán sẽ từ chối cô thế nào?

Phượng Diêu nhìn thấy cảnh đó, không khỏi buồn bực một trận.

Cô chỉ toàn tâm toàn ý muốn hòa giải với hán, hoàn toàn không quan tâm mình đã gây ra bao nhiêu trò cười cho người khác xem, nhưng cô đâu phải tên hề, đâu cần phải làm trò giải trí cho người ta thường thức!

Hán nghiêm mặt, lạnh lùng hô lên: “Tới đây.”

“Há?” Đang gọi cô sao?

Nghe chủ tử gọi, cô vội vút cút khí sang hai bên, vui vẻ chạy như bay đến.

Phản điểm tâm sáng vừa mới mua xong được nhét vào tay cô, nhiệt độ truyền qua túi giấy làm ấm lòng bàn tay, cũng ấm cả lòng cô.

“VẬY CÒN CẬU?”

“Ăn rồi.”

Vậy nên đây là đặc biệt mua cho cô sao?

Mặc dù về mặt hán vẫn lạnh lùng, nói chuyện không chút tình cảm, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến cô!

Tô Y Nỉ cười vô cùng ngọt ngào, lập tức mở túi giấy đứng găm ngay tại chỗ, không cần biết mình đang cho vào miệng thứ gì, chỉ cần là tâm ý của chủ tử thì đều là món ngon cả.

Chuyến xe hán chờ đã tới, nhưng hán lại không bước lên, ung dung mở tờ báo xã hội ban nãy ra. Người bên cạnh thì đang tay phải cầm đĩa, tay trái cầm bánh nướng, thỉnh thoảng còn đặt xuống để lấy ly đậu nành lên uống, phải nói là vô cùng bận rộn.

Khoảng mười phút sau, cô ăn no, hán cũng gấp tờ báo lại, chuyến xe kế tiếp cũng vừa đến nơi.

Hán vẫn không quá để tâm đến cô, nhưng cũng đủ để đám người đánh cược phía sau từ trận tập thể.

“Bị oán rồi...” Nhà cái Khấu Quân Khiêm thu dọn bàn đánh cược, anh có đàn cũng nhìn ra được Phượng Diêu đang khó chịu.

Đúng rồi, bọn họ thích xem náo nhiệt, nhưng vẫn không nên ác đến mức lấy sự thất bại của người khác ra để làm niềm vui, ánh mắt lạnh lùng này của Phượng Diêu khiến anh thấy thật sợ hãi.

Bà chủ nhà xinh đẹp Tôn thị kia đã lợi hại như vậy, vậy chủ tử của cô... Khấu Quân Khiêm rung mình một cái.

Ôi, thật đáng thương, đầu năm nay đi làm bà mai còn phải chịu sự xem thường của người khác...

Chiều tối, Phượng Diêu ra hộp thư trước cổng để lấy báo, bất giác nhìn ngắm xung quanh.

Không có, cô vẫn chưa tới.

Nhìn chằm chằm tờ báo trên tay và đồng quảng cáo nhảm nhí, hán không nhận được lại nghĩ tới tờ quảng cáo xinh lỗi vô cùng công khai vài nổi bật mấy ngày trước.

Trong khoảng thời gian này, cố gắng của cô hán đều nhìn thấy, bất luận hán có tỏ ra lạnh nhạt thế nào, cô đều chưa bao giờ biến mất khỏi mắt hán quá 24h, thường thì nửa ngày trước hán vừa mới đuổi cô đi, nửa ngày sau cô lại tới đưa điểm tâm, thức ăn khuya để lấy lòng hán.

Cô rất cố gắng, rất cố gắng dùng hành động của mình để chứng minh với hán, bất luận thế nào cô cũng sẽ không buông tay hán ra nữa.

Mới kiên trì hơn một tháng, bệnh cũ lại tái phát rồi sao?

Trong lòng bỗng thấy buồn bực, không chịu thừa nhận mình bất giác đang mong ngóng cô, Phượng Diêu tức giận xoay người định vào nhà, trùng hợp cửa nhà đối diện mở ra, hán nhận ra được đó là cặp chị em sinh đôi, trên tay đang cầm một đĩa thức ăn, đi về phía cuối phố.

Hán cau mày.

Tài nấu nướng của cặp chị em này tệ y như cô, nếu thật sự muốn thưởng thức món ngon, bình thường cô đều mặt dày đến chỗ Chu Ninh Dạ mà giành ăn với Lâm Giang, trừ phi trong lòng lủn quẫn cố ý muốn khảo nghiệm vị giác của mình, nếu không cặp chị em kia sẽ không nằm trong danh sách được chọn của cô.

Hán vừa liếc một cái, một đồng... ừ, là thức ăn sao? Các cô ấy định độc chết Nỉ Nỉ đó chứ?

Nhìn về phía cuối phố một chút, chân mày bỗng chốc cau chặt lại.

Cả đêm, hắn đều không yên lòng, làm chuyện gì cũng thất thần. Đưa mắt nhìn lại, không gian tịch mịch như thiếu thốn chút gì đó....

Mới chẳng bao lâu mà hắn đã quen với việc cô quấy phá, cô dây dưa dán chặt lên người hắn, những thứ vốn dĩ thanh thản và yên lành, nay lại trở nên vắng vẻ.

Hắn đặt cuốn sách đang xem được một nửa xuống, đứng dậy định đi đến căn nhà cuối phố. Hắn phải tận mắt xác nhận cô không sao, nếu không sợ là tối nay sẽ không cách nào ngủ yên được.

“Phượng Diêu...”

Một giọng nói khe khẽ giữ chân hắn lại, tầm mắt hắn hướng về phía bóng dáng đang bay lơ lửng chỗ ban công.

Thật may mắn là hắn bị hù từ nhỏ đến lớn, cũng may là hắn đang ở phố Khôi Tinh, cảnh tượng kinh sợ gì cũng từng gặp qua, dần dần cũng tập mãi thành quen, nhịp tim vẫn duy trì ở tần số 72 nhịp một phút.

“Em làm gì vậy?” Giọng nói thì yếu ớt như giọng nữ quý, người thì lơ lửng bay tới bay lui trên ban công, trên người còn bọc một cái chăn màu trắng thật lớn.

“Tôi nói chúc ngủ ngon với cậu.”

“Tôi nói cái mền trên người kia kia.” Tạo hình rất đặc sắc trùm kín từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn. Không biết là do đèn đường khúc xạ ánh sáng, hay do tạo hình hôm nay mà sắc mặt cô nhìn trắng hơn ngày thường rất nhiều.

“Bối vì tôi lạnh.”

“Lạnh?”

“Đứng. Hôm nay tôi rất hư, không còn sức đến tìm cậu, tất cả hoạt động đều phải tạm dừng, chứ không phải do tôi không nhớ cậu đâu. Vậy nhé, chúc ngủ ngon.”

“Đợi một chút.” Hắn đuổi theo gọi cô lại: “Em bị bệnh?” Nhưng lại sợ nếu một ngày không thấy cô, hắn sẽ hiểu lầm, nên đặc biệt chạy tới để hắn liếc nhìn một cái, thuận đường giải thích?

“Thái độ gì thế...” Cô rất có ý kiến với vẻ nghi ngờ trên mặt hắn.

“Tôi cho là em sẽ không bị bệnh.” Hắn nói chậm rì rì.

“Này, thực vật thì cũng có sâu bệnh, rét hại, một đồng hại đó có được không!”

“Vậy em bây giờ là cái gì hại?”

“Tôi không được tưới nước đầy đủ.” Cô nhìn hắn một cái, buồn bã nói.

“...” Nếu bây giờ cô xuất hiện dưới hình dáng thực vật, hắn nhất định sẽ tưới cho cô nguyên một chậu nước, nhưng trong hình dáng cô gái thì... Hắn thật khó không chế mình không nghĩ theo cái hướng tồi tệ nào đó.

Hắn ho khan một tiếng, cổ không đổi sắc mặt, nói: “Xin hỏi tôi phải làm thế nào để tưới cho em?”

“Có thật không? Cậu bằng lòng thật sao?” Cô hưng phấn nhảy thẳng vào trong phòng, hất cái chăn trên người xuống rồi nhào về phía hắn... nếu hắn không kịp thời nghiêng người né tránh.

Hắn biết mà!

Hắn còn đang nghi ngờ sao hôm nay cô lại an phận đến thế, thì ra là giờ trò này.

“Em đừng có quá đáng.”

“Tôi biết mà.” Bị hắn lạnh lùng trừng mắt, hoa nhan xụ xuống, thức thời không tiến lên nữa, xách cái chăn của mình lên, bước từng bước một ra ngoài.

Hắn gần như có thể tưởng tượng ra cảnh trên đầu cô bị phủ một đám mây đen, còn có mấy tia sét đánh xuống, thật thê thảm... ngay cả biểu cảm trên mặt cô cũng có hiệu quả như vậy, xóc cái mền thật dài trên đất lên, u oán kéo lê.

"Chờ một chút." Biết rõ đây rất có thể là mánh khéo lừa gạt của cô... không, là khẳng định 99%, nhưng hết lần này tới lần khác lại còn sót 1%, khiến cho trái tim hắn vô tình bị nhéo một cái.

"Làm gì?" Cô hít hít mũi, về mặt mũi phản đáng thương.

Hắn không được tự nhiên mà bước tới, nghiêng người hôn lên môi mềm: "Vậy có được không?"

"Tôi có thể yêu cầu lâu thêm chút nữa, dùng sức thêm chút nữa, sâu hơn chút nữa được không?" Vốn tưởng rằng sẽ đổi lại một câu "được voi đòi tiên", không ngờ hắn lại yên lặng trong chốc lát, rồi nghe lời cúi đầu xuống, hôn cô.

Lúc này, là một cái hôn thật dài, hơn nữa còn do hắn nắm quyền chủ đạo.

Hắn mút lấy môi trên trước, rồi đến môi dưới, nhẹ nhàng gặm cắn, chọc cho cô ngứa ngáy, há mồm muốn kháng nghị, lúc này hắn mới thuận thế mà xâm lấn.

Hắn nhớ, cô có một cái răng khểnh, rõ ràng là giai nhân tuyệt điểm, cái răng khểnh này lại khiến cho cô mỗi khi cười có thêm vài phần ngây thơ, mang theo khí chất vừa đơn thuần lại vừa quyến rũ, vừa vô tội lại vừa chọc người, vô cùng mâu thuẫn. Hắn nhẹ nhàng liếm láp cái răng khểnh kia, cô khó nhịn, vron người đón nhận, chạm vào lưỡi của hắn, lúc này hai cái lưỡi mới triển miên...

Nụ hôn của hắn không nóng bỏng như lửa giống cô, âm ẩm, từ từ, tích lũy từng chút một, kéo dài mà sâu sắc.

Thật lâu sau, hắn mới buông cô ra, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ ửng.

"Vậy đã đủ chưa?"

"Không đủ mà." Cô lòng tham không đáy, muốn hôn trộm thêm mấy cái, khiến hắn phải nghiêng đầu tránh đi. Cô bắt mẫn chu mỏ, che ngực nửa thật nửa giả mà ai oán: "Phượng Diêu, tôi thật sự rất yếu ớt, tôi cần dương khí..."

Đủ rồi đó! Cô là nữ quý sao? Còn nói dương khí nữa chứ!

"Lần trước là đan bản mệnh của em ở trên người tôi, lần này là sao đây?"

"Cậu biết rõ, tôi nhờ cậu độ trì mới có thể hóa thân thành người, tôi lại không có lúc nào là chăm chỉ tu hành..."

Còn dám nói. Ham ăn biếng làm, thực không thể tha.

Cô thừa cơ làm ồ trong ngực hắn, yếu ớt dựa vào: "Nhân gian thật không phải chỗ cho người ở mà, sống lâu khó tránh thân thể khó chịu, lúc trước lâu lâu tôi lại về Linh sơn nghỉ ngơi lấy sức một lần, nhưng giờ tôi lại sợ cậu không tìm được tôi..."

Nói tới nói lui, toàn bộ đều thành lỗi của hắn sao?

Phượng Diêu chả có cách nào với hành động già mồm át lễ phài của cô: "Kết luận?"

"Cậu là do linh khí trời đất trên Linh sơn tạo thành, trên người cậu có hơi thở của nó, đến gần cậu cũng giống vậy..."

"Là sao?" Trong lúc nhất thời, hắn không thể phân rõ câu nào là thật, câu nào là giả.

Lúc trước cô vừa gặp mưa đã lao ra ban công nhảy múa mê hoặc hán, thân thể có chút mạnh khỏe hơn nữa cũng không chịu nổi cô chơi đùa như vậy, nhìn bộ dáng yếu ớt không còn sức lực của cô, hắn nhất thời có chút dao động.

Nếu đúng theo lời cô nói thì cô được năm giọt máu tươi của hắn độ trì, khí tức của họ họ quả thật có thể tương hợp với nhau, chuyện này hắn hoàn toàn không thể phản bác.

Hắn quá chuyên chú suy tư, không chừa lại chút thần trí nào, để cho tay ngọc thừa cơ tấn công lồng ngực, trong nháy mắt đã cởi áo, đè xuống giường, tất cả động tác đều được làm liền mạch, mà cô gái dạng chân ngồi trên người hắn lại đang bày ra tư thế quyến rũ mê người, hôn xuống từng tác da trên người hắn.

Bụng dưới của Phượng Diêu căng thẳng, dần nóng lên. Nói thế nào thì hắn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, không thể nào không chút động lòng được.

Hô hấp dần trở nên dồn dập theo cử động của cô, hắn thờ dốc, đưa tay ôm lấy cô, xoay người ép ngực cô xuống giường, còi giáp đầu hàng, binh bại như núi đổ.

Hắn không biết được, thì ra mình cũng có một mặt phóng túng đến vậy.

Hồi tưởng lại cảnh tượng kích tình vừa trải qua, hắn liền xấu hổ đến không chôn dung thân.

Mà cô gái vừa ăn uống no say kia, giờ lại đang ngồi dựa vào mép giường, cả khuôn mặt đều hồng hào tươi tỉnh, làm gì còn chút sắc trắng nào nữa? Cũng chỉ thiếu điều chưa cần cây tăm mà xỉa răng thôi.

Hắn vô cùng hoài nghi mình đã bị cô lừa rồi...

Hết lần này tới lần khác, bây giờ hán chỉ là người, cái gì cũng không hiểu, cô nói gì cũng chỉ có thể chấp nhận cái đó...

Nghĩ đến chuyện này, lòng hán không cách nào cân bằng được.

“Vậy là hiện giờ em đã không còn vấn đề gì rồi?” Ít nhất thì cũng không phải nghe cô dùng giọng nữ quý nói “Tôi thật yếu ớt” nữa.

“Cũng không tệ lắm, nếu có thể làm thêm lần nữa thì càng tốt hơn.”

“...” Đơn giản là ... buồn cười!

Hán bực mình trừng cô một cái: “Đồ lừa đảo!”

“Đúng đó,” Không lừa gạt tiền bạc, chỉ chuyên lừa gạt sắc đẹp của hán.

Còn tiếp tục nói chuyện với cô nữa, hán sẽ học máu. Cô gái này hoàn toàn không biết cái gì gọi là liêm sỉ!

Hán xuống giường mặc lại quần áo, cô ngồi sau lưng đột nhiên mở miệng: “Rõ ràng cậu cũng rất quan tâm tôi.”

Lo lắng cô sẽ gặp chuyện không may, cho dù biết cô đang lừa gạt hán, chỉ cần có 1% khả năng, hán cũng không dám mạo hiểm, tình nguyện để cô lừa gạt.

“Em đắc ý lắm sao?” Hán lạnh lùng trừng cô một cái, không cách nào không cảm thấy ảo não. Hán thật sự bị cô ăn đến không còn mảnh xương.

“Không phải đắc ý, là vui vẻ. Phụng Diêu, tôi thật sự rất yêu cậu. Cho dù trước kia tôi đã từng làm ra nhiều chuyện ngu xuẩn, đúng hay không đúng, cũng chỉ vì nguyên nhân này mà thôi, cho nên, cậu có thể nhìn vào điểm này mà tha thứ cho tôi được không? Tôi đảm bảo sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tôi thật sự không muốn rời khỏi cậu nữa đâu.”

Ngón tay đang cài nút áo chợt dừng lại, sau đó lại tiếp tục cài cho xong, hán mới xoay người: “Vậy em cho rằng tôi đối với em thế nào?”

Cô dừng một lát, không trả lời ngay.

Có thể thấy được, đáp án này cô cũng không chắc chắn lắm.

Bọn họ quan hệ chủ tớ, có đôi khi cô có cảm giác mình là vật cưng mà hán nuông chiều, nhưng hán lại cưng chiều cô nhiều hơn bất cứ ai, mỗi lần cô ham chơi, lười biếng, hán cũng chỉ để tùy ý cô, gần như là cưng chiều cô đến vô pháp vô thiên, khiến cô được cưng chiều mà kiêu ngạo đến mức gần như quên mất ai mới là chủ từ...

“Tôi hiểu tâm ý của em, nhưng em vẫn chưa hiểu tôi.” Phụng Diêu nhìn cô, trả lời rất khế.

Có ý gì?

Phụng Diêu mở tủ đầu giường, lấy mấy viên cầu phát sáng mà ngày đó đem từ nhà cô về ra.

“Em nói xem, vì sao tôi lại muốn em thu hồi những thứ này?”

“Không phải là muốn phạt tôi sao?” Ừ, được rồi, được rồi, là muốn tôi luyện cô, muốn cô phải độc lập, kiên cường hơn nữa!

“Những chữ này, em giải thích thế nào?”

“Ta oán người, đừng tìm.” Cô vẫn luôn cho là như vậy.

Hán lắc đầu, mở hủ thủy tinh ra, từng quả cầu bay lơ lửng trên không trung. Hán vươn tay, mấy quả cầu cảm nhận được hơi thở của chủ nhân, như có linh tính xếp thành một hàng dài, lơ lửng trên lòng bàn tay hán.

Cô há mồm, ngạc nhiên nhìn lại hàng chữ sau khi đã được sắp xếp.

Đừng oán

Tìm ta

“Còn dư một chữ” người”!”

Vàng sáng trong lòng bàn tay dần ngưng tụ, chữ máu chót thu được từ trên người Chi Hiểu Ý liên kết với chữ “người” kia.

Trong nháy mắt, sương mù ngập tràn trong hốc mắt, một câu cô cũng không thốt ra được.

“Còn có nghi vấn gì nữa không?”

“Không có, không có! Không còn gì nữa hết.” Cô nhào tới trước, dùng sức ôm chặt hắn.

....yêu người

Cô dần thật! Thật sự rất dần, đến tận bây giờ mới lĩnh ngộ được tâm ý của hắn.

Lâm Giang nói rất đúng, hắn đã vì cô mà hao phí rất nhiều tâm tư.

“Từ nay về sau, không cho phép bỏ rơi tôi, nói đi là đi nữa, bây giờ, tôi thật sự không có cách nào đuổi theo bước chân của em nữa.”

Cô dùng sức hôn hắn: “Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, tôi thề.”

“...Ừ” Tiếng trả lời mơ hồ chìm giữa răng và môi quăn quít.

“Phượng Diêu...” Nhớ tới chuyện gì đó, cô thoáng lui ra, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Á a ấp úng như thế thật không giống cô.

“Vậy... Lâm...Giang...” Rất sợ lại chọc giận hắn, lúc ấy nhìn hắn có vẻ không vui.

“Em hy vọng tôi không thu hồi lại Nguyên Linh đan trên người hắn?”

“Ừ, tôi rất rất có lỗi với cậu ta, nếu không vì tôi, cậu ta cũng sẽ không gặp Chu Ninh Dạ... Cậu biết không? Lúc trước cậu ta vô cùng thê thảm, tôi đã đồng ý sẽ đền bù cho cậu ta, đời này, để cậu ta ở bên Chu Ninh Dạ đến già, cho nên...”

Cái này gọi là gì? Của người phúc tá (Ý nói lấy của cải của người khác để làm việc tạo phúc cho mình)? Cô cũng biết cách cho ân huệ thật đó!

Phượng Diêu bắt đầu dĩ thử dài. Họa là do cô gây ra, nếu hắn không đi gánh hậu quả, thì ai gánh?

Cho dù không vì chuộc tội, chỉ với một tiếng “anh rể” kia, hắn còn có thể nhẫn tâm được sao?

“Em có biết... nếu thành toàn cho bọn họ đi đến đầu bạc, tôi sẽ phải đối mặt với sinh lão bệnh tử không?”

Cô dùng sức lắc đầu, vội vàng nói: “Sao tôi có thể vì vào vệ Lâm Giang mà hy sinh cậu được chứ, đó là vì cậu còn có những thứ này.” Cô cầm lấy một quả cầu phát sáng, giờ lên trước mặt hắn.

Khi đó cô cố gắng tìm tòi nó về như thế, chính vì để có một ngày tìm thấy hắn, giúp hắn có tiên thuật hộ thể, có thể ngăn được sinh lão bệnh tử của loài người.

“Những thứ này là do chút pháp lực cuối cùng của cậu để lại, có nó bảo vệ, muốn sống sót qua mấy thập niên ngắn ngủi của loài người rất đơn giản.”

“Thật sao?” Hắn xòe lòng bàn tay ra, toàn bộ quả cầu đều chìm vào lòng bàn tay hắn, biến mất tăm tích.

“Phượng Diêu, cậu không cần lo lắng, tôi sẽ luôn ở cạnh cậu, cậu không cần phải đuổi theo, tôi sẽ luôn đi theo bước chân của cậu.” Cánh tay nhỏ bò lên hông hắn, cô nhẹ nhàng cam kết.

Ánh mắt hắn dịu xuống, thoáng ý cười, vòng tay ôm cô, nghi ngờ đều tan biến hết.

Một cái ôm không còn bất cứ băn khoăn nào.

Sau này, cũng sẽ như thế, nắm chặt tay, gắn bó với nhau, bất luận trên trời hay dưới đất.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.